

กรณีศึกษาผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์
จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน

ปริญญานิพนธ์
ของ
กรองชนก ทองงาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
กุมภาพันธ์ 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กรณีศึกษาผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์
จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน

บทคัดย่อ
ของ
กรองชนก ทองงาม

241.011.285.1

S 95176

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
กุมภาพันธ์ 2546

กรองชนก ทองงาม. (2546). กรณีศึกษาผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์กรณีศึกษาผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม(ศิลปศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ , ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม , ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง

จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม และศึกษาและเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แยกคนจากโรงเรียนพญาไท

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนก่อนการเรียนด้วยการให้นักเรียนวาดภาพระบายสี นามธรรมตามหัวข้อ ความรัก ความโลภ ความโกรธ ความหลง และทดสอบความคิดสร้างสรรค์ ด้วยแบบทดสอบที่ชื่อ Test for Creative Thinking Drawing Production ของเออร์บาน และ เจลเลน

จากนั้นผู้วิจัยได้สอนนักเรียนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ประกอบด้วยสี่ชุดกิจกรรมอื่น ได้แก่ ชุดกิจกรรมความรัก ชุดกิจกรรมความโลภ ชุดกิจกรรมความโกรธ และ ชุดกิจกรรมความหลง ทำการทดลอง 4 ครั้ง ครั้งละหนึ่งชั่วโมง แล้วจึงทดสอบนักเรียน หลังการเรียนด้วยการวาดภาพระบายสีตามหัวข้อดังกล่าว และทดสอบความคิดสร้างสรรค์ จึงนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่าจากการที่นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมมีพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE CASE STUDY OF ABSTRACT THINKING ACHIEVEMENT AND CREATIVITY
RESULTING FROM AN INSTRUCTIONAL DRAWING PACKAGE OF
STUDENTS WITH HEARING IMPAIRMENT

AN ABSTRACT
BY
KRONCHANOK TONGNARM

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Art Education
at Srinakharinwirot University
February 2003

Krongchanok Tongngarm. (2003). The Case Study of Abstract Thinking Achievement and Creativity Resulting from an Instructional Drawing Package of Students with Hearing Impairment. Master thesis, M.Ed.(Art Education). Bangkok : Graduate School, Srinakarinvirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Prit Supasetsiri, Prof. Sriya Niyomthum, Asst. Prof. Jiraporn Boonsong.

The purpose of this case study was to investigate and compare the abstract thinking achievement and creativity resulting from an Instructional Drawing Package for Hearing Impairment. Eight children ages 11-12 from the Payathai Elementary School served as the subjects for this study.

These Children learned abstract words from the Instructional Drawing Package. The package consisted of four lessons, which are Love, Anger, Avarice and Delusion. Each lesson lasted for an hour. Prior to the instruction they were pretested by drawing picture depicted Love, Anger, Avarice, Delusion and test for Creative Thinking Drawing Production by Urban and Jellen. After instruction they were again asked to draw pictures to express the four abstract words and tested creative thinking. The t-test was employed in data analyses.

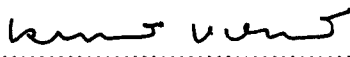
It was found that both Abstract Thinking achievement and creative thinking ability of the children after learning from the Instructional Drawing Package was higher than prior to exposure to abstract thinking, signification at .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

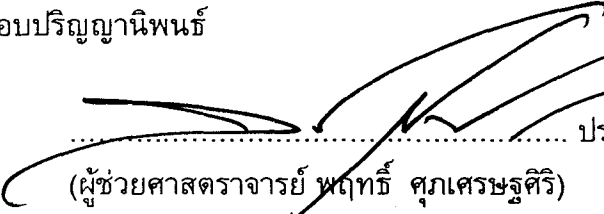
กรณีศึกษาผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์
จากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน

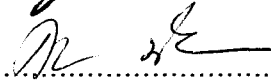
ของ
นางสาวกรองชนก ทองงาม

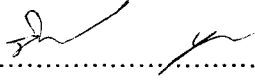
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

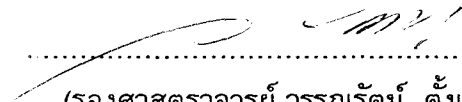

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 21 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์


.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พงษ์ ศุภเศรษฐศิริ)


.....กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ศรียา นิยมธรรม)


.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิราภรณ์ บุญส่ง)


.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ)


.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นवलลอ ทินานนท์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับการคำแนะนำ ส่งเสริม และช่วยเหลือตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ ศาสตราจารย์หริยา นิยมธรรม และผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ สนั่น มีจันทร์หมาก ซึ่งเป็นผู้ชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยมาตั้งแต่เริ่มแรก และขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ได้แก่ ศาสตราจารย์วิรุณ ตั้งเจริญ รองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อำนาจ เย็นสบาย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุณีย์ เหมะประสิทธิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นवलลอ ทินานนท์ อาจารย์จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า อาจารย์สุรเดช วันทยา และ อาจารย์สุรชาติ ทินานนท์

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้รับการร่วมมือและได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้อำนวยการ คณะครู นักเรียนและผู้ปกครอง โรงเรียนราชวินิจ และ โรงเรียนพญาไท ซึ่งได้ให้ความสะดวกในการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณและขอบคุณทุกท่าน

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ลลิตพรรณ ทองงาม คุณชาญนรินทร์ ทองงาม คุณกฤษ ทองงาม และเพื่อนๆ ที่เมตตาให้ความช่วยเหลือเป็นกำลังใจตลอดเวลาในการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

ครองชนก ทองงาม

กุมภาพันธ์ 2546

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ประชากร.....	4
	กลุ่มตัวอย่าง.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	
	ต่อความคิดนามธรรม.....	8
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี.....	19
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์.....	32
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	39
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	39
	วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
	ลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	81
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	81
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	81
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	83
อภิปรายผล.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	88
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	89
บรรณานุกรม.....	90
ภาคผนวก.....	94
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	155

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ระดับการไต่ยีน (ดัดแปลงจากเดวิส 1964).....	9
2 ชนิดของความผิดพลาดในการใช้ภาษาของเด็กหุนวุกจำแนกตามอายุ เพศ และโรงเรียน	16
3 เปรียบเทียบความคิดในด้านรูปธรรม – นามธรรมของเด็กปกติและเด็กหุนวุก	17
4 กิจกรรมและการทดสอบ.....	43
5 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการของความคิดนามธรรมก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนที่บกพร่องทางการไต่ยีนชั้นประถมปีที่ 6 จำแนกตามรายด้าน	44
6 ร้อยละของพัฒนาการของนามธรรม/จำแนกรายด้าน.....	45
7 ร้อยละของพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความรักจำแนกตามผลงาน...	47
8 ร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความโกรธจำแนกตามผลงาน.....	48
9 ร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความโลภจำแนกตามผลงาน.....	49
10 ร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความหลงจำแนกตามผลงาน.....	50
11 พัฒนาการความคิดนามธรรมของนักเรียนคนที่ 1.....	51
12 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 2.....	54
13 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 3.....	57
14 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 4.....	60
15 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 5.....	63
16 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 6.....	66
17 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 7.....	69
18 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 8.....	73
19 ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ ไต่ยีนชั้นประถมปีที่ 6 ที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสี ด้านนามธรรม.....	76
20 ร้อยละของพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์เป็นรายบุคคล.....	77
21 จำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนความคิดสร้างสรรค์เป็นศูนย์จำแนกตามองค์ ประกอบของความคิดสร้างสรรค์.....	78

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 ลำดับชั้นของประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมไปยังสิ่งที่เป็นนามธรรม.....	12
2 แผนภูมิแสดงรูปแบบของผู้เรียน 4 แบบ.....	21
3 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 1.....	23
4 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 2.....	24
5 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 3.....	25
6 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 4.....	26
7 แผนภูมิแสดงขั้นตอนการสอนแบบ 4 MAT ตามแบบการเรียนรู้ และเทคนิคการพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวา.....	26
8 แผนภูมิแสดงร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรม ด้านความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงจำแนกตามผลงาน.....	51
9 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่1.....	53
10 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่1.....	53
11 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่1.....	54
12 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่1.....	54
13 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่1.....	54
14 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่1.....	54
15 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่1.....	54
16 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่1.....	54
17 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่2.....	56
18 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่2.....	56
19 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่2.....	57
20 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่2.....	57
21 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่2.....	57
22 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่2.....	57
23 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่2.....	57
24 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่2.....	57
25 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่3.....	59

บัญชีภาพประกอบ(ต่อ)

[illegible]

บัญชีภาพประกอบ(ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
56 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่6.....	70
57 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่7.....	72
58 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่7.....	72
59 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่7.....	72
60 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่7.....	72
61 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่7.....	73
62 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่7.....	73
63 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่7.....	73
64 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่7.....	73
65 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่8.....	75
66 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความรักของนักเรียนคนที่8.....	75
67 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่8.....	76
68 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโกรธของนักเรียนคนที่8.....	76
69 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่8.....	76
70 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความโลภของนักเรียนคนที่8.....	76
71 ภาพวาดก่อนการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่8.....	76
72 ภาพวาดหลังการทดลองเรื่องความหลงของนักเรียนคนที่8.....	76

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนด ให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุน ให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 7)

สำหรับการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย ปัจจุบันได้มีการหยิบยกมาพิจารณาทั้งในเรื่องของสิทธิโอกาสกระบวนการจัดการศึกษาที่จะให้เด็กเหล่านี้พัฒนาเต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล ได้มีการดำเนินงานการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการผู้ด้อยโอกาส และผู้มีความสามารถพิเศษ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่รัฐต้องจัดให้บุคคลทุกคนมีสิทธิและโอกาสเสมอกัน (สิริมา หมอนไหม. 2543 : 3)

ปัญหาการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีหลากหลายประการ ทำให้กลุ่มนักเรียนเหล่านี้ไม่พัฒนาเทียบเท่ากับเด็กปกติ ในที่นี้ขอยกตัวอย่างกรณีการศึกษาวิจัยของซิงเกอร์ และลาฮาเซน (Singer and Lalahan. 1976 : 44) พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความคิดคำนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการที่ล้ำลึกกว่าเด็กปกติ 3 ถึง 5 ปี นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะเกิดปัญหาต่อการเรียนร่วมของเด็กปกติกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อเข้าไปเรียนร่วมชั้นเรียนเดียวกับนักเรียนปกติ

ปัจจัยหนึ่งอันเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความคิดคำนามธรรม ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการที่ล้ำลึกไปกว่านักเรียนปกติ น่าจะมาจากการพัฒนาทางด้านภาษาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นช้ากว่านักเรียนปกติ

เด็กปกติเริ่มที่จะเข้าใจภาษาและพูดเมื่ออายุประมาณ 1 ปี แต่สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเริ่มเข้าใจภาษาและอ่านริมฝีปากและสีหน้าท่าทางเมื่ออายุ 2-4 ปี ในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเด็กปกติสามารถใช้ประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามได้อย่างถูกต้อง

เมื่อมาถึงวัย 6-8 ปีเป็นวัยแห่งการเข้าใจ และการคิดในสิ่งที่เป็นนามธรรม เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแทบไม่เข้าใจและไม่รู้ความหมายเลย (ศรียา นิยมธรรม. 2541 : 98 - 101)

นักวิจัยได้ทดลองโดยใช้แบบทดสอบการเล่าเรื่องจากภาพแบบทดสอบนี้จะวัดความคิดนามธรรมโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง และความคล่องของภาษาที่เขียน จะพิจารณาจากการนึกคิดจากการเล่าเท่านั้น ผลปรากฏจากการทดลองว่า ความคิดนามธรรม และรูปธรรม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ค่อนข้างกว่านักเรียนปกติ .01 ในทุกระดับอายุ (ศรียา นิยมธรรม. 2541 : 118)

จากสาเหตุที่เกิดขึ้นดังกล่าวจะพบว่าเมื่อมีการทดลองวัดทางภาษานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ค่อนข้างกว่านักเรียนปกติทางด้านความคิดนามธรรม นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสาทสัมผัสทางการฟัง อาจไม่ใช่ประสาทนำได้เท่าเทียมกับประสาทตา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงอาศัยการรับรู้ทางสายตาช่วยในการรับรู้อย่างมาก และการรับรู้ทางสัมผัสก็มีส่วนช่วยด้วยเช่นกันนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะใช้สายตาในการรับรู้แทนการฟัง หรือประกอบการได้ยินที่เหลืออยู่ เพื่อสื่อความหมายกับผู้อื่นอันเป็นพื้นฐานการเรียนรู้สิ่งต่างๆที่ส่งผลต่อสติปัญญาด้านความคิดจากการเปรียบเทียบความเหมือนต่าง หรือการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ ตลอดจนการคาดคะเน และเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้ (ศรียา นิยมธรรม. 2535 : 45)

ดังนั้นหากต้องการสื่อสารทางความคิดกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะต้องไม่มีกรอบทางภาษาเป็นตัวกำหนดความคิดทั้งรูปธรรมและนามธรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังการวิจัยของซิลเวอร์ (Silver. 1977 : 349) ได้ให้ความเห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ได้ค่อยไปกว่าเด็กปกติแม้ว่าจะขาดภาษาอันเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ ความคิดริเริ่ม จินตนาการ และความคิดนามธรรม เพราะการเรียนรู้บางอย่างไม่ได้ใช้ความสามารถทางภาษา แต่สามารถเชื่อมโยงไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ได้เป็นความสามารถทางศิลปะความงาม เช่นเรื่องของการออกแบบ การวาดภาพระบายสีเป็นต้น (คาราณี ศักดิ์ศิริผล. 2537 : 38)

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำเอาศิลปะมาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารเรื่องนามธรรมต่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และผู้วิจัยจึงได้สร้างเครื่องมือชุดการสอนวาดภาพระบายสี เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม และความคิดสร้างสรรค์ ให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะได้รับการฝึกฝนและจัดการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาความคิดทางด้านนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์

จินตนาการ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังกล่าว จะสามารถพัฒนาตนเองด้านความเข้าใจค่านามธรรมและความคิดสร้างสรรค์ให้สูงขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกันในการให้การศึกษา ให้นักเรียนพิเศษเกิดการเรียนรู้เทียบเท่ากับนักเรียนปกติ เพื่อพัฒนาตัวของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีความสมบูรณ์และสมดุลทั้งร่างกาย จิตใจและปัญญา มีความรู้คุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรม เพื่อการดำรงชีวิตโดยสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเป็นสุข

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
3. เพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
4. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าทำให้ได้

1. ชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมซึ่งสามารถสอนให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพัฒนาความคิดและความเข้าใจในค่านามธรรมมากยิ่งขึ้น
2. ชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมซึ่งมีประโยชน์อันส่งผลต่อครูเพื่อช่วยในการเรียนการสอนเรื่องนามธรรม
3. ชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ซึ่งมีประโยชน์ต่อวิชาศิลปะศึกษาสำหรับกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินในระดับ 71-90 เดซิเบล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นกลุ่มประชากรทั้งหมด ซึ่งเป็นนักเรียนเรียนร่วมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

วิธีการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม
2. ความคิดสร้างสรรค์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม หมายถึง ชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความคิดนามธรรมของนักเรียนในด้านความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงโดยใช้รูปแบบของ ชุดกิจกรรมแบบ 4 MAT ของ แมคคาร์ธี (Mc Carthy, 1990) และผู้ทำวิจัยได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและพัฒนาทางด้านความคิดนามธรรม ประกอบด้วยชุดการสอนสำหรับครู

- สารสำคัญ
- จุดประสงค์การเรียนรู้
- เนื้อหาสาระ
- กิจกรรมการเรียนการสอนทั้ง 8 ขั้นตอนประกอบด้วย ขั้นที่ 1 สร้างประสบการณ์ ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ประสบการณ์ ขั้นที่ 3 บูรณาการสังเกตสู่ความคิดรวบยอด ขั้นที่ 4 ความคิดรวบยอด ขั้นที่ 5 ปฏิบัติตามความคิดรวบยอด ขั้นที่ 6 ปรับแต่งแนวคิดของตนเอง ขั้นที่ 7 วิเคราะห์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ และ ขั้นที่ 8 แลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองและผู้อื่น
- สื่ออุปกรณ์การสอน
- แบบประเมินผลสัมฤทธิ์จากใบงานของชุดกิจกรรมชุดการเรียนรู้สำหรับนักเรียน
- ใบองค์ความรู้

- ใบบงานของชุดกิจกรรม

2. การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี หมายถึง การนำเอาชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม หัวข้อเรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นไปใช้ในการทดลองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่แสดงออกโดยการวาดภาพระบายสีจากความคิดสร้างสรรค์จินตนาการ ความรู้สึกและประสบการณ์ ถ่ายทอดเป็นผลงานทางด้านการวาดภาพระบายสีที่เกี่ยวกับความคิดนามธรรมในเรื่องของความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงซึ่งวัดคะแนนได้จากใบบงานซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม โดยมีหลักเกณฑ์การประเมินดังนี้

1. รูปแบบของภาพวาดประกอบด้วย(10 คะแนน)

- การจัดวาง
- จุดเด่น
- ทิศทาง
- การเคลื่อนไหว
- สี

2. สารที่เกิดจากภาพ(20 คะแนน)

- นักเรียนสามารถวาดภาพได้โดยมีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้

3. ผลงานสำเร็จ (10 คะแนน)

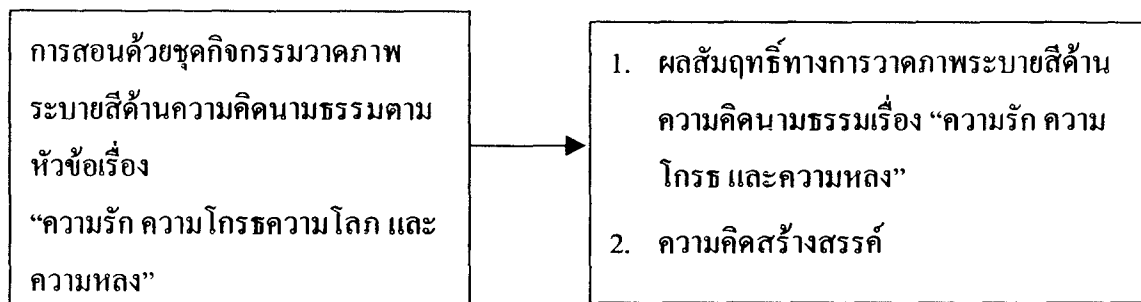
- ความสมบูรณ์เรียบร้อยของงาน

4. สารที่เกิดจากการบรรยายภาพ(10 คะแนน)

- นักเรียนสามารถเขียนบรรยายความรู้สึกที่แสดงออกมาจากภาพได้

4. ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การแสดงออกถึงความคิด จินตนาการที่แปลกใหม่หรือที่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แก่ไขจากสิ่งที่มีอยู่เดิม เสริมแต่งทางด้านการวาดภาพ ซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของ เจลเลน และเออร์บาน (Jellen and Urban. 1984)

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า



สมมุติฐานในการค้นคว้า

1. นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน เมื่อผ่านการเรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม มีพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมสูงขึ้น
2. นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน เมื่อผ่านการเรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม มีพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อ ความคิดนามธรรม

- 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.2 ลักษณะทั่วไปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความคิดขั้นนามธรรมของเด็ก
- 1.4 ความหมายของนามธรรม
- 1.5 ลำดับขั้นของประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้เรื่องนามธรรม
- 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อความคิด

นามธรรม

2. เอกสารที่เกี่ยวกับชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสี
 - 2.1 ความหมายและความสำคัญของชุดกิจกรรมการสอนวาดภาพระบายสี
 - 2.2 เนื้อหาสำคัญสำหรับชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์
 - 3.1 ความหมายและความสำคัญ
 - 3.2 กระบวนการคิดสร้างสรรค์
 - 3.3 ลักษณะของการสร้างสรรค์
 - 3.4 วิธีการส่งเสริมการสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียน
 - 3.5 ลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์
 - 3.6 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความคิดสร้างสรรค์
 - 3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อ ความคิดนามธรรม

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ความบกพร่องทางการได้ยิน (ผดุง อารยะวิญญู. 2539 : 21) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินซึ่งอาจจะเป็นเด็กหูตึงหรือเด็กหูหนวกก็ได้

เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 71-90 เดซิเบล วัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ. ความถี่ 100, 1000 และ 2000 เดซิเบล มัวร์ (Moore. 1987) ได้ให้นิยามของคนหูหนวก (Adeaf Person) ในทางการศึกษา หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินในหูข้างใดข้างหนึ่งมากกว่า 71-90 เดซิเบล (ISO) หรือมากกว่าการสูญเสียดังกล่าว ทำให้คนหูหนวกไม่เข้าใจการพูด ไม่ว่าจะใช้เครื่องช่วยฟังหรือไม่

ผู้สูญเสียการได้ยิน (ศรียา นิยมธรรม. 2535:12) ผู้สูญเสียการได้ยินหรือผู้มีความบกพร่องจากการได้ยินจึงหมายถึง ผู้ที่เริ่มได้ยินเสียงเกิน 25 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีช่วงกว้างมาก จึงมีการจัดแบ่งระดับการได้ยินออกเป็น 6 ระดับ คือ

- | | |
|---------------------|---|
| 1. ระดับปกติ | หมายความว่า เริ่มได้ยินเสียงดังไม่เกิน 25 เดซิเบล |
| 2. ระดับตึงเล็กน้อย | เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง 26 – 40 เดซิเบล |
| 3. ระดับตึงปานกลาง | เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง 41 – 55 เดซิเบล |
| 4. ระดับตึงมาก | เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง 56 – 70 เดซิเบล |
| 5. ระดับตึงรุนแรง | เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง 71 – 90 เดซิเบล |
| 6. ระดับหนวก | เริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดังมากกว่า 90 เดซิเบล
หรือไม่มีปฏิกิริยาใดๆแม้จะมีเสียงดังมากกว่า 90 เดซิเบล |

ตาราง 1 ระดับการได้ยิน

ระดับ	การได้ยิน	ค่าเฉลี่ยระดับเริ่มได้ยินเสียง บริสุทธิ์ที่ความถี่ 500, 1000, 2000 เฮิรตซ์ (เดซิเบล) ในหูข้าง ที่ดีกว่า	ความสามารถในการเข้าใจ
1	ปกติ	ไม่เกิน 25 เดซิเบล	ได้ยินเสียงพูด เสียงกระซิบเบา ๆ ไม่ลำบากในการรับฟังคำพูด
2	หูตึงเล็กน้อย	26 – 40 เดซิเบล	ไม่ได้ยินเสียงพูดเบา ๆ แต่ได้ยิน เสียงพูดปกติ
3	หูตึงปานกลาง	41 – 55 เดซิเบล	ไม่ได้ยินเสียงพูดปกติ ต้องพูดดัง กว่าปกติจึงจะได้ยิน
4	หูตึงมาก	56 – 70 เดซิเบล	พูดเสียงดังแล้วยังไม่ได้ยิน
5	หูตึงรุนแรง	71 – 90 เดซิเบล	ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียง จึงได้ยินและได้ยินไม่ชัด
6	หูหนวก	91 เดซิเบลขึ้นไป	ตะโกนหรือขยายเสียงพูดแล้วยังไม่ ได้ยินและไม่เข้าใจความหมาย

(Davis. 1964)

1.2 ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (ศรียา นิยมธรรม. 2535 : 14)

1. การพูด เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาทางการพูด เด็กอาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัด ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของเด็ก เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับปานกลางสามารถพูดได้ แต่อาจไม่ชัด หากเด็กสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด เด็กอาจมีปัญหาในการพูดอย่างมาก แต่หากเด็กสูญเสียการได้ยินหลังจากพูดได้แล้วปัญหาดังกล่าวจะมีน้อยกว่า

2. ภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาในเรื่องของภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น

3. ความสามารถทางสติปัญญา ระดับสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากรายงานการวิจัยจำนวนมาก พบว่า มีการกระจายคล้ายเด็กปกติ บางคนอาจปัญหาที่บางคนอาจฉลาด บางคนนั้นฉลาดถึงขั้นอัจฉริยะก็มี จึงอาจสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ใช่เด็กปัญญาที่ทุกคน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลที่มีอยู่ในปัจจุบัน เหมาะที่จะนำมาใช้กับเด็กปกติมากกว่าวิธีการบางอย่าง จึงไม่เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยิ่งไปกว่านั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาทางภาษา และมีทักษะทางภาษาจำกัด จึงเป็นอุปสรรคในการทำข้อสอบ เพราะผู้ที่จะทำข้อสอบได้คือนั้นต้องมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำกว่าเด็กปกติ

5. การปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว เหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากเด็กสามารถสื่อสารได้ดี ปัญหาทางอารมณ์อาจลดลง ทำให้เด็กสามารถปรับตัวได้ แต่ถ้าเด็กไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ดี เด็กอาจเกิดความคับข้องใจ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ต้องปรับตัวมากกว่าเด็กปกติ บางคนเสียอีก เด็กที่มีความฉลาดปรับตัวได้ดี ส่วนเด็กที่ไม่ฉลาดอาจมีปัญหาทางการปรับตัวได้

1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความคิดขั้นนามธรรมของเด็ก

เพียเจต์ได้แบ่งพัฒนาการด้านการคิดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยรุ่นเป็นสี่ขั้นใหญ่ ๆ ดังนี้ (จิษฎา สุวรรณวงศ์. 2522 : 9)

1. ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensori – Motor Period) เป็นระยะตั้งแต่แรกเกิดจนถึงสองขวบ แบ่งเป็น

1.1 ระยะตั้งแต่เกิดถึงหนึ่งเดือน พัฒนาการของประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว จะเป็นปฏิกิริยาสะท้อนทั้งหมด เช่น การดูด การจับจ้อง การร้องไห้

1.2 ระยะตั้งแต่หนึ่งเดือนถึงสี่เดือน อวัยวะประเภทปฏิกิริยาสะท้อนและการตอบสนองรู้จักหน้าที่ประสานงานกันและกัน เช่น มือและตาทำงานร่วมกัน เด็กยังไม่เข้าใจการดำรงตัวของวัตถุ สิ่งของ ถ้าสิ่งเหล่านี้หายไปจากสายตาเด็กไม่แสดงอาลัย ผิดหวัง

1.3 ระยะสี่ถึงแปดเดือน เด็กรู้จักเลียนแบบ ทำพฤติกรรมซ้ำ ๆ เข้าใจการดำรงอยู่ของวัตถุ รู้จักมองหา ค้นหาสิ่งที่เคยมีอยู่แล้วสูญหายไป เริ่มรู้จักแยกตัวออกจากสิ่งแวดล้อม

1.4 ระยะแปดถึงสิบสองเดือน รู้จักวิธีแสวงหาสิ่งที่พึงพอใจง่าย ๆ เช่น เล่นของเล่น รู้จักมองค้นหาของเล่นที่มองไม่เห็นหรือที่ซุกซ่อนอยู่

1.5 ระยะสิบสองถึงสิบแปดเดือน มีการทำงานประสานกันระหว่างโครงสร้างที่รู้จัก เพื่อใช้แก้ปัญหาใหม่ ๆ เด็กเริ่มต้นที่จะจัดโครงสร้างใหม่ เพื่อจะนำมาแก้ปัญหา มีการพัฒนาสื่อใหม่เพื่อจะบรรลุปเป้าหมายโดยผ่าน “การทดลอง” มากกว่าที่จะผ่านความเคยชินในการแก้ปัญหา

1.6 ระยะสิบแปดถึงยี่สิบสี่เดือน เด็กจะเปลี่ยนจากระดับสติปัญญาขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวไปสู่ระดับของสติปัญญาที่แสดงความคิดเห็นตามหลักตรรกศาสตร์ แม้ว่าคุณภาพความคิดของเด็กในระยะนี้จะห่างไกลจากความคิดของผู้ใหญ่ แต่เด็กจะมีปรากฏการณ์ทางการคิดคือสมรรถภาพในการยังรู้ปัญหาและแก้ปัญหาเป็นการมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่ง่าย เด็กรู้จักคิดสมมุติ นั่นจะเป็นจุดเริ่มต้นของการรู้จักคิดแบบความคิดรวบยอด

2. ขั้นการคิดก่อนปฏิบัติการ (Preoperational Thought) เป็นช่วงอายุระหว่างสองถึงเจ็ดขวบ ในระหว่างอายุสองถึงสี่ขวบเด็กยังยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ความสนใจและความรู้สึกนึกคิด ไม่รู้จักคิดแบบใจเขาใจเรา ยังไม่สามารถนึกได้ว่าคนอื่นมีความคิดแตกต่างไปจากตัวเองอย่างไร มองเห็นแต่ด้านที่เหมือนกันเท่านั้น มองไม่เห็นส่วนที่แตกต่างออกไป ระยะนี้เด็กไม่เข้าใจว่าวัตถุเมื่อเปลี่ยนแปลงลักษณะภายนอกที่มองเห็นด้วยตาเปล่าแล้ว อาจทรงสภาพเดิมบางลักษณะได้ เช่น เด็กเข้าใจแต่เพียงว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสภาพอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว อย่างอื่นก็ต้องเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงด้วย (ศรีเรือน แก้วกังวาน. 2519 : 117)

3. ขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (Concrete Operations) เป็นช่วงอายุเจ็ดถึงสิบเอ็ดปี เป็นขั้นที่อยู่ระหว่างความคิดแบบการคิดก่อนปฏิบัติการและการคิดปฏิบัติการด้วยนามธรรม ในขั้นนี้เด็กบรรลุถึงการให้เหตุผลแบบตรรกศาสตร์ ความคิดไม่ถูกรองรับด้วยการรับรู้ (Perception) อีกต่อไป สามารถใช้เหตุผลในแบบตรรกศาสตร์มาแก้ปัญหาที่มองเห็นจับต้องได้

4. ขั้นปฏิบัติการด้วยนามธรรม (Formal Operations) อยู่ในช่วงอายุสิบเอ็ดปีขึ้นไป โครงสร้างทางสติปัญญาของเด็กมาถึงขั้นสูงสุด สามารถแก้ปัญหาได้ทุกชนิด ลักษณะความคิดในวัยนี้ได้แก่

- รู้จักคิดเป็นเหตุเป็นผล
- รู้จักคิดแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งรวมถึงรู้จักคิดวิเคราะห์ และรู้จักคิดอย่างมีระบบ

ระเบียบ

- เข้าใจและมีความคิดรวบยอดเรื่องทฤษฎี วินัย กฎ ระเบียบ สามารถเรียนเข้าใจและนำไปใช้ได้

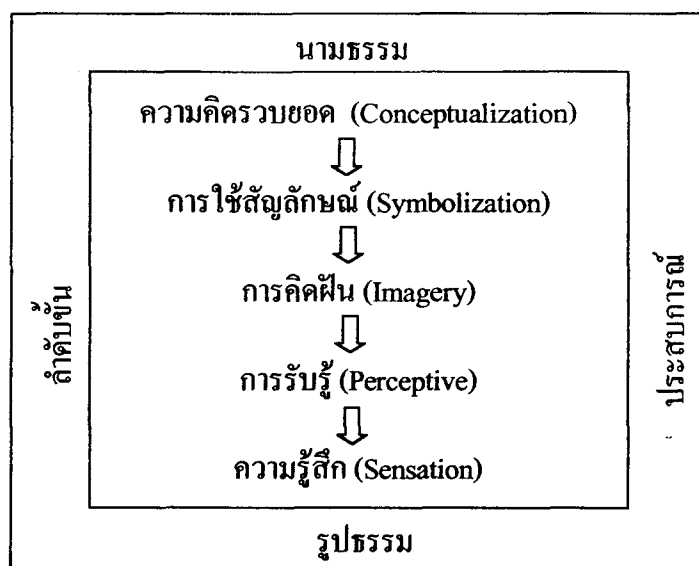
- รู้จักคิดด้วยภาพคิดในสมอง สามารถคิดเรื่องเป็นนามธรรมที่ยาก ๆ ได้ สร้างความคิดรวบยอดเชิงนามธรรม ได้กว้างขวางและลึกซึ้งขึ้น ทำให้เกิดความรู้คิดในเชิงตรรกศาสตร์

1.4 ความหมายของนามธรรม

ความหมายของนามธรรม (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 : 432) นามธรรม (นามมะท่า) น. สิ่งที่ไม่มีรูป คือ รู้ไม่ได้ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย รู้ได้เฉพาะทางใจ เท่านั้น

1.5 ลำดับขั้นของประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้เรื่องของนามธรรม

มาเคอร์บัสท์ (ศรียา – ประภัตสร นิยมธรรม. 2541 : 87 ; อ้างอิงจาก Myklebust. 1971) ได้กล่าวถึงมนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ ต้องอาศัยประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ มาเสริมต่อกัน เช่น การฝึกใช้ประสาทสัมผัส การมีทักษะในการใช้สัญลักษณ์ ฯลฯ นอกจากนี้การเรียนรู้ก็มักเริ่มจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมไปยังสิ่งที่เป็นนามธรรม ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ของเด็กปกติหรือเด็กที่มีความพิการ หรือมีความบกพร่องในด้านใด ๆ ผิดกันก็ตรงที่ว่าความบกพร่องหรือความพิการนั้น ๆ อาจส่งผลให้พัฒนาการด้านต่าง ๆ ล่าช้า หรืออาจไปไม่ถึงขีดสูงสุดของความสามารถของเขาเท่านั้น ไมเคิลบัสท์ จึงได้ลำดับขั้นของประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ดังนี้คือ



ภาพประกอบ 1 ลำดับขั้นของประสบการณ์เรียนจากการเรียนรู้สิ่งที่เป็นรูปธรรม ไปยังสิ่งที่เป็นนามธรรม

ความรู้สึกรู้ (Sensation)

ความรู้สึกรู้ในที่นี้หมายถึง การทำงานของระบบประสาท ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการสัมผัส และเกิดขึ้นในสัตว์ทุกประเภทโดยไม่จำเป็นต้องมีการเรียนรู้ เช่น คนอาจได้ยินเสียงแต่บอกไม่ได้ว่าเป็นเสียงอะไร การได้ยินโดยไม่รับรู้ในกรณีนี้แสดงให้เห็นถึงการทำงานของประสาทสัมผัสเท่านั้น โดยปกติความรู้สึกรู้ของคนจะต้องมีการทำงานทั้งของร่างกายและจิตใจ คนหูหนวกหรือตาบอดเป็นตัวอย่างอันดีของความเกี่ยวข้องของสภาพทางร่างกาย ทำนองเดียวกันการที่คนหูหนวกหรือตาบอดโดยไร้สาเหตุทางการส่อให้เห็นถึงการทำงานที่เกี่ยวข้องกับสภาพของจิตใจ ดังนั้นความรู้สึกรู้ของคนจึงจัดเป็นประสบการณ์เบื้องต้น

การรับรู้ (Perception)

การรับรู้เป็นขบวนการทางจิตวิทยา ที่มีความหมายใกล้เคียงกับความรู้สึกรู้ (Sensation) มาก การรับรู้ต้องโยงไปถึงความเกี่ยวพันของวัฒนธรรมและสังคม เพราะการที่คนจะมีการรับรู้เกี่ยวกับตนเองและคนอื่น ในขั้นของความรู้สึกรู้ (Sensation) นั้น ไม่มีการเอาสิ่งที่เกิดจากประสาทสัมผัสมารวมกันเข้า เพื่อตีความหมาย แต่จะมารวมในขั้นของการรับรู้ (Perception) ในขั้นนี้สิ่งเร้าทางประสาทสัมผัสเป็นสิ่งที่มีความหมาย คนจะเกิดการรับรู้ไปตามสภาพความต้องการของร่างกาย และจะรับรู้อะไรได้มากเพียงไร ขึ้นกับความสามารถในการแปลความรู้สึกรู้ของแต่ละคน ในสัตว์ก็เช่นเดียวกัน การแปลความหมายจากความรู้สึกรู้ที่ได้จากประสาทสัมผัสก็ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่คาดหมายล่วงหน้า เช่น เมื่อควาญได้กลิ่นเสือมันจะหลบหนี การรับรู้จึงจัดว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่และเป็นเรื่องสำคัญของชีวิต การรับรู้จะเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว

ความคิดฝัน (Imagery)

ความคิดฝัน มีบทบาทสำคัญทางจิตวิทยา ในการศึกษาจิตวิทยาของพวกคนหูหนวก นั้น ออกจะเป็นการยากถ้าไม่รวมเอาเรื่องของความนึกคิดหรือความคิดฝันเข้าไปด้วย ถึงแม้จะมีนักปรัชญาบางคนไว้ว่า “*ไม่มีความคิดที่ปราศจากคำพูด*” แต่ก็ปรากฏว่าเด็กที่หูหนวกมาแต่กำเนิดก็ยังมีความคิดก่อนที่เขาจะเรียนรู้ภาษาพูด ดังนั้นจึงน่าประหลาดใจว่า เขาคิดอย่างไร อาจสังเกตจากการใช้ท่าทาง ซึ่งเป็นเสมือนสัญลักษณ์แทนการใช้คำพูด

คำพูดและความคิดฝันจำเป็นต้องเป็นตัวแทนต่อกัน ถึงแม้ว่าคำพูดอาจก่อให้เกิดความคิดฝันด้วย ความคิดฝันนี้แตกต่างไปจากการใช้สัญลักษณ์ทางคำพูด ซึ่งสามารถแสดงเป็นภาพที่

ชัดเจนกว่า การใช้คำพูดเรียกสิ่งต่าง ๆ หรือเพื่อช่วยในการระลึกถึงสิ่งต่าง ๆ เป็นการแสดงถึง ขบวนการความคิด ว่าสิ่งนั้นคล้ายอะไร รู้สึกอย่างไร ซึ่งเป็นส่วนไปช่วยส่งเสริมความนึกคิด กระบวนการดังกล่าวอาจเป็นพื้นฐานที่ทำให้เกิดความรับรู้ ด้วยเหตุนี้จึงพบว่าคนใช้ความคิดฝึน ก่อนจะเรียนรู้ภาษาและแม้แต่ทารกก็ดูจะมีความนึกคิดก่อนจะพูดได้

การมีภาพพจน์ เช่น จากการจดจำ และระลึกถึงสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นการสะสมเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ ก็เป็นเรื่องของกระบวนการทางสมองเกี่ยวกับความคิดฝึนด้วย การเห็นจึงมีส่วนช่วยในการระลึก และมีอิทธิพลมากและสำคัญกว่าการได้ยินเพราะความคิดของคนมักเกิดเป็นภาพพจน์ทางสมอง ตั้งแต่วัยเด็ก แม้จะยังไม่อาจแยกชนิดต่าง ๆ ของสิ่งแวดลอมได้

ในด้านนี้คนต่างจากสัตว์ตรงที่ว่า สัตว์ต้องใช้สัญลักษณ์ที่คนให้หรือที่มีในปัจจุบัน แต่คนสามารถใช้ความนึกคิด มาคาดคะเนสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วย ประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละคนจะสะท้อนให้เกิดความคิดฝึนที่ต่างกันออกไป

การใช้สัญลักษณ์ (Symbolization)

การใช้สัญลักษณ์ด้วยการพูด เป็นพฤติกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของมนุษย์ ภาษาเป็นเครื่องมือความหมายที่ใช้แทนสิ่งของ ความคิด ความรู้สึก

มนุษย์สามารถใช้สัญลักษณ์ทั้งทางภาษาพูดและที่ไม่ใช้ภาษาพูด เทพนิยาย ศิลป ศาสนา และดนตรี ล้วนเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงการใช้อนุสัญญานที่ไม่ใช้ภาษาพูดไปเกี่ยวข้อง แต่ในการติดต่อกัน การพูดก็ยังเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นการที่คนต้องสูญเสียการได้ยิน ทำให้การใช้สัญลักษณ์ทางภาษาพูดบกพร่องไป จึงมีผลกระทบกระเทือนต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นอยู่เป็นอันมาก เพราะการได้ยินเป็นส่วนช่วยให้คนจดจำระลึกถึงสิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น ซึ่งเท่ากับเป็นการสร้างเสริมประสบการณ์ในขั้นนี้นั่นเอง

ความคิดรวบยอด (Conceptualization)

หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่เป็นามธรรมได้ การคิดสิ่งที่เป็นนามธรรม โดยอาศัยเรื่องราวที่มีอยู่ในสิ่งแวดลอม ต้องอาศัยความสามารถในการจัดจำพวกการ แยกแยะ การเรียนรู้กฎเกณฑ์ ความจำ ฯลฯ เด็กที่หูหนวกก่อนจะเรียนรู้ภาษาพูด จะมีความสามารถในการจัดจำพวก ต่างไปจากเด็กปกติ เนื่องจากขาดการได้ยินทำให้ขาดประสบการณ์ทางรูปธรรมอันเป็นเรื่องพื้นฐาน จึงเป็นเหตุให้มีพัฒนาการไปยังความคิดด้านนามธรรมด้วยความลำบาก ประสบการณ์ขั้นนี้ถือเป็นพัฒนาการขั้นสูงสุด และเป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพูดและการใช้ภาษา

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อความคิดนามธรรม

(ศรียา – ประภัศร นิยมธรรม. 2541 : 111)

จากการศึกษาวิจัยนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการวัดความสามารถทางภาษาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเป็นการทดสอบเรื่องการเขียนชนิดของความผิดพลาดเด็กหูหนวกมีพัฒนาการทางภาษาคือดีกว่าเด็กปกติ เดิมทีนักวิชาการศึกษามักอ้างถึงผลจากการที่เด็กหูหนวกจึงมักมีข้อผิดพลาดแตกต่างไป โดยมีลักษณะเฉพาะของเขาเอง และมักใช้ภาษาท่าทางประกอบจนเรียกติดปากกันว่า “โบ้” คือลักษณะการที่เปล่งเสียงชนิดฟังไม่รู้เรื่องประกอบท่าทางที่ใช้อธิบายความรู้สึกนึกคิด แต่การศึกษาวิจัยดังกล่าวเป็นการศึกษาเจาะลึกและค้นหาข้อมูล เช่น ไฮเดอร์กับไฮเดอร์ (Heider & Heider) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาของเด็กหูหนวก โดยสุ่มจากภาษาเขียนของเด็กพวกนี้ มาวิเคราะห์ด้านการใช้ประโยคว่าเป็นประโยคมูลฐาน ประโยคประกอบ หรือประโยคประสม ส่วนธอมสัน (Thompson) ก็ใช้วิธีเดียวกันนี้ศึกษาชนิดของความผิดพลาดโดยคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือเด็กหูหนวกในระดับอายุ 9, 11, 13 และ 15 ปี เขาพบว่าเด็กพวกนี้มักทำผิดในเรื่องการใช้วลีหรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น ใช้คำฟุ่มเฟือยมากเกินไป (Addition) ใช้คำตกหล่น (Omission) เอาคำอื่นมาแทน (Substitution) และเรียงลำดับคำ (Word Order) ผิดพลาด ความผิดพลาดเหล่านี้ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเด็กปกติ จะพบว่าเด็กหูหนวกมีความผิดพลาดมากกว่า นอกจากนั้นเมื่ออายุมากขึ้น เด็กปกติ จะมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาน้อยลง แต่เด็กหูหนวกยังคงมีความผิดพลาดเหล่านี้ให้เห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะถึงแม้เด็กหูหนวกจะมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นตามวัย แต่อัตราส่วนของความถูกต้องในการใช้ภาษามิได้เป็นไปอย่างเหมาะสม ความผิดที่มักจะพบเสมอ ๆ ได้แก่ การใช้คำตกหล่น (Omission) คือคำที่ควรจะมีกลับขาดหายไป ถัดไปก็คือการเอาคำอื่นมาแทน (Substitutions) การเพิ่มคำมากเกินไป (Additions) และการเรียงลำดับคำ (Word Order) ผิดพลาดตามลำดับดังตาราง

ตาราง 2 ชนิดของความผิดพลาดในการใช้ภาษาของเด็กหนูนวก จำแนกตามอายุ เพศ และโรงเรียน

ชนิดของ โรงเรียน	อายุ	เพศ	ชนิดของความผิดพลาด			
			การใช้คำ ตกหล่น (Omissions)	การใช้คำอื่น มาแทน (Substitutions)	การเพิ่มคำ มากเกินไป (Additions)	การเรียงลำดับ คำ (Word Order)
โรงเรียน ไปมา	9	ชาย	72	19	5	4
		หญิง	70	13	11	6
	11	ชาย	67	16	12	5
		หญิง	73	17	6	4
	13	ชาย	60	23	12	5
		หญิง	56	23	14	7
	15	ชาย	48	24	25	3
		หญิง	48	28	21	3
โรงเรียน ประจำ	9	ชาย	56	28	12	4
		หญิง	62	22	7	9
	11	ชาย	60	18	17	5
		หญิง	59	26	10	5
	13	ชาย	54	33	13	0
		หญิง	58	26	13	3
	15	ชาย	59	23	14	4
		หญิง	51	28	19	2

การวัดความคิดด้านนามธรรม (ศรียา – ประภัสสร นิยมธรรม. 2541 : 118)

ผลจากการที่เด็กมีความบกพร่องทางการได้ยิน ทำให้ประสาทสัมผัสทำงานได้ไม่เต็มที่ ซึ่งส่งผลถึงพัฒนาการทางด้านนามธรรมทั้งในแง่ของความเข้าใจและความคิดค่อยลงไปด้วย นักปราชญ์และนักจิตวิทยาจึงตั้งข้อสงสัยว่า ความคิดด้านนามธรรมนี้เกี่ยวข้องกับภาษาหรือไม่ เพราะเหตุว่าความคิดด้านนามธรรมนั้นมักกล่าวกันว่าเป็นผลจากการใช้คำพูด เขาได้ทำการทดลองโดยใช้แบบทดสอบให้เล่าเรื่องจากภาพ แบบทดสอบนี้จะวัดความคิดด้านนามธรรม โดย

ไม่คำนึงถึงความถูกต้องและความคล่องของภาษาที่เขียนมา จะพิจารณาแค่ความนึกคิดจากการเล่าเรื่องนั้น เด็กคนใดเล่าเรื่องโดยภาพที่เห็น ก็จะได้คะแนนความคิดด้านรูปธรรม แต่ถ้าใครพูดถึงโครงเรื่อง หลักศีลธรรม หรือมีการแสดงความคิดขึ้นก็จะได้คะแนนในแง่ความคิดด้านนามธรรม เกณฑ์การให้คะแนนเป็นแบบการให้เรียงลำดับจากความคิดรูปธรรมไปยังความคิดนามธรรม โดยแบ่งเป็นระดับคืออันดับแรก คือ การคิดที่ไม่เป็นเรื่องเป็นราว อันดับสอง ใช้การบรรยายความคิดที่เป็นด้านรูปธรรม อันดับสามความคิดด้านรูปธรรมแต่มีความคิดฝันรวมอยู่ด้วย อันดับสี่ใช้การบรรยายความคิดด้านนามธรรม อันดับห้าเป็นความคิดแบบนามธรรมและมีความคิดฝันรวมอยู่ด้วย

ผลที่ได้จากการทดลองปรากฏดังตาราง จะเห็นว่าเด็กผู้หญิงน้อยกว่าเด็กปกติในทุกวัย ระดับอายุ ดังแสดงในภาพ ความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มนี้ จากการคำนวณทางสถิติโดยใช้ Student's t – test เน้นให้เห็นว่าคะแนนรูปธรรม นามธรรมดังกล่าวของเด็กผู้หญิงน้อยกว่าเด็กปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติใน ระดับ .01 ในทุกวัย

ตาราง 3 เปรียบเทียบความคิดในด้านรูปธรรม – นามธรรมของเด็กปกติและเด็กผู้หญิง

อายุ	เพศ	เด็กผู้หญิง			เด็กปกติ		
		N	Mean	SD	N	Mean	SD
7	ผู้ชาย	48	3.9	3.6	62	7.3	3.5
	ผู้หญิง	29	5.6	3.5	61	8.4	2.9
	รวม	77	4.5	3.6	123	7.8	3.2
9	ผู้ชาย	83	6.1	4.6	61	13.0	5.1
	ผู้หญิง	78	6.8	4.5	62	13.8	4.8
	รวม	161	6.4	4.5	123	13.4	4.9
11	ผู้ชาย	118	7.7	4.8	63	14.8	5.2
	ผู้หญิง	109	9.8	5.2	64	16.2	4.4
	รวม	227	8.7	5.1	127	15.5	4.8
13	ผู้ชาย	80	10.0	5.4	63	16.5	4.3
	ผู้หญิง	85	12.8	5.7	62	16.9	4.5
	รวม	165	11.5	5.7	125	16.7	4.4

ตาราง 3 (ต่อ)

อายุ	เพศ	เด็กหูหนวก			เด็กปกติ		
		N	Mean	SD	N	Mean	SD
15	ผู้ชาย	69	11.8	4.4	63	17.4	4.6
	ผู้หญิง	62	13.8	5.3	62	19.5	3.6
	รวม	131	12.7	4.9	125	18.4	4.3
17	ผู้ชาย	25	14.4	4.8	61	19.5	3.7
	ผู้หญิง	26	15.8	4.5	63	15.2	4.3
	รวม	51	15.2	4.6	124	18.8	4.0

เอกสารงานวิจัยต่างประเทศ

ซิงเกอร์ และ ลานาฮาน (Singer and Lalahan. 1976 : 44) ได้ศึกษาวิจัยพัฒนาการ ความคิดจินตนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอายุ 12 – 13 ปี โดยได้แบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มของนักเรียนที่มีระดับปัญญาสูง (IQ) และสติปัญญาระดับกลาง

ขั้นตอนในการทำวิจัยนั้น นักวิจัยทั้งสองได้สัมภาษณ์นักเรียนด้วยกลุ่มคำถามที่เกี่ยวข้องกับจินตนาการของนักเรียนอันมีหัวข้อดังนี้

หัวข้อแรก คือ ลักษณะการเล่นของนักเรียน

หัวข้อที่สอง คือ ของเล่นตามจินตนาการของนักเรียน

และหัวข้อสุดท้าย คือ ลักษณะความฝันของนักเรียน

ผลการวิจัยได้ว่ากลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับสติปัญญาสูง มักจะมีความฝันที่โหดร้าย และมองโลกในแง่ร้าย เวลาว่างมักจะชอบดูโทรทัศน์

ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับสติปัญญาปานกลาง จะมีความฝันมักจะเป็นเรื่องอดีตและปัจจุบัน น้อยมากที่จะคิดไปถึงอนาคต หรือมีความคิดฝันแบบแฟนตาซี น้อยมาก เวลาว่างมักจะอ่านหนังสือเนื่องจากความไม่ชำนาญในการอ่านริมฝีปาก มักจะมีเพื่อนในจินตนาการ และทั้งสองกลุ่มยังชอบเล่นไฟ ฟุตบอล เล่นซ่อนแอบ ทั้งนี้เป็นการเล่นที่ไม่ค่อยได้ใช้จินตนาการมากนัก สรุปได้ว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นส่วนใหญ่มีความคิดแบบรูปธรรมมาก ขาดความคิดริเริ่ม เทียบเท่ากับนักเรียนปกติที่มีเกณฑ์อายุต่ำกว่า 3 – 5 ปี

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี

2.1 ความหมายชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี

หมายถึง ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้อาศัยรูปแบบชุดกิจกรรม 4 MAT ซึ่งชุดกิจกรรมดังกล่าวได้ใช้ระบบแนวคิดของมอร์ริส และ แมคคาร์ธี (Morris and McCarthy .1990 :1) ซึ่งเทคนิควิธีการที่จะพัฒนาสมองทั้งสองซีกของนักเรียนอย่างสมดุล เทคนิควิธีดังกล่าวมีความสำคัญ มีขั้นตอนระบบทฤษฎีที่วางหลักการและเป้าหมายได้อย่างเด่นชัดดังนี้

2.2 หลักการจัดการสอนแบบ 4MAT (ควงหทัย แสงวิริยะ. 2544 : 1 - 195; อ้างมาจาก Morris and McCarthy.1990:156)

มอร์ริส และแมคคาร์ธี ได้เสนอรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน 4 แบบ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการทำงานของสมองซีกซ้ายและซีกขวา โดยมีหลักการ ดังนี้

1. มนุษย์ได้รับประสบการณ์และความรู้ ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันหลายวิธี และมีกระบวนการจัดการกับประสบการณ์และความรู้นั้นหลายวิธีต่างกัน ตลอดจนสามารถผสมผสานเทคนิคการรับรู้และปรับแต่งให้เกิดเป็นรูปแบบการเรียนรู้เฉพาะคนที่ไม่เหมือนใคร

2. รูปแบบการเรียนรู้ที่สำคัญมีอยู่ 4 แบบ ซึ่งมีคุณค่าเท่าเทียมกัน และผู้เรียนต้องการที่จะมีความสุขและสะดวกสบายในวิธีการเรียนรู้ของตน

3. รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้ง 4 แบบ ได้แก่

3.1 ผู้เรียนแบบที่ 1 เป็นผู้ที่มีความสนใจในความหมายส่วนตัว ครูจำเป็นต้องสร้างความรู้สึกที่มีเหตุผล และให้ผู้เรียนคิดอย่างมีเหตุผล

3.2 ผู้เรียนแบบที่ 2 เป็นผู้ที่มีความสนใจในข้อเท็จจริง และทำความเข้าใจด้วยตนเอง ครูต้องป้อนข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

3.3 ผู้เรียนแบบที่ 3 เป็นผู้ที่มีความสนใจเบื้องต้นในวิธีการต่าง ๆ ที่สามารถลงมือปฏิบัติและได้งาน ครูต้องชักชวนและให้ปฏิบัติด้วยตนเอง

3.4 ผู้เรียนแบบที่ 4 เป็นผู้ที่มีความสนใจเบื้องต้นในการค้นพบความรู้ด้วยตนเอง ครูต้องให้เรียนรู้และสอนกันเอง

4. ผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องมีครูที่สอนด้วยวิธีการครบทั้ง 4 แบบ เพื่อที่เรียนได้อย่างสะดวกสบายและประสบผลสำเร็จ ต่อจากนั้นสามารถพัฒนาสมรรถภาพการเรียนรู้ในด้านอื่นๆ ต่อไป

5. ระบบการจัดกิจกรรมการสอนแบบ 4MAT จะดำเนินไปตามวัฏจักรการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนทั้ง 4 แบบ และผสมผสานกับลักษณะพิเศษ ซึ่งเน้นความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ตามธรรมชาติ

6. วิธีการเรียนรู้ทั้ง 4 แบบนี้ จำเป็นต้องสอนโดยใช้เทคนิคกระบวนการสมองซีกซ้ายและซีกขวา ผู้เรียนที่มีความถนัดทางสมองซีกขวาจะเรียนรู้ได้เพียงครึ่งเวลา และปรับครึ่งเวลาที่เหลือนั้นให้เหมาะสม ส่วนผู้เรียนที่มีความถนัดทางสมองซีกซ้าย จะเรียนรู้ได้เพียงครึ่งเวลาและเรียนรู้ดัดแปลงครึ่งเวลาที่เหลือนั้นให้เหมาะสมเช่นกัน

7. เป้าหมายหลักของการศึกษา คือ การพัฒนาและบูรณาการการเรียนรู้ทั้ง 4 แบบให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน รวมถึงการพัฒนาและการบูรณาการสมองซีกซ้ายและซีกขวา ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

8. ผู้เรียนจะกลายเป็นผู้ยอมรับว่าตนมีความเข้มแข็ง และสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาศักยภาพของตน เพื่อจะเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ

9. ถ้าเรามีความสนใจและมีความสุขกับสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ ก็จะเรียนรู้จากผู้อื่นได้มากขึ้นเท่านั้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หลักการจัดการสอนแบบ 4MAT นั้น เชื่อว่า ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ความรู้และมีวิธีการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งผู้เรียนมี 4 แบบ แต่ละแบบจะมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่เหมือนกัน การจัดการเรียนการสอนจะดำเนินไปตามวัฏจักรตามรูปแบบการเรียนรู้กับเทคนิคการพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตามธรรมชาติอย่างสมดุล

2.3 รูปแบบของผู้เรียน 4 แบบ

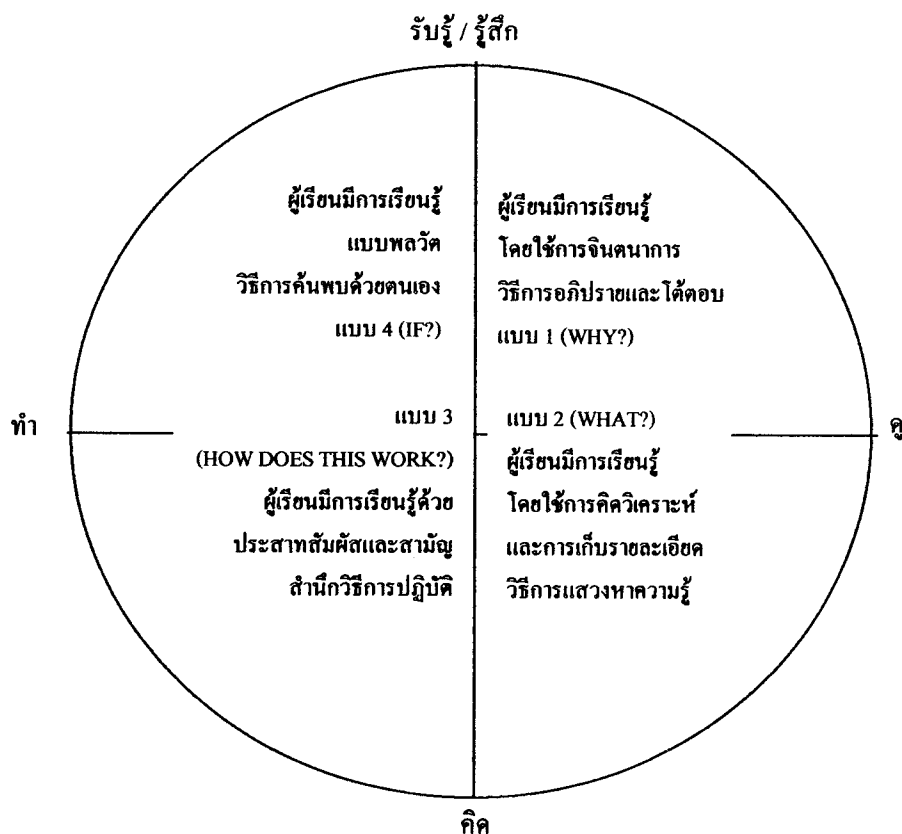
มอร์ริส และ แมคคาร์ธี เสนอแนวคิดว่า ผู้เรียนมี 4 แบบ ซึ่งมีรูปแบบการเรียนรู้และการรับรู้แตกต่างกัน โดยมีลักษณะดังนี้

ผู้เรียนแบบที่ 1 ผู้เรียนมีการเรียนรู้โดยใช้การจินตนาการเป็นหลัก จะเรียนได้ดีโดยการฟัง จะรับข้อมูล แล้วสะท้อนความคิดเห็นโดยหาความหมายที่ชัดเจน แล้วบูรณาการประสบการณ์ให้เข้ากับตนเอง เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นส่วนตัว สามารถจัดการกับปัญหาด้วยตนเอง และระดมความคิดร่วมกับผู้อื่นก็ได้

ผู้เรียนแบบที่ 2 ผู้เรียนมีการเรียนรู้โดยใช้การคิดวิเคราะห์และการเก็บรายละเอียดเป็นหลัก จะแสวงหารายละเอียดและคิดเป็นขั้นตอน จะรับรู้ในลักษณะรูปธรรมและสะท้อนความคิดเห็นออกมา เก่งในการเรียนแบบเดิม การตรวจสอบข้อเท็จจริง และนำเสนอข้อเท็จจริงต่าง ๆ มาประกอบเป็นทฤษฎี จัดการกับปัญหาคด้วยเหตุผล หลักเกณฑ์ และการดำเนินการเป็นขั้นตอน เพื่อนำไปสู่ข้อเท็จจริง

ผู้เรียนแบบที่ 3 ผู้เรียนมีการเรียนรู้ด้วยประสาทสัมผัสและสามัญสำนึกชอบการลงมือปฏิบัติ จะรับรู้ข้อมูลที่เป็นนามธรรม และประมวลความรู้จากการทดลองกระทำจริง ชอบทดลองทำสิ่งต่าง ๆ ต้องการรู้วิธีการทำงานของสิ่งต่าง ๆ ชอบวางแผนและกำหนดเวลา จัดการกับปัญหาด้วยการลงมือทำ

ผู้เรียนแบบที่ 4 ผู้เรียนมีการเรียนรู้แบบพลวัตและการค้นพบด้วยตนเอง จะรับรู้ผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม เรียนด้วยการลองผิดลองถูก จะปรับตัวหรือเปลี่ยนแปลงได้ง่าย มีความคิดใหม่ ๆ มีความสามารถมองทิศทางใหม่ ๆ จัดการกับปัญหาคด้วยสัญชาตญาณ



ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงรูปแบบของผู้เรียน 4 แบบ

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า รูปแบบของผู้เรียน 4 แบบ ได้แก่ ผู้เรียนแบบที่ 1 มีการเรียนรู้โดยใช้การจินตนาการเป็นหลัก, ผู้เรียนแบบที่ 2 มีการเรียนรู้โดยใช้การคิดวิเคราะห์ และการเก็บรายละเอียดเป็นหลัก, ผู้เรียนแบบที่ 3 มีการเรียนรู้ด้วยประสาทสัมผัสและสามัญสำนึก และผู้เรียนแบบที่ 4 มีการเรียนรู้แบบพลวัตและการค้นพบด้วยตนเอง ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนต้องเป็นไปตามธรรมชาติของผู้เรียนทั้ง 4 แบบ โดยผู้เรียนแต่ละแบบต้องเรียนให้ครบทั้ง 4 อย่างเท่า ๆ กัน ตามลำดับขั้นของซึ่งดำเนินไปตามวัฏจักรการเรียนรู้ กับการพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล

2.4 ลำดับขั้นการสอนแบบ 4MAT

มอริส และ แมคคาร์ธี ได้เสนอรูปแบบการสอนแบบ 4MAT ที่คำนึงถึงแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน 4 แบบ กับการพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล ซึ่งลำดับขั้นการสอนแบบ 4MAT มี 8 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นที่ 1 การบูรณาการประสบการณ์ด้วยตนเอง

การพัฒนาจากประสบการณ์จริง ไปสู่การสังเกตด้วยสติปัญญาคิดใคร่ครวญ ต้องสร้างประสบการณ์ให้คิดหาเหตุผลด้วยตนเอง ผู้เรียนชอบจินตนาการจะมีความสุขที่สุดในการเรียนรู้

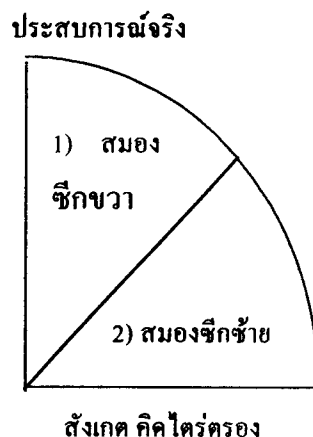
บทบาทครู เป็นผู้กระตุ้น สร้างแรงจูงใจ เป็นผู้ช่วย

วิธีการ สถานการณ์จำลอง การอภิปราย

นักเรียน สร้างเหตุผล

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างประสบการณ์ ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวามีความสะดวกสบายและมีความสุขที่สุดในการเรียน ครูสร้างประสบการณ์ที่มีความหมาย ด้วยวิธีการกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจ และให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ดังกล่าวเป็นประสบการณ์ของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วยสมองซีกซ้ายมีความสะดวกสบายและมีความสุขในการเรียน จะใช้สมองสะท้อนความคิดจากประสบการณ์ ผู้เรียนจะตรวจสอบประสบการณ์โดยการอภิปราย หลังจากครูสร้างประสบการณ์ที่มีความหมายให้แล้ว ดังแสดงในภาพประกอบ 2



ภาพประกอบ 3 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 1

2. เลี้ยวที่ 2 การพัฒนาความคิดรวบยอด

การพัฒนาความคิดรวบยอด จากการสังเกตด้วยสติปัญญาคิดไตร่ตรอง ไปสู่การสร้างแนวคิดที่เป็นนามธรรม ผู้เรียนชอบการวิเคราะห์จะมีความสุขที่สุดในการเรียนรู้

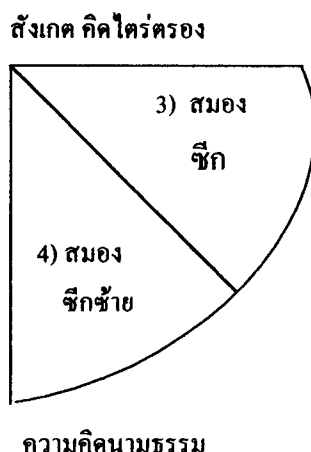
บทบาทครู เป็นผู้สอน

วิธีการ ให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง

นักเรียน แสวงหารายละเอียด

ขั้นที่ 3 ขั้นบูรณาการการสังเกตไปสู่ความคิดรวบยอด ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวามีความสะดวกสบายและมีความสุขที่สุดในการเรียน นักเรียนบูรณาการประสบการณ์และความรู้ เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจความคิดรวบยอด โดยครูเป็นผู้ให้ข้อมูลและข้อเท็จจริงและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำไปสู่ความเข้าใจความคิดรวบยอด

ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนาทฤษฎีและความคิดรวบยอด ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วยสมองซีกซ้ายมีความสะดวกสบายและมีความสุขที่สุดในการเรียน ครูให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือข้อเท็จจริงตามทฤษฎีหรือความคิดรวบยอด โดยการวิเคราะห์ไตร่ตรองประสบการณ์ หรือ ได้ถามกันว่า นักเรียนคิดวิเคราะห์ไตร่ตรอง จากประสบการณ์ ข้อมูล ข้อเท็จจริงที่ได้รับ ดังแสดงในภาพประกอบ 3



ภาพประกอบ 4 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 2

3. เลี้ยวที่ 3 การปฏิบัติและปรับแต่งเป็นความคิดของตนเอง

การทดลองด้วยตนเอง ไปสู่การสร้างแนวความคิดที่เป็นนามธรรม ผู้เรียนชอบใช้สามัญสำนึก จะมีความสุขที่สุดในการเรียนรู้

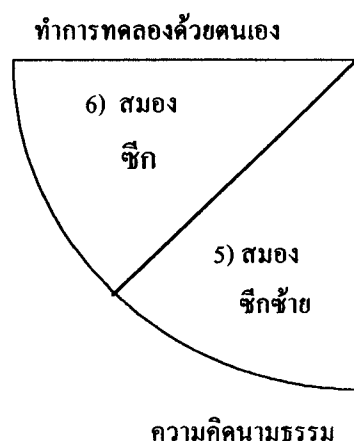
บทบาทครู เป็นผู้ฝึก

วิธีการ อำนวยความสะดวก

นักเรียน ลองปฏิบัติ

ขั้นที่ 5 ขั้นปฏิบัติตามความคิดรวบยอด ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วยสมองซีกซ้ายมีความสุขสบายและมีความสุขที่สุดในการเรียน ครูให้ผู้เรียนได้ลองทำโดยผ่านประสาทสัมผัส โดยครูเป็นผู้ฝึกและอำนวยความสะดวก เช่น การทดลอง การทำแบบฝึกหัด เพื่อพัฒนาความคิดและทักษะของตนเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นปรับแต่งเป็นแนวคิขของตนเอง ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวามีความสุขสบายและมีความสุขที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจะปรับปรุงสิ่งที่ตนเองปฏิบัติด้วยวิธีการของตนเอง และบูรณาการข้อมูลเป็นองค์ความรู้ของตนเอง ดังแสดงในภาพประกอบ 4



ภาพประกอบ 5 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 3

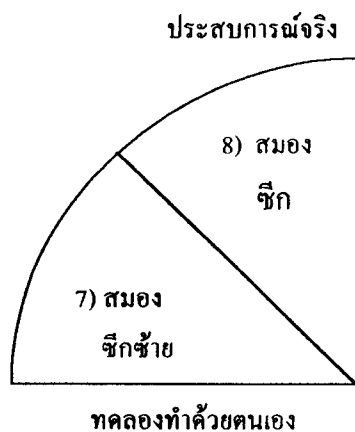
4. เลี้ยวที่ 4 การบูรณาการและประยุกต์ประสบการณ์

การทดลองด้วยตนเอง ไปสู่การได้รับประสบการณ์จริง ผู้เรียนชอบพลวัตจะมี
ความสุขที่สุดในการเรียนรู้

บทบาทครู	เป็นผู้ประเมิน แก้ไขข้อบกพร่อง ผู้ร่วมเรียนรู้
วิธีการ	ค้นพบด้วยตนเอง
นักเรียน	ค้นพบด้วยตนเอง

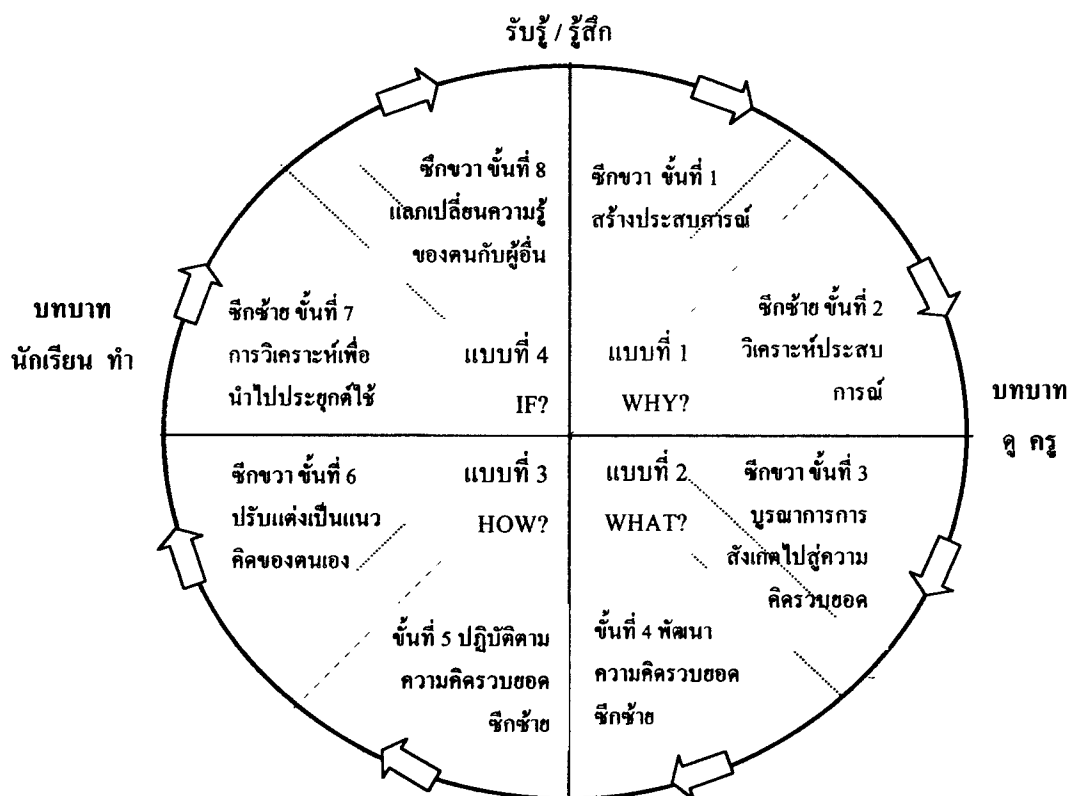
ขั้นที่ 7 ขั้นวิเคราะห์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วยสมอง
ชิกซ้ายมีความสุขสบายและมีความสุขที่สุดในการเรียน ผู้เรียนวิเคราะห์จากการเรียนรู้แล้ว
นำไปวางแผนเพื่อประยุกต์ใช้หรือคิดแปลงให้ดีขึ้น หรือถ่วงถ่วงนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ให้เกิด
ประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

ขั้นที่ 8 ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ของตนกับผู้อื่น ผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้ด้วย
สมองชิกขวามีความสุขสบายและมีความสุขที่สุดในการเรียน จากการที่ได้ทักษะการคิดค้น
ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะแบ่งปันสิ่งที่ได้เรียนรู้มากับผู้อื่น เป็นการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ซึ่งกันและ
กัน ดังแสดงในภาพประกอบ 5



ภาพประกอบ 6 รูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT เลี้ยวที่ 4

จากขั้นการสอนแบบ 4 MAT ทั้ง 8 ขั้น สามารถเขียนสรุปดังแสดงในภาพประกอบ 6



ภาพประกอบ 7 แผนภูมิแสดงขั้นการสอนแบบ 4 MAT ตามแบบการเรียนรู้ และเทคนิคการพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวา

2.5 ข้อควรคำนึงถึงในการจัดการสอนแบบ 4MAT

มอริส และแมคคาร์ธี กล่าวว่า การสอนวิธีการเรียนรู้ทั้ง 4 แบบ โดยใช้เทคนิคการพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวา ต้องคำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบใน 4 แบบ ที่ผู้เรียนจะสะดวกสบายและประสบความสำเร็จมากที่สุด ดังนี้

1. ผู้เรียนที่ชอบจินตนาการจะอยู่ในเสื้อที่ 1 คือ ชอบเรียนจากการรับรู้ การรู้สึก และการสังเกต
2. ผู้เรียนที่ชอบวิเคราะห์หาเหตุผลจะอยู่ในเสื้อที่ 2 คือ ชอบเรียนโดยรวมความคิดจากแนวคิดต่าง ๆ และการสังเกต
3. ผู้เรียนที่ชอบใช้สามัญสำนึกจะอยู่ในเสื้อที่ 3 คือ ชอบเรียนโดยคิดผ่านแนวคิดและทดลองทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง
4. ผู้เรียนที่ชอบพลวัตรจะอยู่ในเสื้อที่ 4 คือ ชอบเรียนโดยใช้การรับรู้ การรู้สึก และการกระทำ

นอกจากนี้ มอริส และแมคคาร์ธี ได้เสนอข้อควรคำนึงที่สำคัญในการจัดการสอนแบบ 4MAT ไว้อีก 6 ประการ ดังนี้

1. ไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ใดดีที่สุด เพราะแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกัน
2. ไม่มีวิธีการเรียนรู้ที่สามารถกระตุ้นหรือตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียนได้อย่างเพียงพอ
3. ต้องศึกษาและเข้าใจรูปแบบการเรียน การทำงานของสมอง และหาสิ่งที่ดีที่สุดในการสอน
4. ต้องการให้สอนกระบวนการคิด ต้องให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาที่เป็นการวิเคราะห์อย่างต่อเนื่อง และกระบวนการคิด
5. ต้องการให้มีโครงการพัฒนาครุระยะยาว ให้มีความสามารถและมีคุณภาพ
6. ผลสรุปสุดท้ายของการจัดการสอน ช่วยทำให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ระดับสูงง่ายขึ้น สะดวกขึ้น และมีความสุขในการเรียนรู้

2.6 งานวิจัยเกี่ยวกับแผนการสอนแบบ 4MAT

การสอนโดยใช้แผนการสอนแบบ 4 MAT เป็นการจัดการกระบวนการเรียนการสอนที่คำนึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ กับการพัฒนาสมองของนักเรียน ซึ่งมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนโดยใช้แผนการสอนแบบ 4 MAT ดังนี้

แมคคาร์ธี (McCarthy. 1985 : 61 – 68) ได้ศึกษาระบบ 4 MAT ในการฝึกคณะครู ให้พัฒนามากขึ้นจากการใช้ระบบ 4 MAT ในการปรับแผนการสอนให้เหมาะกับนักเรียน และ แนะนำแนวทางสำหรับคณะครูในการใช้ ซึ่งประกอบด้วยคำแนะนำ 7 ประการ ในการพัฒนา ผู้ใช้ระบบนี้

โบเวอร์ส (Bowers. 1987 : 197) ได้ศึกษาผลการใช้ระบบการสอนแบบ 4 MAT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนเกรด 6 จำนวน 54 คน จาก 2 โรงเรียนในรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยสุ่มเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ใช้ระบบการสอนแบบ 4 MAT กับกลุ่มที่ใช้หนังสือเรียน เพื่อให้ใช้สมองซีกซ้ายเท่ากัน ในการสอนเรื่องกฎการเคลื่อนที่ข้อแรกของนิวตัน จำนวน 3 ชั่วโมง โดยวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดเจตคติ ผลการวิจัยพบว่า มีค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่าง 2 กลุ่ม และกลุ่มที่ใช้ระบบ การสอนแบบ 4 MAT มีผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิกเคอร์สัน และไวท์ (Wikerson and White. 1988 : 357 – 368) ได้ศึกษาผลการ สอนโดยใช้ระบบ 4 MAT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ความคงทนและเจตคติของนักเรียน จากการ ประเมินผลของระบบการสอนแบบ 4 MAT เป็นกระบวนการที่มีระบบ คำนึงถึงรูปแบบการ เรียนรู้ และความถนัดของสมอง โดยได้ทดสอบความสนใจในเนื้อหาวิชา เจตคติที่มีต่อการสอน และพฤติกรรมของนักเรียน

แมคคาร์ธี (McCarthy. 1990 : 31 – 37) ได้ศึกษาการใช้ระบบ 4 MAT ซึ่งนำวิธี การเรียนมาสู่โรงเรียน 4 MAT มี 8 ชั้น ในวัฏจักรการสอนใช้ประโยชน์จากแบบการเรียนของ ผู้เรียนแต่ละคน และกระบวนการทำงานของผู้เรียนที่ถนัดสมองซีกซ้ายและซีกขวา ผู้เรียน 4 แบบ (จินตนาการ วิเคราะห์ สามัญสำนึก และประยุกต์) สามารถใช้ 4 MAT เพื่อให้เกิดการทำงานที่มี ประสิทธิภาพของสมองได้ ผู้เรียนที่ใช้จะเรียนรู้ได้สะดวกสบายที่สุดในแบบการเรียนรู้อย่างตน พร้อมกับเริ่มมีการคิดค้นถึงหน้าที่ในแบบการเรียนรู้อย่างที่มีความสะดวกสบายน้อยกว่า

ทรูเนตร อักษรสวัสดิ์ (2542 : 79) ได้ศึกษาผลการสอนโดยใช้กิจกรรม 4 MAT และการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โรงเรียนกุนนที่รุทรารามวิทยาคม จำนวนห้องเรียนละ 35 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการ สอนโดยใช้กิจกรรม 4MAT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิด แก้ปัญหาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สิริวรรณ ตะรุตานนท์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการจัดกิจกรรม การสอนแบบ 4 MAT กับการจัดกิจกรรมการสอนแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ (หญิง) จำนวนห้องเรียนละ 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา และความสามารถในการคิดแก้ปัญหา ของนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการสอนแบบ 4 MAT กับนักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการสอนแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดวงหทัย แสงวิริยะ (2544 : 74) ได้ศึกษาผลการใช้แผนการสอนแบบ 4 MAT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบและเจตคติต่อการเรียนในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง ประชากรศึกษาและการทำมาหากิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการทดลองความรับผิดชอบ และเจตคติต่อการเรียน หลังการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบต่อการเรียนและมีเจตคติต่อการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2.2 เนื้อหาสำคัญสำหรับชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี

หนังสือธรรมะ ตามหลักสูตรนักธรรมตรี ของพันเอกปิ่น มุทุกันต์ ซึ่งได้เขียน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ดังนี้

อกุศลมูล 3 อย่าง (ปิ่น มุทุกันต์. 321-327;อ้างมาจาก นวโกวาท.2510 : 33)

รากเหง้าของอกุศล เรียกอกุศลมูลมี 3 อย่าง คือ โลภะ ออยากได้ 1 โทสะ คิดประทุษร้ายเขา 1 โมหะ หลงไม่รู้จริง 1

เมื่ออกุศลมูลเหล่านี้	$\left. \begin{array}{c} 1 \\ 2 \\ 3 \end{array} \right\}$	ก็ดี มีอยู่แล้ว อกุศลอื่นที่ยังไม่เกิดก็
-----------------------	--	--

เกิดขึ้น ที่เกิดแล้วก็เจริญมากขึ้น เหตุนี้สมควรละเสีย และได้กล่าวถึง โลภะ, โทสะ, โมหะ (ปิ่น มุทุกันต์. 2514 : 322 – 327)

กิเลสตามตระกูล

นักเรียนคงจะเคยได้ยินคำว่า “กิเลส” มามากแล้ว เช่นคำว่าคนมีกิเลส คนสิ้นกิเลส ดับกิเลส กิเลสกำเริบ ฯลฯ นอกจากนี้ยังคงจะได้ยินชื่อของกิเลสมากมาย จนถึงกับมีผู้ผูกคำพังเพยกันติดปากว่า “กิเลสพันห้าต้มหาร้อยแปด” ดังนี้เป็นต้น

แต่เพื่อความเข้าใจง่าย ๆ ขอให้จำไว้ว่า กิเลสทั้งหมดนั้นมีอยู่ 3 พวกเท่านั้น ในที่นี้ใช้ว่า 3 ตระกูล คือ

กิเลสพวกที่ทำให้ใจหิวโหยอยากได้ไม่รู้จักพอ จัดเป็นตระกูลโลภะ

กิเลสพวกที่ทำให้ใจร้อนรนคิดร้ายต่อผู้อื่น จัดเป็นตระกูลโทสะ

กิเลสพวกที่ทำให้ใจลุ่มหลงมกมาย จัดเป็นตระกูลโมหะ

และความจริง โลภะ โทสะ โมหะ ทั้งสามนี้ก็เกิดจากกิเลสอันเป็นรากเหง้าคำมูลอันเดียวกัน คือ อวิชชา (ความไม่รู้)

โลภะ

ความหมาย หมายถึงความอยากได้โดยทางสุจริต ข้อนี้นักเรียนควรทำความเข้าใจให้ดี คือความอยากหรือความต้องการของคนเรา ย่อมมีด้วยกันทั้งนั้น เช่นอยากได้ข้าว อยากได้น้ำ อยากได้เงิน อยากได้เสื้อผ้า ลำพังแต่ความอยากอันเป็นความต้องการตามวิสัยธรรมดาอย่างนี้ไม่ใช่โลภะ ถึงพระอรหันต์ท่านก็มีความต้องการด้วยจิรวินิยาบัต ทั้ง ๆ ที่ท่านสิ้นกิเลสแล้ว ความอยากที่เป็นโลภะเฉพาะความอยากได้ในทางทุจริตเท่านั้น และโลภะนั้นไม่เกี่ยวกับความอยากได้มากหรืออยากได้น้อย (นั่นเป็นเรื่องมิจฉา, อปปีจณา) ใครอยากได้เงินสักล้านบาทแต่จะพามาหาเอาโดยสุจริต ความอยากนั้นก็ไม่ใช่โลภะ แต่อยากได้เงินสัก 1 สตางค์โดยวิธีทุจริตก็เป็นโลภะ

ความเป็นอกุศลมูล คือโลภะทำให้เกิดความคิดที่จะทำทุจริตต่าง ๆ ที่ไม่เคยคิดจะทำก็คิด ที่เคยคิดอยู่บ้างแล้วก็กำเริบรุนแรงขึ้น (ตรงกับคำในแบบเรียนที่ว่าอกุศลที่ยังไม่เกิดก็เกิดขึ้นที่เกิดแล้วก็เจริญมากขึ้น)

การละ เมื่อโลภะเกิดขึ้นแล้วจะระงับได้อย่างไร? ตอบตามนัยที่พระพุทธเจ้าตรัสตอบปัญหาอชิตมานพ ในโสฬสปัญหาวา พึงใช้สติขังไว้ก่อน อย่าดูอำนางแก่ความอยาก แล้วใช้ปัญญาพิจารณาผลได้ผลเสีย ให้เกิดหิริโอตตัปปะ และบำเพ็ญธรรมในทางตรงกันข้ามกับโลภะ คือบริจาคทาน (ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้คำความโลภ แทนคำว่าโลภะ)

โทสะ

ความหมาย หมายถึงจิตคิดประทุษร้ายผู้อื่น คือคิดที่จะทำให้อื่นได้รับอันตรายเสีย หาย เช่นทำให้เขาบาดเจ็บ ทำให้เขาอับอาย ทำให้เขาเดือดร้อน ทำให้เขาเสียทรัพย์ ความคิดดังกล่าวนี้สืบเนื่องมาจากคนเกิดความไม่พอใจ (อหิริ) ในฝ่ายตรงกันข้าม (ถ้าคิดร้ายเพราะเหตุอื่น เช่นคิดจะยิงนกให้ตายเพราะเห็นว่าเป็นกิตติคุณคดี อย่างนี้เป็นโมหะ เพราะนกตัวนั้นก็ไม่เคยทำอะไรให้ตัวจิตใจ แต่ถ้ายิงเพราะโกรธที่มันลงกินข้าวในนาอย่างนี้เป็นโทสะแท้)

ความเป็นอกุศลมูล โทสะเป็นกิเลสร้ายอย่างหนึ่ง ที่เมื่อเกิดขึ้นมันจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในตัวของผู้คน นับตั้งแต่ทำลายระบบความคิด ทำลายสุขภาพทั้งทางกาย ทางจิต ถ้าปล่อยให้โทสะครอบงำใจบ่อย ๆ คนก็จะกลายเป็นบุคคลประเภทมองอะไรในแง่ร้าย ชอบก่อกรรมทำเข็ญเป็นอันตราายแก่สังคม แม้แรก ๆ จะไม่กล้าทำ แค้นาน ๆ เข้าก็จะกล้าทำแม้แค่ฆ่าคน

การละ โทสะนี้เป็นเหมือนไฟ ซึ่งลุกขึ้นจากจุดเล็ก ๆ ก่อน แล้วจึงลุกลามจนอาจดับไม่ไหว ฉะนั้น ต้องมีสติกำกับตน เมื่อรู้สึกรู้ว่า อร์ติ – ความไม่พอใจเกิดขึ้นแล้วก็ให้รีบดับเสีย แต่เมื่อรู้ตัวว่าตนเป็นคนเจ้าโทสะแล้ว พึงรักษาเบญจศีลอันเป็นด่านป้องกันตัวมิให้ลุอำนาจแก่โทสะ และแผ่เมตตาเป็นนิคฺยให้จิตเยือกเย็น (ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอใช้ว่าโกรธ แทนคำว่าโทสะ เพราะเมื่อมีอาการโกรธเกิดขึ้นมากขึ้น ๆ จนเกิดบันดาลโทสะ จิตคิดประทุษร้ายผู้อื่น การที่ให้ความโกรธคิดว่านักเรียนมีความเข้าใจคำว่าความโกรธมากกว่าคำว่าโทสะ)

โมหะ

ความหมาย โมหะ คือความลุ่มหลง ไม่รู้จริง เจลาเบาปัญญา และอาการมีมณอนธการของจิต

ความเป็นอกุศลมูล โมหะนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนความมืด ถ้าความมืดปกคลุมในที่ใด คนที่ทำอะไรอยู่ในความมืดก็อาจทำผิดพลาดได้หลายอย่าง เช่นเดินในที่มืด คูหนังสือในที่มืด ย่อมจะผิดพลาดได้ตั้งแต่เล็กน้อยที่สุดถึงมากที่สุด

คนที่โมหะครอบงำใจก็เหมือนกัน อาจทำความผิดได้ทุกอย่าง นับตั้งแต่เข้าใจผิดกัน ทะเลาะวิวาทกัน ฆ่ากันตาย หรือหลงทำร้ายกันด้วยวิธีต่าง ๆ จนถึงเกิดสงครามระหว่างประเทศ รวมทั้งการทำลายตัวเองด้วย

การละ โมหะพึงละเสียได้ด้วยปัญญา คือพยายามเพิ่มพูนปัญญาขึ้นในใจของคนจะด้วยการค้นคิด การอ่าน การฟัง การเรียน หรือด้วยการฝึกอบรมโดยวิธีใดก็ตาม เมื่อปัญญาเกิดขึ้นแล้วโมหะย่อมดับไปเอง (ในการวิจัยครั้งนี้ขอใช้คำว่าความหลงแทนโมหะ)

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์

3.1 ความหมายและความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ (ทวีเดช จีวบาง. 2544:58)

กิลฟอร์ด (อาร์ยี่ รังสินันท์. 2527) กล่าวถึงกิลฟอร์ดได้ให้ความหมายของความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะความคิดอเนกนัย (Divergent Thinking) คือความคิดหลายทิศทาง หลายแง่ หลายมุม คิดได้กว้างไกล ซึ่งลักษณะความคิดเช่นนี้จะนำไปสู่การคิดประดิษฐ์สิ่งแปลกใหม่ รวมถึงการคิดค้นพบวิธีการแก้ปัญหาได้สำเร็จอีกด้วย และความคิดอเนกนัยนี้ประกอบด้วยลักษณะคิดริเริ่ม (Originality) ความคล่องในการคิด (Fluency) ความยืดหยุ่นในการคิด (Flexibility) และความคิดละเอียดละออ (Elaboration)

เวสคอต และสมิท (อาร์ยี่ รังสินันท์. 2527 ; อ้างอิงจาก Wescott and Smith. 1963) ได้อธิบายว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการทางสมองที่รวมการดึงประสบการณ์เดิมของแต่ละคนออกมา แล้วนำมาจัดให้อยู่ในรูปใหม่ การจัดรูปใหม่ของความคิดนี้เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคนไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งใหม่ระดับโลกก็ได้

ความคิดของเวสคอต และสมิท สอดคล้องกับเครฟคาธส์ (อาร์ยี่ รังสินันท์. 2527 ; อ้างอิงจาก Drevdahl. 1960) ที่ให้ความหมายของความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถของบุคคลในการคิดสร้างสรรค์ผลิต หรือสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ซึ่งไม่เป็นที่รู้จักมาก่อน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะเกิดจากการรวบรวมความรู้ต่าง ๆ ที่ได้จากประสบการณ์มาเชื่อมโยงมาเข้ากับสถานการณ์ใหม่ และสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่นี้ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นสิ่งที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง อาจออกมาในรูปผลิตทางศิลปะ วรรณคดี วิทยาศาสตร์ หรือเพียงขบวนการ

ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถในการมีความคิดเห็นที่ใหม่ ๆ หรือความสามารถในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ แอน รอค (Ann Roc) กล่าวไว้ในหนังสือ Psychological Approaches to Creativity in Science ว่ากระบวนการของความคิดสร้างสรรค์คล้ายคลึงกันมากกับกระบวนการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันก็คือ การแก้ปัญหาจะมุ่งที่จุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง แต่กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ จะไม่มีเป้าหมายที่เด่นชัด และเอดเวิร์ด คครอช (Edward F. Dcrocche) กล่าวไว้ใน Creative Problem Solving Teachiques for Elementary School Teachers and Children ว่า “จินตนาการเป็นกุญแจทองของการแก้ปัญหา” (นาคยา ภัทรแสงไทย. 2529)

3.2 กระบวนการคิดสร้างสรรค์ (ทวีเดช จีวบาง. 2544 : 60)

หมายถึงวิธีการคิด หรือกระบวนการทำงานของสมองอย่างเป็นขั้นตอน และสามารถคิดแก้ปัญหาได้สำเร็จ ทอเรนซ์ (Torrance. 1965) ได้ให้คำอธิบายว่า เป็นกระบวนการของความรู้สึกไวต่อปัญหา หรือสิ่งที่บกพร่องขาดหายไป แล้วจึงรวบรวมความคิดตั้งเป็นสมมุติฐานขึ้น ต่อจากนั้นก็ทำการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อทดสอบสมมุติฐานขึ้น ขึ้นต่อไปจึงเป็นการรายงานผลที่ได้รับจากการทดสอบสมมุติฐาน เพื่อเป็นแนวคิดและแนวทางใหม่ต่อไป

ความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นกระบวนการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์นั่นเอง และทอเรนซ์เรียกกระบวนการลักษณะนี้ว่า “กระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์” หรือ “Creative Problem Solving” กระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น ขั้น ๆ ดังนี้

- ขั้นที่ 1 การพบความจริง (Fact Finding) ในขั้นนี้เริ่มตั้งแต่เกิดความรู้สึกกังวล มีความสับสนวุ่นวาย (Mess) พยายามตั้งสติและหาข้อมูลพิจารณาสิ่งที่ทำให้กังวลใจนั้นคืออะไร
- ขั้นที่ 2 การค้นพบปัญหา (Problem – Finding) ขั้นนี้เกิดต่อจากขั้นที่ 1 เมื่อได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ก็คือการเกิดมีปัญหานั้นนั่นเอง
- ขั้นที่ 3 การตั้งสมมุติฐาน (Idea – Finding) ขั้นนี้ต่อจากขั้นที่ 2 เมื่อรู้ว่ามีปัญหาเกิดขึ้น พยายามคิดและตั้งสมมุติฐานขึ้น และรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการทดลองสมมุติฐานในขั้นต่อไป
- ขั้นที่ 4 การค้นพบคำตอบ (Solution – Finding) ในขั้นนี้จะพบคำตอบจากการทดสอบสมมุติฐานในขั้นที่ 3
- ขั้นที่ 5 ยอมรับผลการค้นพบ (Acceptance – Finding) ขั้นนี้จะเป็นการยอมรับคำตอบว่า จะแก้ปัญหาให้สำเร็จได้อย่างไร การแก้ปัญหาหรือการค้นพบยังไม่จบตรงนี้ แต่ที่ได้จากการค้นพบจะนำไปสู่หนทางที่จะทำให้เกิดแนวคิดหรือสิ่งใหม่ต่อไปที่เรียกว่า (New Challenge)

เวลลิส (Wallas. 1926) ได้กล่าวว่า กระบวนการของความคิดสร้างสรรค์ เกิดจากความคิดสิ่งใหม่ ๆ โดยการลองผิดลองถูก (Trial and Error) แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

- ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม (Preparation) เป็นขั้นเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำหรือแนวทางที่ถูกต้อง หรือข้อมูลระบุปัญหา หรือข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง
- ขั้นที่ 2 ขั้นความคิดคุกรุ่น หรือระยะฟักตัว (Incubation) เป็นขั้นตอนที่อยู่ในความวุ่นวายของข้อมูลต่าง ๆ ทั้งเก่าและใหม่ ปราศจากความเป็นระเบียบไม่สามารถจะขมวดความคิดนั้นจึงปล่อยไว้เฉย ๆ
- ขั้นที่ 3 ขั้นความคิดกระจ่างชัด (Illumination) เป็นขั้นความคิดสลับสนได้ผ่านการเรียบเรียงเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ให้มีความกระจ่างชัด และจะมองเห็นภาพพจน์ มโนทัศน์ ของความคิด
- ขั้นที่ 4 ขั้นทดสอบความคิดและพิสูจน์ให้เห็นจริง (Verification) เป็นขั้นที่ได้รับความคิด 3 ขั้น จากขั้นต้น เพื่อพิสูจน์ว่าเป็นจริง และถูกต้อง

3.3 ลักษณะของการสร้างสรรค์ (Characteristic of Creativity)

- | | |
|---------------------------|--|
| 1. Sensitivity | มีความรู้สึกอ่อนไหวต่อสิ่งที่อยู่รอบตัว ตาเห็น จดจำ หูฟังชัด
แจ้ง มือแตะรู้สึก |
| 2. Fluency | มีความคล่องแคล่ว ทำได้มาก ทำได้ดี แก้ปัญหาเร็ว คิดได้หลาย
อย่างในเวลาอันสั้น รู้จักตัดสินใจ |
| 3. Flexibility | มีความคิดอ่อนโยน สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพต่าง ๆ ได้
สามารถคิดแปลงได้ ยืดหยุ่นได้ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ |
| 4. Originality | ริเริ่มในการคิดทำ มีการริเริ่มทำขึ้นด้วยความคิดของตนเอง |
| 5. Capacity to Reorganize | มีความสามารถในการจัดทำขึ้นใหม่ โดยใช้งานเดิมเป็นแนวคิด |
| 6. Ability to Abstract | มีความสามารถทำให้ดูซับซ้อนกว่าเดิมทำให้ยากขึ้น |
| 7. Ability to Synthesize | สร้างขึ้นเอง โดยการนำเอารูปแบบต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วมาดัดแปลง
เป็นรูปแบบใหม่ |
| 8. Ability to Organize | มีความสามารถการจัดภาพให้น่าสนใจ ทำให้มีค่าควรแก่การ
สนใจ |

3.4 วิธีการส่งเสริมการสร้างสรรค์ทางศิลปะของนักเรียนนักศึกษา (ทวิเศษ จีวบาง.

2544 : 62)

1. ให้เสรีภาพในการทำงานศิลปะ เลือกวิธีการและวัสดุในการทำงานได้เอง
 2. ให้ทำงานร่วมกับผู้อื่น มีเสรีภาพในการช่วยกันคิด ช่วยกันวางแผนและจัดสร
- งานศิลปะ
3. ช่วยเสนอแนะและช่วยผู้ให้ นักเรียน นักศึกษา ทำงานศิลปะ โดยอิสระ
 4. ให้มีความรับผิดชอบในการทำงาน
 5. กำหนดงานให้เหมาะสมกับเวลา วัย และระดับชั้นเรียน
 6. จัดประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับงานศิลปะตามความเหมาะสม
 7. ฝึกให้รู้จักคิด รู้จักถาม สามารถแก้ปัญหาด้วยตัวเอง
 8. ให้ความรักความเมตตา รับรู้ความแตกต่าง และยอมรับความคิดเห็นของแต่ละ

ละคน

9. ฝึกให้คิดฝัน มีจินตนาการ เช่น เล่าเรื่องหรือบรรยายภาพที่เขียน หรือบรรยาย
- ความรู้สึกลึกที่มีต่อธรรมชาติ

10. ให้การเสนอแนะแทนการตำหนิ ในการประเมินผลงานศิลปะ ไม่ควรใช้
- มาตรฐานของผู้ใหญ่แต่ควรคำนึงถึงวัย วุฒิภาวะ และระดับชั้นเรียน

3.5 ลักษณะของบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์(ทวิเศษ จีวบาง. 2544:64)

- มีความสามารถในการคิดพลิกแพลงแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ลุล่วงด้วยดี
- ไม่ชอบทำตามอย่างผู้อื่น โดยไม่มีเหตุผล
- มีจิตใจจดจ่อและผูกพันกับงาน และมีความอดทนอย่างทรหด
- เป็นผู้ไม่ยอมเลิกล้มอะไรง่าย ๆ หรือเป็นนักสู้ที่ดี
- มีความคิดคำนึงหรือจินตนาการสูง
- มีลักษณะความเป็นผู้นำ
- มีลักษณะขี้เล่น รื่นเริง
- ชอบรับประสบการณ์ใหม่ ๆ
- นับถือตนเอง และเชื่อมั่นในตนเองสูง
- มีความคิดอิสระ และยืดหยุ่น
- ขอมรับและสนใจสิ่งแปลก ๆ

- มีความซับซ้อนในการรับรู้
- กล้าหาญ กล้าเผชิญความจริง
- ไม่ค่อยเคร่งครัดกับระเบียบแบบแผน
- ไม่ยึดมั่น (DOGMATISM) ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนเกินไป ชอบทำงานเพื่อ

ความสุขและความพอใจของตนเอง

- มีอารมณ์ขัน

แมคคินนอน (Mackinon. 1961) และบาร์อน (Baron. 1963) ได้ฝากข้อคิดที่มีค่าไว้ 2 ประการ โดยเขากล่าวว่า ลักษณะของนักคิดสร้างสรรค์ที่ปรารถนานั้น ควรจะเป็นบุคคลที่ชอบถามตนเองอยู่ 2 ข้อเสมอคือ

ข้อ 1 สิ่งนั้นคืออะไร และ

ข้อ 2 มันจะสามารถเปลี่ยนแปลงเป็นอะไรได้บ้าง

คำถามทั้งสองนี้จะทำให้ผู้ถามเป็นบุคคลที่มีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ที่จะใช้ความพยายามค้นคว้าในสิ่งนั้น ทั้งในแนวกว้างและแนวลึก โดยอาศัยวิจารณ์ญาณและเหตุผลเพื่อแสวงหาคำตอบในสิ่งที่สนใจนั้นให้ทราบอย่างถ่องแท้

3.6 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความคิดสร้างสรรค์ (ถลิตพรรณ ทองงาม. 2539:25)

ลักษณะของแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

แบบทดสอบ (TCT – DP) ชื่อเต็มคือ Test for Creative Thinking Drawing Production แบบทดสอบชุดนี้สร้างขึ้นโดย เจลเลน และเออร์บาน (Jellen and Urban. 1984) เป็นแบบทดสอบที่ง่าย เหมาะกับเด็กทุกวัย ไม่มีความสลับซับซ้อน เพราะแบบทดสอบประกอบด้วยกระดาษทดสอบแผ่นเดียว ลักษณะแบบทดสอบกำหนดให้ผู้ทดสอบแสดงความสามารถทางการคิดอย่างมีสาระ มีอิสระเต็มที่ในการต่อเติม ซึ่งแบบทดสอบเป็นกรอบสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาด 5 x 5 นิ้ว ในกรอบสี่เหลี่ยมจะมีเส้นและจุดอยู่ 5 แห่ง และอยู่ภายนอกกรอบอีกหนึ่งแห่ง ซึ่งเด็กสามารถต่อเติมให้เป็นภาพอะไรก็ได้ตามความคิดของเด็ก เด็กนักเรียนมีอิสระเต็มที่ในการต่อเติมภาพให้เป็นรูปต่าง ๆ หรือจะพับหักมุมทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่การให้คะแนนจะมีเกณฑ์กำหนดไว้ ด้วยเหตุนี้แบบทดสอบนี้จึงเหมาะที่จะนำมาใช้ทดสอบเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์

ข้อดีของแบบทดสอบ TCT – DP (คิลก คิลกานนท์. 2534:40)

ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของแบบทดสอบนี้คือ สามารถวัดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งนิยามว่า “ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความคิดอย่างมีสาระ (Productive Thinking) ในเชิงนวัตกรรม จินตนาการ และความคิดนอกกรอบ ซึ่งรวมถึงความคิดคล่อง (Fluency) ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) ความคิดริเริ่ม (Originality) ความคิดละเอียดประณีต (Elaboration) ความกล้าเสี่ยง (Risk – Taking) และอารมณ์ขัน (Humour)” เมื่อเปรียบเทียบกับแบบทดสอบนี้ มีข้อดีกว่าแบบทดสอบอื่นหลายประการ ตัวอย่างเช่น แบบทดสอบ Draw a Man Test มี Bias ในด้านวัฒนธรรมและเพศของเด็ก แบบทดสอบของทอร์เรนซ์ (Torrance) ก็มีข้อจำกัด เพราะตัวเด็กจะต้องวาดต่อเติมรูปที่กำหนดให้จากแบบทดสอบ ซึ่งจำกัดเด็กว่าต้องวาดภาพต่อเติมจากส่วนที่ให้เท่านั้น ส่วนแบบทดสอบของกิลฟอร์ด (Guilford) นั้น ก็มีข้อจำกัดเช่นเดียวกัน เพราะใช้เวลาในการทดสอบมากมีขั้นตอนมาก

โดยสรุปแบบทดสอบ TCT – DP มีข้อดีที่เด่นชัด ดังนี้

1. ราคาถูก แบบทดสอบนี้มีราคาถูกเมื่อเปรียบเทียบกับแบบทดสอบมาตรฐานอื่น ๆ
2. ใช้เวลาน้อย ใช้เวลาในการทดสอบประมาณ 15 นาที ซึ่งเป็นเวลาที่น้อยกว่าการทดสอบด้วยแบบทดสอบอื่น ๆ
3. ใช้กับเด็กในทุกระดับอายุ ทุกระดับความสามารถ
4. ผู้ควบคุมการทดสอบไม่จำเป็นต้องเป็นนักจิตวิทยา หรือได้รับการฝึกอบรมมาเป็นพิเศษ

3.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องมีวัดความคิดสร้างสรรค์

บงกชพันธุ์ ทองงาม (2533) ได้ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ภาษาโลโก เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ TCT – DP ของเจเลน และเออร์บาน (Jellen and Urban. 1984:137 - 155) พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ที่เรียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ภาษาโลโก เป็นกลุ่มสูงคือเป็นรายบุคคล อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

มยุรี หิรัญศรี (2538) ได้ศึกษาผลของการทดลองเพิ่มพลังงานจักรวาลประกอบการฝึกสมาธิที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการปรับตัวของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิ การสอนโดยใช้ชุดการเรียนประกอบการฝึกสมาธิ และการเพิ่มพลังงานจักรวาล และการสอบปกติโดยใช้ชุดการเรียน โดยได้ใช้แบบทดสอบวัดความคิด

สร้างสรรค์ (TCT – DP) ของ เจลเลนและเออร์บาน (Jellen and Urban. 1986:137-155) พบว่ามีความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลลิตพรรณ ทองงาม (2539) ได้ศึกษาผลการพัฒนาเครื่องมือคัดแยกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านศิลปศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสาริต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ได้ใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของเจลเลน และเออร์บาน 1984 ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 271 คน ในการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ (TCT – DP) จากคะแนนเต็ม 72 คะแนน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำคะแนนได้สูงสุด 64 คะแนน ต่ำสุดได้ 17 คะแนน ค่าเฉลี่ยได้ 35.65 คะแนน

คารณี ศักดิ์ศิริผล(2537) ได้ศึกษาพัฒนาการของความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมปีที่3-5 จำนวน 15 คนจากโรงเรียนเศรษฐเสถียร โดยได้รับการฝึกจากแบบฝึกทักษะการคิด อันมีโครงสร้างของแบบฝึกทักษะการคิดที่สอดคล้องกันกับของสแตนนิช (Stanish. 1988)และอัลเบรชท์ (Albrecht. 1980) ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวก)ที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกทักษะการคิดมีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้า ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การการสร้างและหาคุณภาพเครื่องภาพเครื่องมือ
4. วิธีการดำเนินการวิจัย
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรได้แก่นักเรียนที่บกร่องทางการไคยในระดบ 71-90 เดชเบล ชันประถมศีกษาปีที่ 6 ใน ปีการศึกษา 2545โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นกลุ่มประชากรทั้งหมด ชันเป็นนักเรียนเรียนร่วมระดับชันประถมศีกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. ชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสี
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม
3. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ TCT-DP (Jellen and Urban. 1984 :137-155)

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

การสร้างชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสี ด้านนามธรรม มีวิธีดำเนินการดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ศึกษาโครงสร้างของหลักสูตรศิลปศึกษาที่เกี่ยวข้องกับงานวาดภาพระบายสีตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) เกี่ยวกับงานวาดภาพระบายสี

2. ศึกษาหนังสือแนวสอนธรรมะตามหลักสูตรนักธรรมตรีของ พ้นเอกปิ่น มุทุกันต์ 2515 เน้นด้านความคิดนามธรรมในเรื่องของความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลง

2. กำหนดการสร้างชุดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกในเรื่องของนามธรรม โดยได้ศึกษารูปแบบ 4 MAT ของ แมคคาธิ (McCarthy. 1990 : 1) และผู้ทำวิจัยได้จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและพัฒนาทางด้านความคิดนามธรรม ประกอบด้วย

ชุดการสอนสำหรับครู

- สารสำคัญ
- จุดประสงค์การเรียนรู้
- เนื้อหาสาระ
- กิจกรรมการเรียนการสอนทั้ง 8 ขั้นประกอบด้วย ขั้นที่1 สร้างประสบการณ์ ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ประสบการณ์ ขั้นที่3 บูรณาการสังเกตสู่ความคิดรวบยอด ขั้นที่4 ความคิดรวบยอด ขั้นที่ 5 ปฏิบัติตามความคิดรวบยอด ขั้นที่6 ปรับแต่งแนวคิดของตัวเอง ขั้นที่7 วิเคราะห์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ และขั้นที่8 แลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองและผู้อื่น

- สื่ออุปกรณ์การสอน
- แบบประเมินผลสัมฤทธิ์จากใบงานของชุดกิจกรรม

ชุดการเรียนรู้สำหรับนักเรียน

- ใบองค์ความรู้
- ใบงานของชุดกิจกรรม

2.1 นำคุณธรรมเรื่อง ความรัก ความโลภ ความโกรธ และ ความหลง ซึ่งผู้วิจัยศึกษาจากหนังสือแนวสอนธรรมะตามหลักสูตรนักธรรมตรี (พ้นเอกปิ่น มุทุกันต์. 2515 :33) ไปสร้างเป็นชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม 4 ชุดได้แก่

- ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่อง ความรัก
- ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่อง ความโกรธ
- ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่อง ความโลภ
- ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่อง ความหลง

2.2 นำชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่อง ความรัก ความโลภ ความโกรธ และ ความหลง ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรมซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการบ่มพร่องทางการได้ยิน รองศาสตราจารย์ถลิตพรรณ ทองงาม ซึ่งเป็นผู้ตรวจเชี่ยวชาญทางศิลปะศึกษา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุณีย์ เหมะประสิทธิ์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางประถมศึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ได้ค่า IOC เป็น 1

3. นำชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่อง ความรัก ความโลภ ความโกรธ และความหลง ไปทดลองสอนก่อนการวิจัยกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนราชวินิต จำนวน 7 คน เพื่อหาข้อผิดพลาดไปปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

4. เมื่อได้ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไข จึงนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยอันได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 8 คน จากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนพญาไท

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม

ความสามารถของนักเรียนที่แสดงออกโดยการวาดภาพระบายสีจากความคิดสร้างสรรค์จินตนาการ ความรู้สึกและประสบการณ์ ถ่ายทอดเป็นผลงานทางด้านการวาดภาพระบายสีที่เกี่ยวกับความคิดนามธรรมใน เรื่องของความรัก ความโลภ ความโกรธ และความหลง ซึ่งวัดคะแนนได้จากใบงานซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม โดยมีหลักเกณฑ์การประเมินดังนี้

1. รูปแบบของภาพวาดประกอบด้วย(10 คะแนน)

- การจัดวาง
- จุดเด่น
- ทิศทาง
- การเคลื่อนไหว
- สีส้น

2. สารที่เกิดจากภาพ(20 คะแนน)

- นักเรียนสามารถวาดภาพได้โดยมีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้

3. ผลงานสำเร็จ(10 คะแนน)

- ความสมบูรณ์เรียบร้อยของผลงาน
- 4. สารที่เกิดจากการบรรยายภาพ(10 คะแนน)
 - นักเรียนสามารถเขียนบรรยายความรู้สึกที่แสดงออกมาจากภาพได้

3. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพของ เจลเลน และเออร์บัน (Jellen and Urban. 1984 : 137 - 155) โดย นำมาใช้เป็นแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ Test for Creative Thinking Drawing Production (TCT – DP) และนำไปทดลองกับกลุ่มทดลอง 8 คนเพื่อหาความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้เชี่ยวชาญกับผู้วิจัย โดยการหาคะแนนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัย กับ รองศาสตราจารย์ถลิตพรรณ ทองงาม ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการให้คะแนนด้านความคิดสร้างสรรค์ ได้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.99

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. นำแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม หัวข้อ ความรัก ความโลภ ความโกรธ และความหลง ไปทดสอบก่อนการเรียนรู้(Pretest) กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน จากโรงเรียนพญาไท
2. นำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพของ เจลเลน และเออร์บัน (Jellen and Urban. 1984 : 137 - 155)ไปทดสอบก่อนการเรียนรู้ (Pretest)กับกลุ่มตัวอย่าง
3. นำชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม หัวข้อ ความรัก ความโลภ ความโกรธ ความโลภ และ ความหลง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปสอนกับกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 4 กิจกรรมและการทดสอบ

ครั้งที่	วัน	กิจกรรมการทดสอบ	เวลา
1	วันที่ 1	กิจกรรมที่ 1 การวาดภาพระบายสี “เรื่องความรัก”	3 คาบ คาบละ 60 นาที
2	วันที่ 2	กิจกรรมที่ 2 การวาดภาพระบายสี “เรื่อง ความโกรธ”	3 คาบ คาบละ 60 นาที

ครั้งที่	วัน	กิจกรรมทดสอบ	เวลา
3	วันที่ 3	กิจกรรมที่ 3 การวาดภาพระบายสี “เรื่อง ความโลภ”	3 คาบ คาบละ 60 นาที
4	วันที่ 4	กิจกรรมที่ 4 การวาดภาพระบายสี “เรื่องความหลง”	3 คาบ คาบละ 60 นาที

4. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมไปทดสอบหลังการเรียนจากชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี (Post Test) กับกลุ่มตัวอย่าง

5. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพของ เจลเลน และเออร์บาน (Jellen and Urban. 1984:137-155) และชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบหลังการเรียน (Post Test) กับกลุ่มตัวอย่าง

6. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมที่ผ่านการทดลองไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปศึกษาจำนวน 5 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ลลิตพรรณ ทองงาม ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย ผู้ช่วยศาสตราจารย์นวลลออ ทินานนท์ อาจารย์จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า และอาจารย์สุรเดช วันทยา ตรวจ แล้วจึงนำผลสัมฤทธิ์มาหาค่าเฉลี่ยเฉพาะบุคคล

7. เก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่ ผู้ปกครอง อาจารย์ และเพื่อนร่วมชั้น

8. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบสมมุติฐาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

- ค่าเฉลี่ย
- ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบพัฒนาการของตัวแปรภายในกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ t -test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

M แทน ค่าเฉลี่ย

S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติ (อัตราส่วน t) ที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ T

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบพัฒนาการของความคิดนามธรรมก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านธรรมเป็นรายบุคคล ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการของความคิดนามธรรมก่อนและหลังการทดลอง
ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำแนกตามรายด้าน

นามธรรม	ก่อนการเรียนรู้		หลังการเรียนรู้		t
	M	S	M	S	
ความรัก	32.89	1.66	39.11	1.38	13.84**
ความโกรธ	29.71	3.80	39.51	3.78	7.21**
ความโลภ	21.40	2.19	38.90	2.48	15.31**
ความหลง	19.83	2.14	36.00	2.89	14.71**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 5 แสดงว่า หลังจากนักเรียนเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความเข้าใจ ความคิดนามธรรมด้าน ความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลง ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการเกี่ยวกับความคิด นามธรรมด้าน ความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลง สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

2 พัฒนาการของนามธรรมจำแนกตามรายด้านผลวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ร้อยละของพัฒนาการของนามธรรมจำแนกตามรายด้าน

นามธรรม	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	32.89	39.11	6.23	18.96
ความโกรธ	29.71	39.51	9.80	32.96
ความโลภ	21.40	38.90	17.50	81.77
ความหลง	19.83	36.00	16.17	81.54

จากตาราง 6 แสดงพัฒนาการทางด้านความคิดนามธรรมของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินเมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมจากการทดสอบก่อนและหลังเรียน ผลการทดลองปรากฏดังนี้

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมทั้งสี่ด้านหลังจากได้เรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม โดยสามารถแสดงออกถึงความรู้สึกเกี่ยวกับนามธรรมด้านความโกรธมากเป็นอันดับแรก เนื่องจากนักเรียนมีประสบการณ์ด้านความโกรธอยู่เป็นพื้นฐาน สังเกตได้จากที่นักเรียนการวาดหน้าตาที่แสดงความโกรธจนเฉียว โดยส่วนใหญ่ภาพที่แสดงออกมานั้นได้สื่อแสดงถึงความโกรธจากประสบการณ์ของนักเรียน เช่น ภาพประกอบ 19 นักเรียนหญิงคนหนึ่งได้แสดงความรู้สึกโกรธและไม่ชอบน้องลงในภาพวาด พร้อมทั้งบรรยายภาพว่า ฉันโกรธน้อง เนื่องจากนักเรียนคนนี้ได้น้อยใจที่น้องได้รับการเอาใจใส่จากผู้ปกครองมากกว่าตน จากการที่ได้สัมภาษณ์ผู้ปกครองพบว่านักเรียนคนดังกล่าวมักจะแสดงอารมณ์โกรธและฉุนเฉียวมากหากไม่พอใจ เช่น กระที่บเท้าและทำลายข้าวของเป็นต้น

รองลงมาคือความรัก ภาพที่แสดงถึงความรักนั้นโดยส่วนรวมเป็นภาพจะสื่อถึงเรื่องราวความรักจากประสบการณ์ที่ใกล้ชิดตัวอันได้แก่ ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ภาพที่นักเรียนวาด

นั่นจะเป็นภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับครอบครัวที่อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาอย่างมีความสุข สอดคล้องกับคำบรรยายได้รูป

อันดับที่สามคือความโลภ นักเรียนได้แสดงออกถึงความเข้าใจในความโลภผ่านภาพวาดได้ โดยภาพวาดความโลภลักษณะต่างๆ ใ้ได้อย่างหลากหลาย เช่น ภาพประกอบ13 การขโมยเงินจากคุณแม่ ภาพประกอบ45 การปล้นธนาคาร และภาพประกอบ53 การวิ่งราวชิงสร้อย เป็นต้น ภาพที่แสดงถึงความโลภนั้นจะไม่สามารถวาดถึงสีหน้าได้ชัดเจนมากเท่ากับความโกรธหรือความรัก ดังนั้นนักเรียนจึงวาดท่าทางให้เห็นถึงพฤติกรรมพร้อมทั้งภาพวาดบางภาพได้สื่อด้วยภาษาคำพูดที่สอดคล้องในภาพ เพื่อการสื่อสารที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นตามลำดับ

ด้านความหลงเป็นอันดับสุดท้าย ภาพวาดที่แสดงถึงความหลงของนักเรียนนั้นได้แสดงถึงความหลงในรูปแบบต่าง ๆ ตามความเข้าใจ โดยทุกภาพนอกจากจะมีการวาดภาพแสดงถึงพฤติกรรมอันเกิดจากความหลงแล้วยังได้เขียนคำบรรยายลงในภาพเนื่องจากความหลงเป็นกริยาที่แสดงออกได้ไม่เด่นชัด ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวของความหลงส่วนใหญ่ จะมาจากประสบการณ์ของนักเรียนเนื่องจากเด็กวัยนี้เป็นวัยที่ชอบลองและรักสนุกภาพวาดของนักเรียนจึงแสดงออกถึงความหลงในลักษณะต่างๆ เช่น ภาพประกอบ15 นักเรียนชายได้วาดภาพเด็ก ๆ หลงเกมส์ โดยเล่นเกมสัปดาห์จนไม่ไปช่วยครอบครัวทำงาน และภาพประกอบ63 นักเรียนอีกคนได้วาดภาพหลงรถบัส โดยเขาได้บรรยายว่าเล่นรถบัสไม่ดี เป็นต้น

นักเรียนมีพัฒนาการจากผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีของนามธรรมทั้งสี่ด้าน จากความสามารถในการแสดงออกถึงความรู้สึกเกี่ยวกับนามธรรมด้านความโลภมากเป็นอันดับแรก รองลงมาคือความหลง เนื่องจากนักเรียนมีความรู้และความเข้าใจเรื่องความโลภและความหลงเพิ่มมากยิ่งขึ้นหลังจากที่ได้เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นดังนั้นจึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีให้มีพัฒนาการเพิ่มมากยิ่งขึ้นตามลำดับ อันดับสามคือความโกรธ และด้านความรักมีพัฒนาการเป็นอันดับสุดท้าย เนื่องจากนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องความโกรธ และความรักอยู่ก่อนเป็นพื้นฐาน นักเรียนจึงสามารถสื่อแสดงความโกรธ และความรักโดยการวาดภาพตามหัวข้อเหล่านี้ได้ค่อนข้างดีตั้งแต่ก่อนการสอน ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสี จึงเพิ่มขึ้นในระดับหนึ่ง โดยส่วนคะแนนที่พัฒนาขึ้นนั้นมาจากการที่นักเรียนมีทักษะทางการวาดภาพที่สามารถแสดงความรู้สึกได้ชัดเจน การวาดภาพระบายสี การจัดองค์ประกอบภาพที่สวยงาม และเรื่องราวในภาพที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

3. พัฒนาการของความคิดนามธรรมจำแนกตามผลงาน ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 7 - 10

ตาราง 7 ร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความรักจำแนกตามผลงาน

ผลงาน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
รูปแบบของการวาดภาพ	6.58	7.91	1.33	20.25
สาระที่เกิดจากภาพ	13.66	15.76	2.115	15.48
ผลงานสำเร็จ	6.29	8.28	2.00	31.80
การบรรยายภาพ	6.24	7.14	0.90	14.38

ตาราง 7 แสดงการจำแนกพัฒนาการด้านผลงานของการวาดภาพระบายสีจากความคิดนามธรรมเรื่องความรัก พบว่า

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมความรักหลังจากได้เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมโดยแสดงออกจากสาระที่เกิดจากภาพอันได้แก่ ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้มากเป็นอันดับแรก เนื่องจากภาพวาดของนักเรียนสื่อถึงเรื่องราวความรักของครอบครัว อันได้แก่ พ่อ แม่ และลูก มีความเอื้ออาทรและห่วงใยกันและกัน ภาพบางภาพแสดงถึงการที่ครอบครัวไปพักผ่อนและทำกิจกรรมร่วมกัน รองลงมาคือผลงานสำเร็จอันได้แก่ผลงานที่สำเร็จมีความเรียบร้อยประณีต เห็นได้จากภาพวาดที่เสร็จสมบูรณ์ทั้งการวาดภาพและการระบายสี ไม่มีการเว้นกระดาษาขาว รูปแบบของการวาดภาพอันได้แก่ การจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สีเส้นที่มีความสวยงาม มีชีวิตชีวาและน่าสนใจตามลำดับ และการบรรยายภาพวาดอันมีเนื้อหาเรื่องราวของความรักเป็นอันดับสุดท้าย

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมที่แสดงออกจากผลงานสำเร็จอันได้แก่ผลงานที่สำเร็จมีความเรียบร้อยประณีตเป็นอันดับแรก เนื่องจากผลงานก่อนการสอนของนักเรียนโดยส่วนใหญ่จะวาดระบายสีเป็นบางจุด และทิ้งเนื้อกระดาษาไว้มากจึงไม่สมบูรณ์ ต่อมาเมื่อได้สอนกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดจึงสมบูรณ์แสดงถึงพัฒนาการที่เพิ่มขึ้น รองลงมาคือพัฒนาการด้านรูปแบบของการวาดภาพ อันได้

แก่ การจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สี สัน และ พัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากภาพ อัน ได้แก่ ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายเรื่องความรักได้ของ นักเรียนตามลำดับ และ พัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากการบรรยายภาพเป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง 8 ร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความโกรธจำแนกตามผลงาน

ผลงาน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
รูปแบบของการวาดภาพ	5.54	8.00	2.46	44.41
สาระที่เกิดจากภาพ	12.35	16.00	3.65	29.55
ผลงานสำเร็จ	5.63	8.41	2.78	49.38
การบรรยายภาพ	5.48	7.10	1.62	29.56

ตาราง 8 แสดงการจำแนกพัฒนาการด้านผลงานของการวาดภาพระบายสีจากความคิด นามธรรมเรื่องความโกรธ พบว่า

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมความโกรธหลังจากได้ เรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมโดยแสดงออกจากสาระที่เกิดจากภาพ อัน ได้แก่ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้มากเป็นอันดับ แรก โดยภาพวาดมีเนื้อหาเรื่องราวของความโกรธนักเรียนสามารถวาด โดยถ่ายทอดความรู้สึก โกรธมาทางใบหน้าและท่าทางของตัวละครในภาพได้อย่างดี ทั้งในเรื่องราวของภาพอันสื่อถึง ความโกรธได้อย่างสมเหตุสมผล เช่น ภาพประกอบ43 แสดงถึงความโกรธที่ถูกทำร้าย และภาพ ประกอบ19 ความโกรธที่ไม่พอใจน้อง รองลงมาคือผลงานสำเร็จอัน ได้แก่ผลงานที่สำเร็จมีความ เรียบร้อยประณีต อันดับที่สามได้แก่รูปแบบของการวาดภาพอัน ได้แก่ การจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สี สันตามลำดับและการบรรยายภาพที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับภาพวาดเรื่องความ โกรธ เป็นอันดับสุดท้าย

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมที่แสดงออกจากผลงานสำเร็จอัน ได้แก่ผล งานที่สำเร็จมีความเรียบร้อยประณีตมากเป็นอันดับแรก เนื่องจากผลงานของนักเรียนได้วาดไว้ อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยสามารถระบายสีได้เต็มกระดาษอย่างสวยงามประณีต รองลงมาคือ พัฒนาการด้านรูปแบบของการวาดภาพ อัน ได้แก่ การจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สี สันภาพวาดของนักเรียนได้แสดงถึงพัฒนาการวาดภาพและระบายสีที่เพิ่มมากขึ้น ภาพทุกภาพ

จะแสดงการวาดภาพความโกรธอย่างชัดเจนมีการเคลื่อนไหวระบายสีได้สวยงามและภาพมีจุดเด่น และพัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากการบรรยายภาพที่สอดคล้องตามภาพวาดเรื่องความโกรธตามลำดับ และพัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากภาพ อันได้แก่ ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายเรื่องความโกรธได้ของนักเรียนเป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง 9 ร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความโลภจำแนกตามผลงาน

ผลงาน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
รูปแบบของการวาดภาพ	4.71	7.83	3.12	66.24
สาระที่เกิดจากภาพ	8.85	15.18	6.33	71.47
ผลงานสำเร็จ	4.45	7.84	3.39	76.12
การบรรยายภาพ	3.39	7.25	3.86	113.86

ตาราง 9 แสดงการจำแนกพัฒนาการด้านผลงานของการวาดภาพระบายสีจากความคิดนามธรรมเรื่องความโลภ พบว่า

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมความโลภหลังจากได้เรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมโดยแสดงออกจากสาระที่เกิดจากภาพอันได้แก่ ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายเรื่องความโลภได้มากเป็นอันดับแรก โดยภาพวาดของนักเรียนสามารถสื่อแสดงความโลภได้เป็นอย่างดี ภาพของนักเรียนได้แสดงถึงความโลภในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ภาพประกอบ21 การขโมยของ ภาพประกอบ45 การปล้น และภาพประกอบ61 ความอยากได้ รองลงมาคือผลงานสำเร็จอันได้แก่ผลงานที่สำเร็จมีความเรียบร้อยประณีต อันดับสามได้แก่รูปแบบของการวาดภาพอันได้แก่ การจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สีเส้นที่สวยงามตามลำดับและการบรรยายภาพที่มีเนื้อหาเรื่องความโลภเป็นอันดับสุดท้าย

นักเรียนมีพัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากการบรรยายภาพมากเป็นอันดับแรก เนื่องจากก่อนการสอนนักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความโลภ ทราบแต่ว่าความโลภคือสิ่งที่ไม่ดี แต่ไม่ทราบความหมายที่แท้จริง การบรรยายภาพในครั้งแรกจึงไม่สามารถบรรยายถึงได้ แต่เมื่อผู้วิจัยได้สอนเรื่องความโลภจากชุดกิจกรรม นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น จึงสามารถเขียนบรรยายภาพอันสื่อถึงความโลภได้อย่างถูกต้อง รองลงมาคือพัฒนาการของความคิดนามธรรมที่

แสดงออกจากผลงานสำเร็จอันได้แก่ผลงานที่สำเร็จมีความเรียบร้อยประณีต เนื่องจากก่อนการสอนนักเรียนวาดภาพได้ไม่ประณีตนัก เช่นทิ้งบริเวณว่างที่เป็นพื้นกระดาษมาก แต่เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรม นักเรียนวาดภาพระบายสีได้ประณีตสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และพัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากภาพอันได้แก่ ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายเรื่องความโลภได้ของนักเรียนตามลำดับและพัฒนาการด้านรูปแบบของการวาดภาพ อันได้แก่ การจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สีเส้น เป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง 10 ร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความหลงจำแนกตามผลงาน

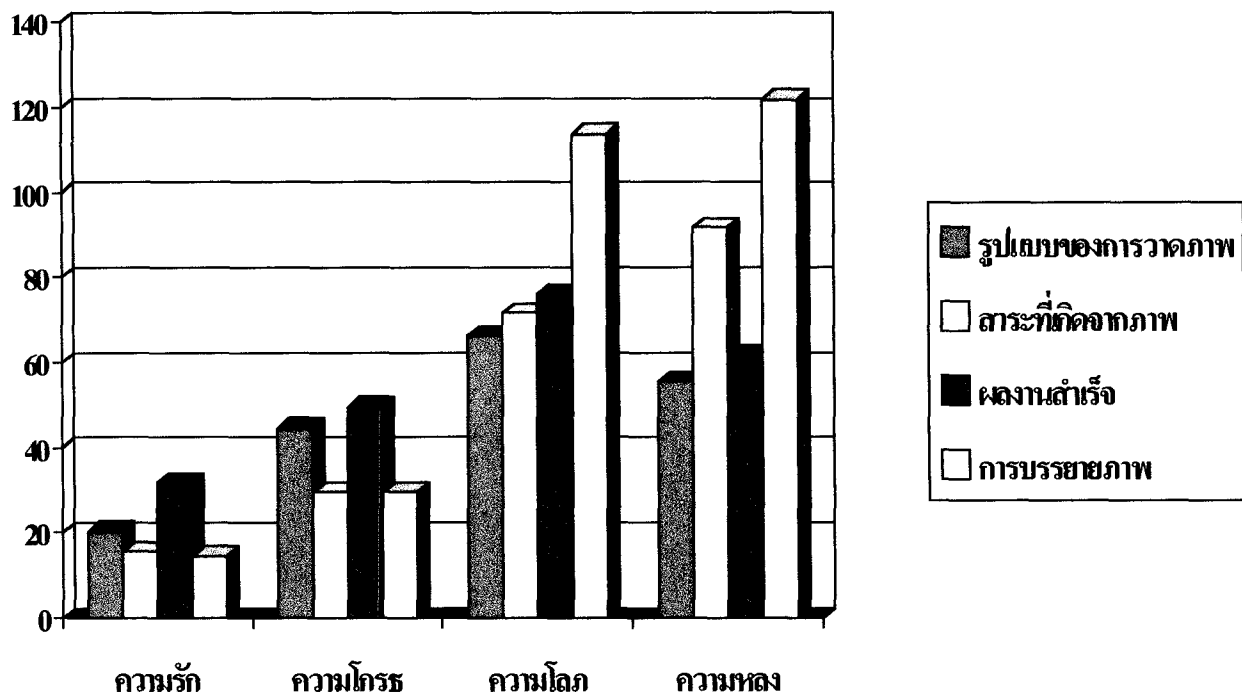
ผลงาน	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
รูปแบบของการวาดภาพ	4.73	7.35	2.62	55.39
สาระที่เกิดจากภาพ	7.43	14.25	6.82	91.79
ผลงานสำเร็จ	4.73	7.65	2.92	61.73
การบรรยายภาพ	3.04	6.75	3.71	122.04

ตาราง 10 แสดงการจำแนกพัฒนาการด้านผลงานของการวาดภาพระบายสีจากความคิดนามธรรมเรื่องความหลง พบว่า

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมความหลงหลังจากได้เรียนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมโดยแสดงออกจากสาระที่เกิดจากภาพอันได้แก่ ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้มากเป็นอันดับแรก นักเรียนได้แสดงออกถึงความเข้าใจในเรื่องความหลง โดยได้แสดงออกมาเป็นภาพวาดได้หลากหลาย เช่น ภาพประกอบ31 ภาพหลงตัวเอง ภาพประกอบ55 ภาพหลงสิ่งเสพติด ภาพประกอบ39 ภาพหลงมัวเมาอบายมุข เป็นต้น รองลงมาคือผลงานสำเร็จอันได้แก่ผลงานที่สำเร็จมีความเรียบร้อยประณีต อันดับที่สามคือรูปแบบของการวาดภาพอันได้แก่ การวาดที่มีการจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สีเส้นสวยงามตามลำดับและการบรรยายภาพเป็นอันดับสุดท้าย

นักเรียนมีพัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากการบรรยายภาพมากเป็นอันดับแรก โดยก่อนการสอนนักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความหลง อาจเป็นเพราะสื่อสารที่ถูกจำกัด นักเรียนจึงไม่สามารถวาดและบรรยายภาพในเรื่องความหลงได้ แต่หลังจากการสอนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น ภาพและการบรรยายจึงพัฒนาขึ้นมาก รองลงมาคือ

พัฒนาการด้านสาระที่เกิดจากภาพ อันได้แก่ ภาพวาดที่มีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้ และสื่อความหมายเรื่องความหลงใหล และพัฒนาการของความคิดนามธรรมที่แสดงออกจากผลงานสำเร็จอันได้แก่ผลงานที่สำเร็จมีความเรียบร้อยประณีตของนักเรียนตามลำดับ และพัฒนาการด้านรูปแบบของการวาดภาพ อันได้แก่ การจัดวาง จุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหว สี สันจากภาพวาดก่อนการสอน ซึ่งเป็นภาพที่รูปแบบของการวาดภาพที่ดี คือภาพมีการจัดวางที่ไม่เหมาะสม สี สันไม่น่าสนใจ เมื่อได้เรียนจากชุดการสอนแล้ว รูปแบบของการวาดภาพของนักเรียนพัฒนาขึ้นสูง เป็นอันดับสุดท้าย



ภาพประกอบ 8 แผนภูมิแสดงร้อยละพัฒนาการของความคิดนามธรรม ด้านความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลง จำแนกตามผลงาน

4. พัฒนาการของความคิดนามธรรมของนักเรียน ที่บกพร่องทางการได้ยินจำแนกเป็นรายบุคคล ผลการวิเคราะห์ ดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 พัฒนาการความคิดนามธรรมของนักเรียนคนที่ 1

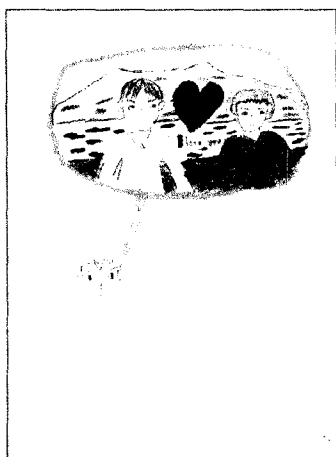
ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	33.9	37.9	4.0	11.80
รูปแบบของการวาดภาพ	6.6	7.5	0.9	13.64
สาระที่เกิดจากภาพ	14.5	15.0	0.5	7.58
ผลงานสำเร็จ	6.6	8.2	1.6	24.24
การบรรยายภาพ	6.2	7.2	1.0	16.13
ความโกรธ	29.2	40.1	10.9	37.33
รูปแบบของการวาดภาพ	5.4	8.3	2.9	53.70
สาระที่เกิดจากภาพ	12.6	15.8	3.2	25.40
ผลงานสำเร็จ	5.5	8.5	3.0	54.54
การบรรยายภาพ	5.7	7.5	1.8	31.58
ความโลภ	21.3	39.9	18.6	83.32
รูปแบบของการวาดภาพ	4.6	7.9	3.3	71.74
สาระที่เกิดจากภาพ	8.6	16.0	7.4	86.05
ผลงานสำเร็จ	4.4	8.3	3.9	88.64
การบรรยายภาพ	3.7	7.7	4.0	108.11
ความหลง	22.0	39.3	17.3	78.64
รูปแบบของการวาดภาพ	5.0	7.7	2.7	54.0
สาระที่เกิดจากภาพ	8.4	15.6	7.2	85.71
ผลงานสำเร็จ	4.8	8.3	3.5	72.92
การบรรยายภาพ	3.8	7.7	3.9	102.63

ตาราง 11 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่ 1 ปรากฏผลดังนี้

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความโลภ โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือนามธรรมด้านความหลง โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความโลภและความหลง แต่พอได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และสามารถบรรยายภาพและวาดภาพถึงความโลภและความหลงได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือ นามธรรมด้านความโกรธโดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุด พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความรักโดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนั้น ภาพวาดเรื่องความรักและความโกรธของนักเรียนขาดความสมบูรณ์ทางการระบายสี จึงทำให้ผลงานขาดความประณีตสวยงามและสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้ภาพวาดของนักเรียนสวยงามสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความโลภและความหลง โดยแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากการเรียนรู้เรื่องความโลภและความหลงเป็นสิ่งที่ใหม่สำหรับนักเรียน ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการทุกด้านเพิ่มขึ้นมามากเช่นด้านสาระจากการวาดภาพ ด้านการบรรยายภาพเป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้ด้านรูปแบบของการวาดภาพนักผู้วิจัยสร้างขึ้นมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาแต่ไม่เด่นชัดเท่าด้านอื่น และนามธรรมด้านความรักและความโกรธ แสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่น ๆ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานความเข้าใจในเรื่องความรักและความโกรธอยู่ก่อน เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่พบเห็นได้ง่ายในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงสามารถถ่ายทอดสาระที่เกิดจากภาพได้ดีทั้งก่อนและหลังการทดลอง พัฒนาการของด้านนี้จึงเพิ่มขึ้นไม่โดดเด่นเท่าด้านอื่น ภาพวาดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่ 1

ภาพวาดเรื่องความรัก

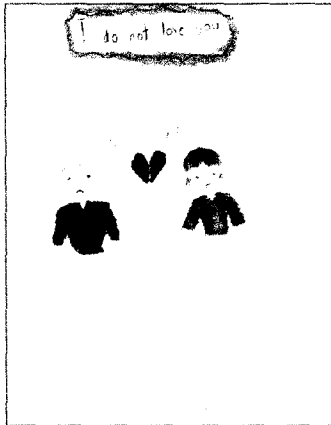


ภาพประกอบ 9 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 10 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ

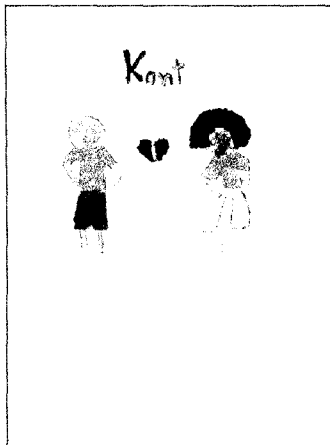


ภาพประกอบ 11 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 12 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลภ

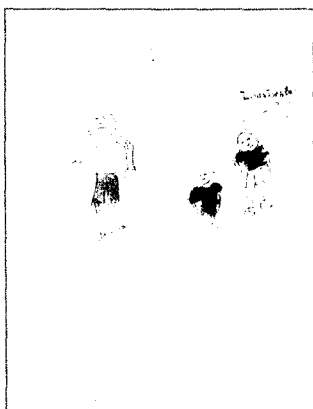


ภาพประกอบ 13 ก่อนการทดลอง

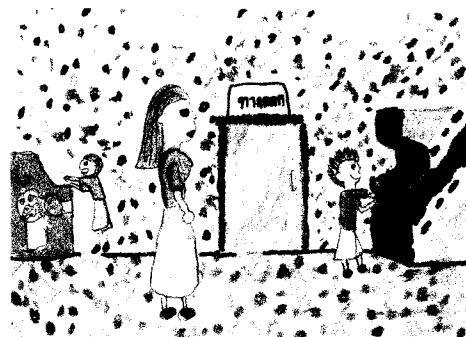


ภาพประกอบ 14 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 15 ก่อนทดลอง



ภาพประกอบ 16 หลังการทดลอง

ตาราง 12 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 2

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	31.4	38.2	6.8	21.66
รูปแบบของการวาดภาพ	6.2	8.4	2.2	35.48
สาระที่เกิดจากภาพ	13.0	15.2	2.2	16.92
ผลงานสำเร็จ	6.1	8.1	2.0	32.79
การบรรยายภาพ	6.1	6.5	0.4	6.56
ความโกรธ	30.0	34.9	4.9	16.33
รูปแบบของการวาดภาพ	5.9	7.0	1.1	18.64
สาระที่เกิดจากภาพ	12.2	13.6	1.4	11.48
ผลงานสำเร็จ	6.1	8.1	2.0	32.79
การบรรยายภาพ	5.8	6.2	0.4	6.89
ความโลภ	21.1	34.9	13.8	65.40
รูปแบบของการวาดภาพ	5.0	7.3	2.3	46.00
สาระที่เกิดจากภาพ	9.2	13.8	4.6	50.00
ผลงานสำเร็จ	9.7	7.5	2.8	59.57
การบรรยายภาพ	2.2	6.3	4.1	186.36
ความหลง	17.6	32.1	14.5	82.39
รูปแบบของการวาดภาพ	4.5	6.6	2.1	4.67
สาระที่เกิดจากภาพ	6.6	12.6	6.0	90.91
ผลงานสำเร็จ	4.5	6.8	2.3	51.11
การบรรยายภาพ	2.0	6.1	4.1	205.00

ตาราง 12 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่ 2 ปรากฏผลดังนี้

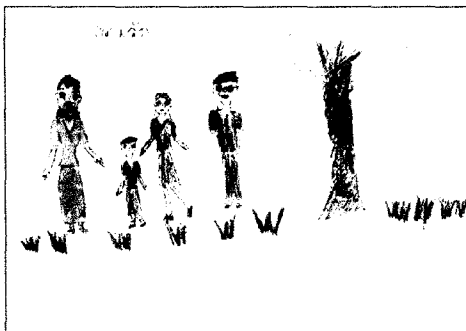
นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความหลง โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือนามธรรมด้านความโลภ โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนไม่มีความเข้าใจในเรื่องความโลภและความหลง ดังนั้นเมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนจึงมีความ

เข้าใจมากยิ่งขึ้น ทำให้การวาดภาพและการบรรยายภาพสอดคล้องกันไปตามหัวข้อความโลภ และความหลงใหลมากยิ่งขึ้น พัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือ นามธรรมด้านความรัก โดยแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพมากที่สุด เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนวาดภาพและระบายสีไม่ค่อยประณีตสวยงาม แต่หลังจากที่ได้เรียนรู้เรื่องรูปแบบของการวาดภาพ ภาพของนักเรียนมีการจัดวางได้เหมาะสม มีจุดเด่น ทิศทาง การเคลื่อนไหวและสีที่สวยงาม ทำให้ภาพดูมีชีวิตชีวาและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความโกรธ โดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุด เนื่องจากก่อนการทดลองนั้น นักเรียนได้วาดภาพความโกรธโดยขาดความสมบูรณ์ทางการวาดภาพและการระบายสี โดยนักเรียนได้มีการเว้นพื้นที่ของกระดาษไว้มาก ทำให้ผลงานขาดความประณีตสวยงามและสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้จากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีการพัฒนาภาพวาดให้สวยงามสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความโลภและความหลง โดยแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากการเรียนรู้เรื่องความโลภและความหลงเป็นสิ่งใหม่สำหรับนักเรียน ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการทุกด้านเพิ่มขึ้นมามากเช่นด้านสาระจากการวาดภาพ ด้านการบรรยายภาพเป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้ด้านรูปแบบของการวาดภาพมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาแต่ไม่เด่นชัดเท่าด้านอื่น และนามธรรมด้านความรักและความโกรธ แสดงออกทางบรรยายภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องความรักและความโกรธอยู่เป็นพื้นฐาน นักเรียนจึงสามารถบรรยายภาพความรักและความโกรธก่อนการทดลองได้ค่อนข้างดี เมื่อได้เรียนรู้จากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนได้บรรยายภาพได้ดียิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้น พัฒนาการจึงเพิ่มขึ้นมาในระดับหนึ่ง

ภาพวาดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่2

ภาพวาดเรื่องความรัก

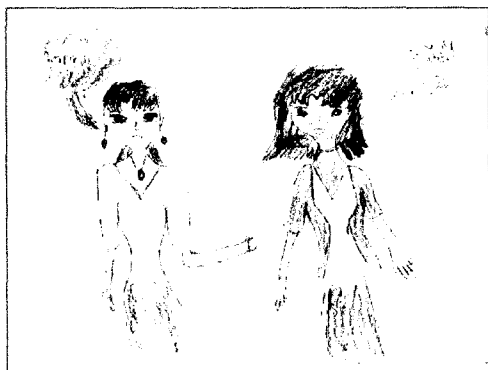


ภาพประกอบ 17 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 18 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ



ภาพประกอบ 19 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 20 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลภ

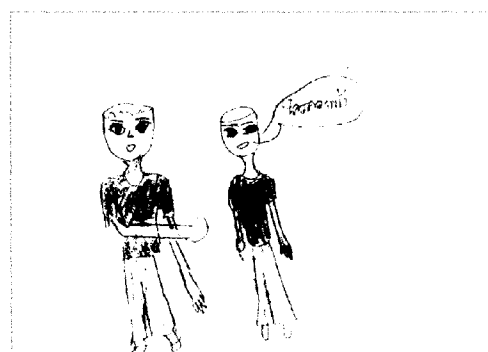


ภาพประกอบ 21 ก่อนการทดลอง

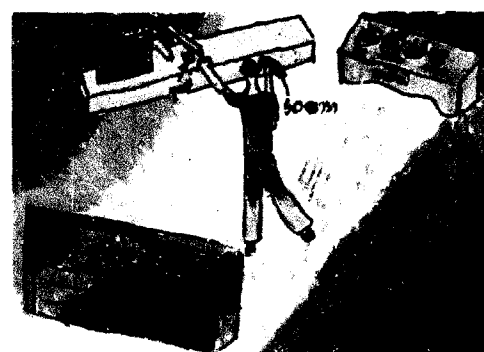


ภาพประกอบ 22 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 23 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 24 หลังการทดลอง

ตาราง 13 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 3

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	36.2	41.8	5.6	15.47
รูปแบบของการวาดภาพ	7.3	8.6	1.3	17.81
สาระที่เกิดจากภาพ	15.0	16.6	1.6	10.67
ผลงานสำเร็จ	7.4	9.1	1.7	22.97
การบรรยายภาพ	6.5	7.5	1.0	15.38
ความโกรธ	24.4	43.9	19.5	79.92
รูปแบบของการวาดภาพ	5.5	9.0	3.5	63.64
สาระที่เกิดจากภาพ	11.4	17.8	6.4	56.14
ผลงานสำเร็จ	5.5	9.1	3.6	65.45
การบรรยายภาพ	5.0	8.0	3.0	60.00
ความโลภ	21.2	42.6	21.4	100.94
รูปแบบของการวาดภาพ	4.7	8.9	4.2	89.36
สาระที่เกิดจากภาพ	8.8	17.4	8.6	97.72
ผลงานสำเร็จ	4.5	8.8	4.2	95.56
การบรรยายภาพ	3.2	7.5	4.3	134.38
ความหลง	17.9	38.8	20.9	116.76
รูปแบบของการวาดภาพ	4.6	7.9	3.3	71.74
สาระที่เกิดจากภาพ	6.8	15.4	8.6	126.47
ผลงานสำเร็จ	4.5	8.1	3.6	80.00
การบรรยายภาพ	2.0	7.4	5.4	270.00

ตาราง 13 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่3 ปรากฏผลดังนี้

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความหลง โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือนามธรรมด้านความโลภ โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลอง นักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่อง ความโลภและความหลง แต่พอได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจ

มากยิ่งขึ้น และสามารถบรรยายภาพและวาดภาพถึงความโลภและความหลงได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการทดลอง นักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความโลภและความหลง แต่พอได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และสามารถบรรยายภาพและวาดภาพถึงความโลภและความหลงได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือ นามธรรมด้านความโกรธ โดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุด พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความรักโดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากการทดลองนั้น ภาพวาดเรื่องความรักและความโกรธของนักเรียนขาดความสมบูรณ์ทางการระบายสี จึงทำให้ผลงานขาดความประณีตสวยงามและสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้ภาพวาดของนักเรียนสวยงามสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความโลภและความหลง โดยแสดงออกออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ และนามธรรมด้านความรักและความโกรธ แสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องความรักและความโกรธเป็นพื้นฐานอยู่แต่เดิม ดังนั้น ภาพวาดก่อนการทดลองจึงแสดงออกถึงสาระที่เกิดจากการวาดภาพทางความรักได้ แต่เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอีก นักเรียนจึงได้วาดภาพความรักและความโกรธได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นพัฒนาการทางด้านนี้จึงไม่ได้เพิ่มขึ้นมาอย่างโดดเด่นเช่นด้านอื่น

ภาพวาดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่3

ภาพวาดเรื่องความรัก



ภาพประกอบ 25 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 26 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ



ภาพประกอบ 27 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 28 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลภ

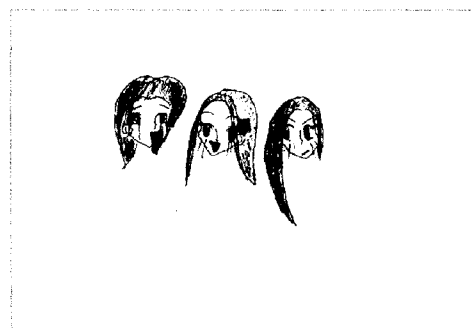


ภาพประกอบ 29 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 30 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 31 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 32 หลังการทดลอง

ตาราง 14 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 4

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	32.5	38.0	5.5	16.92
รูปแบบของการวาดภาพ	6.7	7.8	1.1	16.42
สาระที่เกิดจากภาพ	13.4	15.4	2.0	14.93
ผลงานสำเร็จ	6.3	8.2	1.9	30.16
การบรรยายภาพ	6.1	6.6	0.5	8.19
ความโกรธ	30.8	37.8	7.0	22.73
รูปแบบของการวาดภาพ	5.6	7.3	1.7	30.36
สาระที่เกิดจากภาพ	13.4	16.0	2.6	19.40
ผลงานสำเร็จ	5.8	8.0	2.2	37.93
การบรรยายภาพ	6.0	6.5	0.5	8.34
ความโลภ	20.7	35.3	14.6	70.53
รูปแบบของการวาดภาพ	4.6	7.4	3.0	65.22
สาระที่เกิดจากภาพ	8.4	13.6	5.2	61.90
ผลงานสำเร็จ	4.3	7.6	3.3	76.74
การบรรยายภาพ	3.4	6.7	3.3	97.06
ความหลง	22.0	35.8	13.8	62.73
รูปแบบของการวาดภาพ	5.0	7.0	2.0	40.00
สาระที่เกิดจากภาพ	8.0	14.6	6.6	82.50
ผลงานสำเร็จ	5.2	7.6	2.4	46.15
การบรรยายภาพ	3.8	6.6	2.8	73.68

ตาราง 14 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่4 ปรากฏผลดังนี้

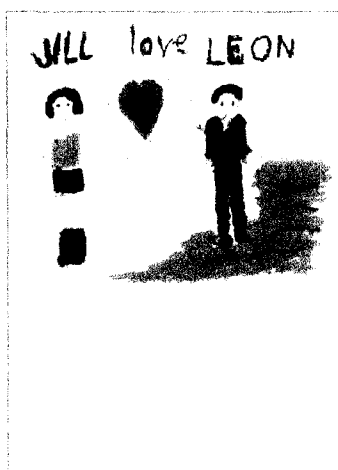
นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความโลภ โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุด เนื่องจากก่อนการทดลอง นักเรียนไม่มีความเข้าใจ เรื่องความโลภแต่พอได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจมากขึ้น จึงสามารถบรรยายภาพและวาดภาพถึงความโลภได้ดียิ่งขึ้น รองลงมาคือนามธรรมด้านความหลง

โดยแสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพมากที่สุด เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนไม่มีความเข้าใจในเรื่องนี้เลย ดังนั้นนักเรียนจึงไม่สามารถถ่ายทอดสาระทางการวาดภาพที่สื่อถึงความหลงใหลได้ แต่เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น จึงสามารถวาดภาพที่สื่อถึงสาระของความหลงใหลได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือนามธรรมด้านความโกรธ โดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุด พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความรัก โดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนั้น นักเรียนได้วาดภาพความโกรธและความรักโดยขาดความสมบูรณ์ทางการวาดภาพและการระบายสี โดยนักเรียนได้มีการเว้นพื้นที่ของกระดาษไว้มาก ทำให้ผลงานขาดความประณีตสวยงาม และสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีการพัฒนาภาพวาดให้สวยงามสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความรักและความโกรธ โดยแสดงออกทางการบรรยายภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องความรักและความโกรธอยู่เป็นพื้นฐาน นักเรียนจึงสามารถบรรยายภาพความรักและความโกรธก่อนการทดลองได้ค่อนข้างดี เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนได้บรรยายภาพได้ดียิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้นพัฒนาการจึงเพิ่มขึ้นมาในระดับหนึ่ง นามธรรมด้านความโลภและความหลงแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากการเรียนรู้เรื่องความโลภและความหลงเป็นสิ่งใหม่สำหรับนักเรียน ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการทุกด้านเพิ่มขึ้นมามากเช่นด้านสาระจากการวาดภาพ ด้านการบรรยายภาพเป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้ด้านรูปแบบของการวาดภาพนักผู้วิจัยสร้างขึ้นมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาแต่ไม่เด่นชัดเท่าด้านอื่น

ภาพวาดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่4

ภาพวาดเรื่องความรัก

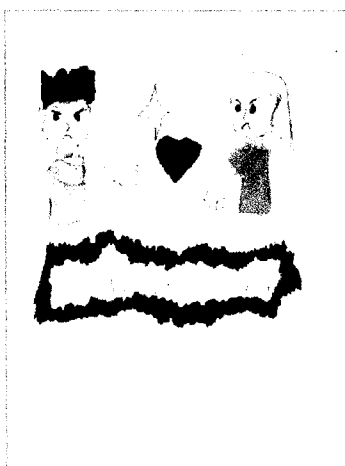


ภาพประกอบ 33 ก่อนการทดลอง

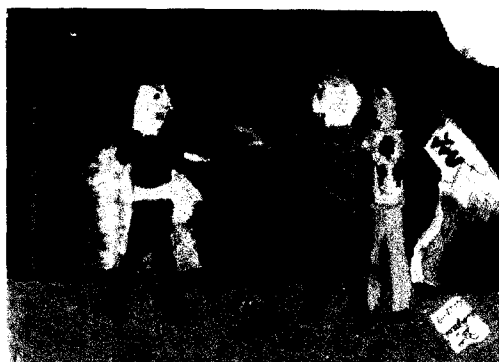


ภาพประกอบ 34 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ

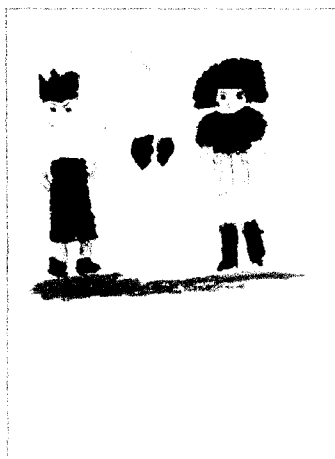


ภาพประกอบ 35 ก่อนการทดลอง

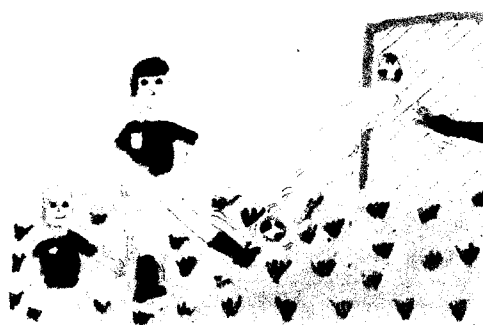


ภาพประกอบ 36 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลภ

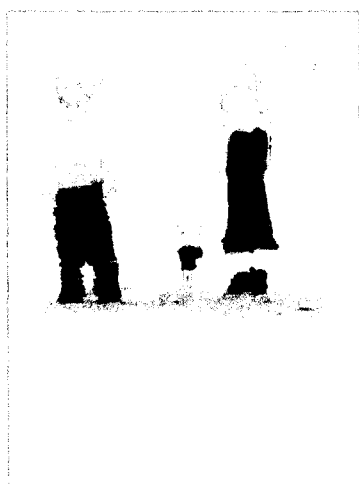


ภาพประกอบ 37 ก่อนการทดลอง

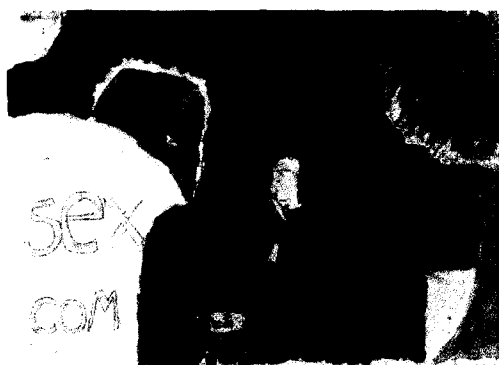


ภาพประกอบ 38 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 39 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 40 หลังการทดลอง

ตาราง 15 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 5

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	31.8	40.1	8.3	26.10
รูปแบบของการวาดภาพ	6.3	8.0	1.7	26.98
สาระที่เกิดจากภาพ	13.2	16.0	2.8	21.21
ผลงานสำเร็จ	6.0	8.6	2.6	43.33
การบรรยายภาพ	6.3	7.5	1.2	19.05
ความโกรธ	33.6	44.8	11.2	33.33
รูปแบบของการวาดภาพ	5.9	9.5	3.6	61.02
สาระที่เกิดจากภาพ	13.6	18.2	4.6	33.82
ผลงานสำเร็จ	5.9	8.9	3.0	50.85
การบรรยายภาพ	6.2	8.2	2.0	32.26
ความโลภ	20.4	38.6	18.2	89.22
รูปแบบของการวาดภาพ	4.9	7.9	3.0	61.22
สาระที่เกิดจากภาพ	8.2	15.6	7.4	90.24
ผลงานสำเร็จ	4.3	7.9	3.6	83.72
การบรรยายภาพ	3.0	7.2	4.2	140.00
ความหลง	21.5	36.3	14.8	68.84
รูปแบบของการวาดภาพ	4.8	7.8	3.0	62.50
สาระที่เกิดจากภาพ	8.0	14.4	6.4	80.00
ผลงานสำเร็จ	4.8	8.0	3.2	66.67
การบรรยายภาพ	3.9	6.1	2.2	56.41

ตาราง 15 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่ 5 ปรากฏผลดังนี้

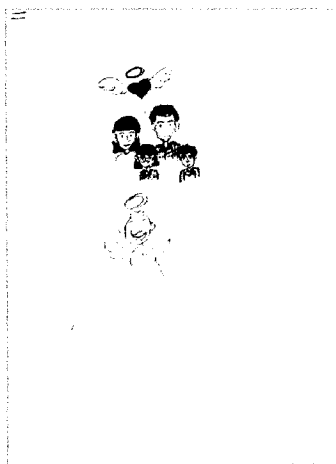
นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความโลภโดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุด เนื่องจากก่อนการทดลอง นักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความโลภแต่พอได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และสามารถบรรยายภาพและวาดภาพถึงความโลภได้ดียิ่งขึ้น รองลงมาคือนามธรรมด้านความ

หลง โดยแสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพมากที่สุด เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องนี้อยู่บ้าง ดังนั้นนักเรียนจึงสามารถถ่ายทอดสาระทางการวาดภาพที่สื่อถึงความหลงได้บ้างแต่ไม่ชัดเจน แต่เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น จึงสามารถวาดภาพที่สื่อถึงสาระของความหลงได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือ นามธรรมด้านความโกรธ โดยแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพมากที่สุด เนื่องจากภาพวาดก่อนการทดลองของนักเรียนขาดการจัดวางที่เหมาะสม ภาพวาดหลังจากได้เรียนด้วยชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แสดงถึงการจัดวางที่เหมาะสมกับหน้ากระดาษ มีจุดเด่น มีทิศทาง การเคลื่อนไหวและสีสันทันที่ประณีตสวยงามทำให้ภาพดูมีชีวิตชีวาและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความรักโดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุด เนื่องจากก่อนการทดลองนั้น ภาพวาดเรื่องความรักของนักเรียนขาดความสมบูรณ์ทางการระบายสี จึงทำให้ผลงานขาดความประณีตสวยงามและสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้ภาพวาดของนักเรียนสวยงามสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความรักและความโกรธแสดงออกทางการบรรยายภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องความรักและความโกรธอยู่เป็นพื้นฐาน นักเรียนจึงสามารถบรรยายภาพความรักและความโกรธก่อนการทดลองได้ค่อนข้างดี เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนได้บรรยายภาพได้ดียิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้น พัฒนาการจึงเพิ่มขึ้นมาในระดับหนึ่ง นามธรรมด้านความหลง ได้แสดงออกออกทางการบรรยายภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆเช่นเดียวกัน เนื่องจากนักเรียนพอจะมีความเข้าใจในเรื่องความหลงมาก่อนเป็นพื้นฐาน เมื่อทดสอบก่อนการเรียนจึงสามารถบรรยายความเข้าใจในเรื่องของความหลงได้บ้าง แต่เมื่อได้เรียนจากชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้นอีกระดับหนึ่ง ทำให้พัฒนาการด้านนี้เพิ่มขึ้นอย่างไม่โดดเด่นนัก และนามธรรมด้านความโลภแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนมีทักษะทางการวาดภาพอยู่เป็นพื้นฐาน ดังนั้นชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางรูปแบบของการวาดภาพเพิ่มขึ้น แต่อาจไม่โดดเด่นเท่ากับด้านอื่น ๆ

ภาพวาดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่ 5

ภาพวาดเรื่องความรัก

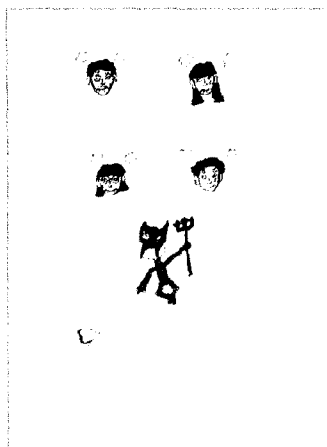


ภาพประกอบ 41 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 42 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ



ภาพประกอบ 43 ก่อนการทดลอง

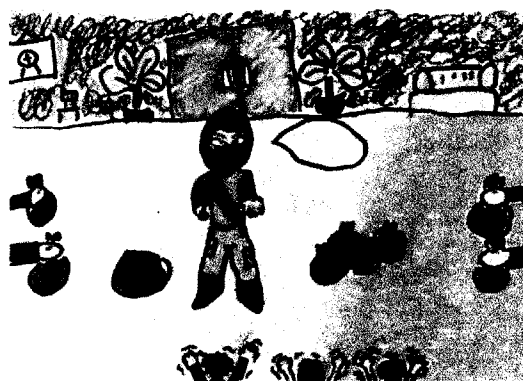


ภาพประกอบ 44 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลก

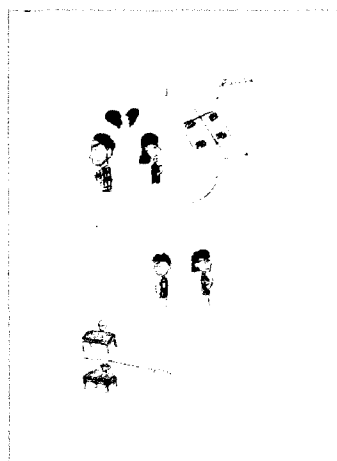


ภาพประกอบ 45 ก่อนการทดลอง

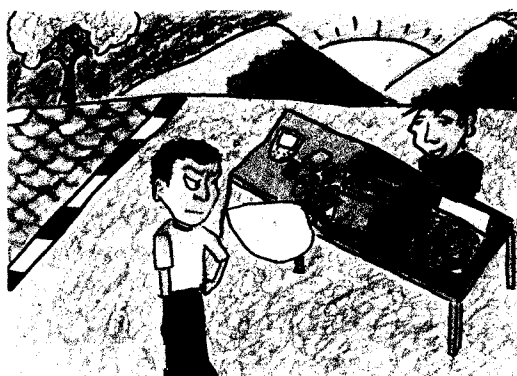


ภาพประกอบ 46 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 47 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 48 หลังการทดลอง

ตาราง 16 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 6

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	33.7	40.0	6.3	18.69
รูปแบบของการวาดภาพ	6.7	7.9	1.2	17.91
สาระที่เกิดจากภาพ	14.2	17.0	2.8	19.72
ผลงานสำเร็จ	6.6	8.6	2.0	30.30
การบรรยายภาพ	6.2	6.5	0.3	4.83
ความโกรธ	23.6	36.7	13.1	55.51
รูปแบบของการวาดภาพ	4.9	6.9	5.0	102.04
สาระที่เกิดจากภาพ	10.4	15.4	5.0	48.07
ผลงานสำเร็จ	5.0	7.8	2.8	56.00
การบรรยายภาพ	3.3	6.6	3.3	100.00
ความโลภ	17.8	37.0	19.2	107.86
รูปแบบของการวาดภาพ	4.2	7.8	3.6	85.71
สาระที่เกิดจากภาพ	7.8	15.0	7.4	97.37
ผลงานสำเร็จ	4.2	6.9	2.7	64.29
การบรรยายภาพ	4.8	7.3	5.5	305.56
ความหลง	17.2	32.9	15.7	91.27
รูปแบบของการวาดภาพ	4.6	6.6	2.0	43.48

ตาราง 16 (ต่อ)

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
สาระที่เกิดจากภาพ	6.8	13.4	6.6	97.06
ผลงานสำเร็จ	4.6	6.8	2.2	47.83
การบรรยายภาพ	1.2	6.1	4.9	408.33

ตาราง 16 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่ 6 ปรากฏผลดังนี้

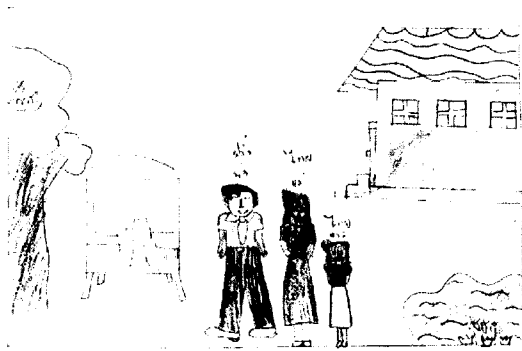
นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความโลภ โดยแสดงออกทางการบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือนามธรรมด้านความหลง โดยแสดงออกทางการบรรยายภาพมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความโลภและความหลงแต่พอได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และสามารถบรรยายภาพและวาดภาพถึงความโลภและความหลงได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือ นามธรรมด้านความโกรธ โดยแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพมากที่สุด พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความรัก โดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุด

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความรัก แสดงออกทางการบรรยายภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องความรักอยู่เป็นพื้นฐาน เมื่อก่อนการทดลองนักเรียนวาดภาพจึงสามารถบรรยายเนื้อหาภาพเรื่องความรักได้ดี และหลังการเรียนด้วยชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนจึงวาดภาพและบรรยายได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นพัฒนาการจึงเพิ่มขึ้นไม่โดดเด่นเท่าด้านอื่น นามธรรมด้านความโกรธแสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่น ๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องความโกรธอยู่เป็นพื้นฐาน นักเรียนจึงสามารถบรรยายภาพความโกรธก่อนการทดลองได้ค่อนข้างดี เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนได้บรรยายภาพได้ดียิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้นพัฒนาการจึงเพิ่มขึ้นมาในระดับหนึ่ง นามธรรมด้านความโลภแสดงออกทางผลงานสำเร็จน้อยกว่าผลงานด้านอื่น ๆ เนื่องจากการทดสอบก่อนการเรียนนักเรียนมีวาดภาพและระบายสีเรื่องความโลภได้ค่อนข้างสมบูรณ์เมื่อนักเรียนเรียนจากชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ภาพวาดจากการทดสอบหลังการสอนจึงสมบูรณ์ทั้งทางการวาดภาพและระบายสีมากยิ่งขึ้น ดังนั้นพัฒนาการทางผลงานสำเร็จจึงเพิ่มมากขึ้นในระดับหนึ่งแต่อาจไม่โดดเด่นเท่าด้านอื่น และนามธรรมด้านความหลงแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่น เนื่องจากการเรียนรู้เรื่องความโลภและความหลงเป็นสิ่งใหม่สำหรับนักเรียน ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการทุกด้านเพิ่มขึ้นมามาก

เช่นด้านสาระจากการวาดภาพ ด้านการบรรยายภาพเป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้ด้านรูปแบบของการวาดภาพนักผู้วิจัยสร้างขึ้นมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาแต่ไม่เด่นชัดเท่าด้านอื่น

ภาพวาดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่6

ภาพวาดเรื่องความรัก

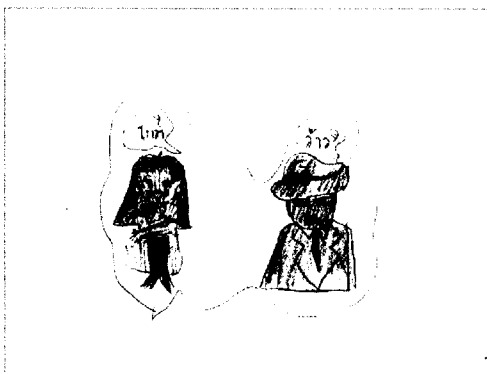


ภาพประกอบ 49 ก่อนการทดลอง

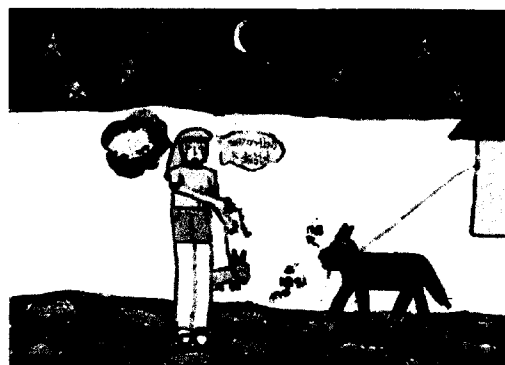


ภาพประกอบ 50 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ



ภาพประกอบ 51 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 52 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลภ



ภาพประกอบ 53 ก่อนการทดลอง

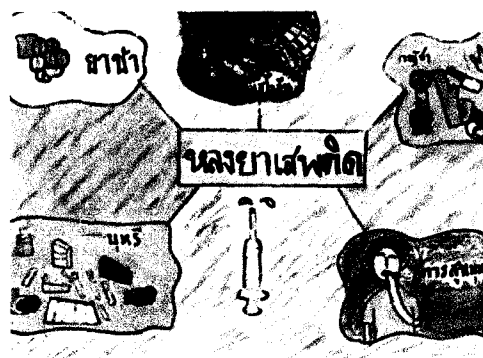


ภาพประกอบ 54 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 55 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 56 หลังการทดลอง

ตาราง 17 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 7

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	32.4	38.5	6.1	18.83
รูปแบบของการวาดภาพ	6.5	7.3	0.8	12.30
สาระที่เกิดจากภาพ	13.0	15.8	2.8	21.54
ผลงานสำเร็จ	6.2	7.5	1.3	20.96
การบรรยายภาพ	6.7	7.9	1.2	17.91
ความโกรธ	27.7	35.8	8.1	29.24
รูปแบบของการวาดภาพ	5.2	7.2	2.0	38.46
สาระที่เกิดจากภาพ	12.0	14.2	2.2	18.34
ผลงานสำเร็จ	5.2	7.8	2.6	50.00
การบรรยายภาพ	5.3	6.6	1.3	24.53
ความโลภ	25.2	37.9	12.7	50.39
รูปแบบของการวาดภาพ	5.0	7.6	2.6	52.00
สาระที่เกิดจากภาพ	10.0	15.0	5.0	50.00
ผลงานสำเร็จ	4.4	7.8	3.4	77.27
การบรรยายภาพ	5.8	7.5	1.7	29.31
ความหลง	18.8	39.1	20.3	107.98
รูปแบบของการวาดภาพ	4.5	8.1	3.6	80.00
สาระที่เกิดจากภาพ	6.8	15.2	8.4	123.52
ผลงานสำเร็จ	4.7	8.3	3.6	76.59

ตาราง 17 (ต่อ)

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
การบรรยายภาพ	3.6	7.5	3.9	108.34

ตาราง 17 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่ 7 ปรากฏผลดังนี้

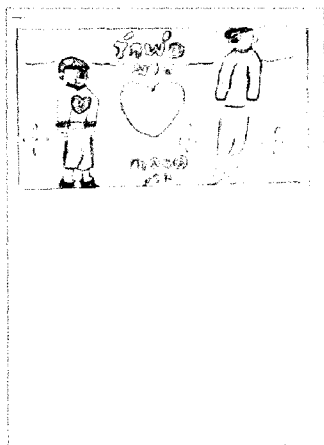
นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความหลงโดยแสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพมากที่สุด เนื่องจากเรื่องความหลงเป็นเรื่องที่นักเรียนไม่มีความเข้าใจมาก่อนเมื่อทดลองก่อนการสอนภาพที่นักเรียนวาดจึงไม่สื่อถึงสาระทางกรวาดภาพความหลงได้ แต่หลังจากได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนจึงสามารถสื่อความรู้ความเข้าใจในเรื่องความหลงสู่ภาพวาดได้ดีมากยิ่งขึ้น รองลงมาคือนามธรรมด้านความโลภโดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุดพัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือ นามธรรมด้านความโกรธ โดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนั้น นักเรียนได้วาดภาพความโกรธและความโลภโดยขาดความสมบูรณ์ทางการวาดภาพและการระบายสี โดยนักเรียนได้มีการเว้นพื้นที่ของกระดาษไว้มาก ทำให้ผลงานขาดความประณีตสวยงามและสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีการพัฒนาภาพวาดให้สวยงามสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความรักโดยแสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพมากที่สุด เนื่องจากภาพความรักที่นักเรียนได้วาดไว้ก่อนการทดลองนั้นได้มีสาระที่เกิดจากภาพวาดอันสื่อถึงความรักได้ในระดับหนึ่ง และเมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนได้สื่อแสดงถึงความรักลงในภาพวาดได้ดีมากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความรัก โดยแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากก่อนภาพวาดเรื่องความรักก่อนการทดลอง นักเรียนสามารถวาดได้โดยมีการจัดวาง ทิศทาง จุดเด่น การเคลื่อนไหว และสีเส้นที่สวยงามในระดับหนึ่ง เมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ภาพวาดหลังการทดลองจึงมีรูปแบบของการวาดภาพที่ดีมากยิ่งขึ้น ดังนั้นพัฒนาการจึงสูงขึ้นในระดับหนึ่งไม่โดดเด่นเช่นด้านอื่น นามธรรมด้านความโกรธแสดงออกทางสาระที่เกิดจากภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ อาจเป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานความเข้าใจในเรื่องความโกรธอยู่ก่อน เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่พบเห็นได้ง่ายในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงสามารถถ่ายทอดสาระที่เกิดจากภาพได้ดีทั้งก่อนและหลังการทดลอง พัฒนาการของด้านนี้จึงเพิ่มขึ้นไม่โดดเด่นเท่าด้านอื่น นามธรรมด้านความโลภแสดงออกทางกรบรรยายภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากก่อนทดลองนักเรียนพอจะมี

ความเข้าใจในด้านความโลภอยู่เป็นพื้นฐาน เมื่อได้บรรยายภาพจึงสามารถบรรยายถึงความโลภได้ระดับหนึ่ง เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนจึงมีความเข้าใจในความโลภที่กระจ่างชัดยิ่งขึ้น ดังนั้นพัฒนาการด้านนี้จึงเพิ่มขึ้นในระดับหนึ่ง และนามธรรมด้านความหลงแสดงออกผลงานสำเร็จน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากการทดสอบก่อนการเรียนนักเรียนมีภาพวาดและระบายสีเรื่องความโลภได้ค่อนข้างสมบูรณ์เมื่อนักเรียนเรียนจากชุดการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ภาพวาดจากการทดสอบหลังการสอนจึงสมบูรณ์ทั้งทางการวาดภาพและระบายสีมากยิ่งขึ้น ดังนั้นพัฒนาการทางผลงานสำเร็จจึงเพิ่มมากขึ้นในระดับหนึ่งแต่อาจไม่โดดเด่นเท่าด้านอื่น

ภาพวาดก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่7

ภาพวาดเรื่องความรัก

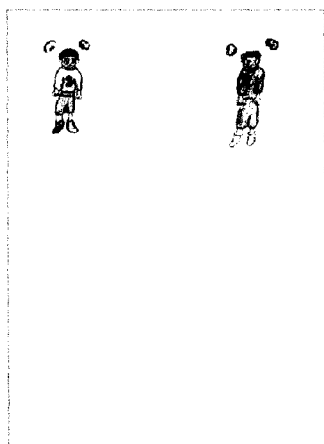


ภาพประกอบ 57 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 58 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ

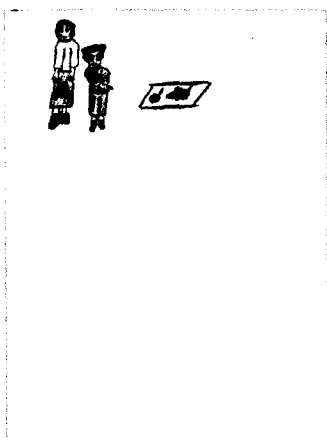


ภาพประกอบ 59 ก่อนการทดลอง

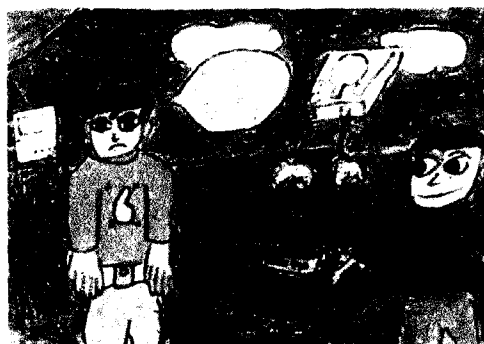


ภาพประกอบ 60 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลภ

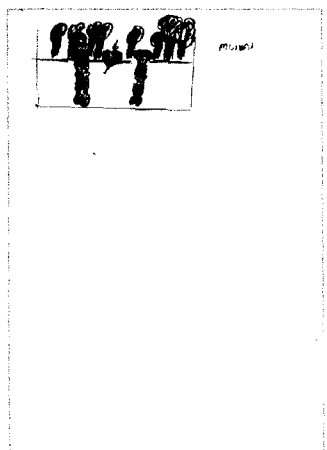


ภาพประกอบ 61 ก่อนการทดลอง

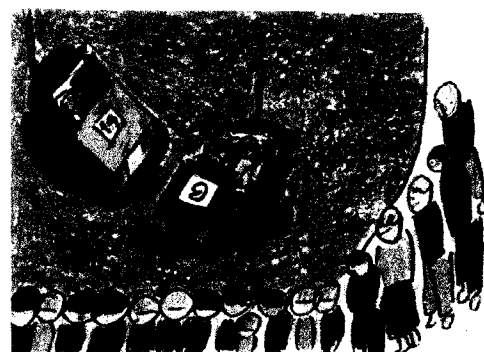


ภาพประกอบ 62 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 63 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 64 หลังการทดลอง

ตาราง 18 พัฒนาการด้านนามธรรมของนักเรียนคนที่ 8

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความรัก	31.2	38.4	7.2	23.07
รูปแบบของการวาดภาพ	6.3	7.8	1.5	23.80
สาระที่เกิดจากภาพ	13.0	15.2	2.2	16.92
ผลงานสำเร็จ	6.1	8.0	1.9	31.15
การบรรยายภาพ	5.8	7.4	1.6	27.59

ตาราง 18 (ต่อ)

ด้าน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
ความโกรธ	35.4	42.1	6.7	18.93
รูปแบบของการวาดภาพ	5.9	8.8	2.9	49.15
สาระที่เกิดจากภาพ	13.2	17.0	3.8	28.79
ผลงานสำเร็จ	6.0	9.1	3.1	51.66
การบรรยายภาพ	6.5	7.2	0.7	10.77
ความโลภ	23.5	38.5	15.0	63.83
รูปแบบของการวาดภาพ	4.7	7.8	3.1	65.96
สาระที่เกิดจากภาพ	10.0	15.0	5.0	50.00
ผลงานสำเร็จ	4.8	7.9	3.1	64.58
การบรรยายภาพ	4.0	7.8	3.8	95.00
ความหลง	21.6	33.7	12.1	56.02
รูปแบบของการวาดภาพ	4.8	7.1	2.3	47.92
สาระที่เกิดจากภาพ	8.0	12.8	4.8	60.00
ผลงานสำเร็จ	4.8	7.3	2.5	52.08
การบรรยายภาพ	4.0	6.5	2.5	62.50

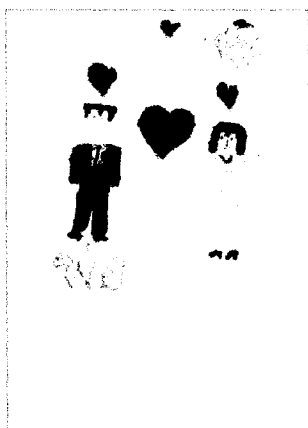
ตาราง 18 แสดงพัฒนาการด้านนามธรรมจากการวาดภาพระบายสีความคิดนามธรรม เรื่องความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงของนักเรียนคนที่ 8 ปรากฏผลดังนี้

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมมาก อันดับแรกจากนามธรรมด้านความโลภโดยแสดงออกทางการบรรยายภาพมากที่สุด รองลงมาคือนามธรรมด้านความหลงโดยแสดงออกทางการบรรยายภาพมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความโลภและความหลงแต่พอได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และสามารถบรรยายภาพและวาดภาพถึงความโลภและความหลงได้ดียิ่งขึ้น พัฒนาการที่จัดเป็นอันดับสาม คือ นามธรรมด้านความรัก โดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุด พัฒนาการอันดับสุดท้ายคือด้านความโกรธโดยแสดงออกทางผลงานสำเร็จมากที่สุดเช่นกัน เนื่องจากก่อนการทดลองนั้น ภาพวาดเรื่องความรักและความโกรธของนักเรียนขาดความสมบูรณ์ทางการระบายสี จึงทำให้ผลงานขาดความประณีตสวยงามและสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้ภาพวาดของนักเรียนสวยงามสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการของความคิดนามธรรมด้านความรักและความโลก แสดงออกออกทางสาระที่เกิดจากภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากความรักเป็นนามธรรมที่นักเรียนมีความเข้าใจเป็นพื้นฐาน ดังนั้นภาพวาดก่อนการทดลองจึงแสดงถึงสาระทางการวาดได้ดีและยังดีขึ้นหลังจากเรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนั้นพัฒนาการจึงเพิ่มขึ้นแต่อาจไม่โดดเด่นเท่าด้านอื่น ส่วนเรื่องความโลกเรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่สำหรับนักเรียน เพราะไม่มีความเข้าใจมาก่อน หลังการสอนด้วยชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาก แต่เนื่องจากพัฒนาการด้านอื่น ๆ เพิ่มขึ้นมากเช่นกัน จึงทำให้พัฒนาการด้านนี้ไม่โดดเด่นเท่ากับด้านอื่น นามธรรมด้านความโกรธแสดงออกออกทางการบรรยายภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากนักเรียนได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องความโกรธอยู่เป็นพื้นฐาน นักเรียนจึงสามารถบรรยายภาพความโกรธก่อนการทดลองได้ค่อนข้างดี เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนได้บรรยายภาพได้ดียิ่งขึ้นไปอีก ดังนั้น พัฒนาการจึงเพิ่มขึ้นมาในระดับหนึ่ง และนามธรรมด้านความหลงแสดงออกทางรูปแบบของการวาดภาพน้อยกว่าผลงานด้านอื่นๆ เนื่องจากการเรียนรู้เรื่องความหลงเป็นสิ่งที่ใหม่สำหรับนักเรียน ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการทุกด้านเพิ่มขึ้นมามากเช่นด้านสาระจากการวาดภาพ ด้านการบรรยายภาพเป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้ด้านรูปแบบของการวาดภาพมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมาแต่ไม่เด่นชัดเท่าด้านอื่น

การวาดภาพก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนคนที่8

ภาพวาดเรื่องความรัก



ภาพประกอบ 65 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 66 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโกรธ

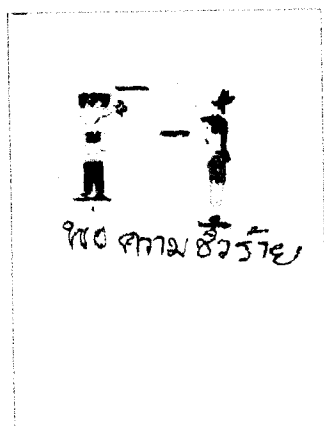


ภาพประกอบ 67 ก่อนการทดลอง

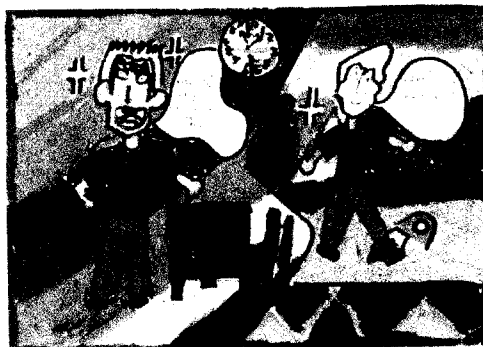


ภาพประกอบ 68 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความโลภ

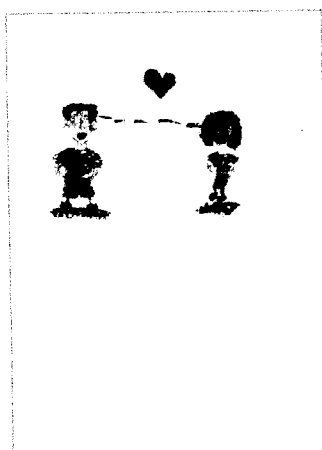


ภาพประกอบ 69 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 70 หลังการทดลอง

ภาพวาดเรื่องความหลง



ภาพประกอบ 71 ก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 72 หลังการทดลอง

3. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ก่อน และหลังการทดลอง ผลการวิเคราะห์
 ดังแสดงในตาราง 19

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

ความคิดสร้างสรรค์	N	M	S	t
ก่อนการเรียนรู้	8	21.68	5.41	5.81**
หลังการเรียนรู้	8	34.93	6.60	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 19 แสดงว่า การเรียนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
 ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งพบว่าความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มี
 ความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสี
 ด้านนามธรรมมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นจากก่อนการเรียนรู้ด้วยเรียนชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสี
 ด้านนามธรรม

4. พัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์จำแนกเป็นรายบุคคล ผลการวิเคราะห์ดังแสดง
 ในตาราง 20

ตาราง 20 ร้อยละของพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์เป็นรายบุคคล

นักเรียน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	พัฒนาการ	ร้อยละ
คนที่ 1	22.5	38	15.5	79.49
คนที่ 2	9.5	26	16.5	173.68
คนที่ 3	25	33.5	8.5	34.0
คนที่ 4	20.5	43	22.5	109.75

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่ 5	24.0	44	20.0	83.33
คนที่ 6	23.5	27	3.5	14.89
คนที่ 7	24.5	33	8.5	39.53
คนที่ 8	24.0	35	11.0	45.83
รวมเฉลี่ย	21.68	34.95	13.25	72.56

ตาราง 20 แสดงถึงพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์เป็นรายบุคคลของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่ก่อนการเรียนและหลังการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ปรากฏผลดังนี้

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความคิดสร้างสรรค์โดยเฉลี่ย 34.95 โดยมีนักเรียนจำนวน 5 คนจาก 8 คน ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าค่าเฉลี่ย และ 3 คนจาก 8 คน ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย นักเรียนมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์อยู่ระหว่าง 26 ถึง 44

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยร้อยละ 72.56 โดยมีนักเรียนจำนวน 4 คนจาก 8 คน ที่มีพัฒนาการสูงกว่าค่าเฉลี่ย และ 4 คนจาก 8 คน ที่มีพัฒนาการต่ำกว่าค่าเฉลี่ย นักเรียนมีร้อยละของพัฒนาการอยู่ระหว่าง 14.89 ถึง 173.68

5. จำนวนนักเรียนที่มีพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์จำแนกตามองค์ประกอบ ผลการวิเคราะห์ดังแสดงในตาราง 21

ตาราง 21 จำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนความคิดสร้างสรรค์เป็นศูนย์จำแนกตามองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์

องค์ประกอบ	จำนวนนักเรียนที่ได้ศูนย์		จำนวนผู้ที่มีพัฒนาการเพิ่ม
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	
ความสมบูรณ์	-	-	-
การเพิ่มเติม	-	-	-
เนื้อหาใหม่	8	-	8
การเชื่อมโยงด้วยเส้น	7	7	0

ตาราง 21 (ต่อ)

การเชื่อมโยงให้เกิดภาพเป็นเรื่องราว	8	3	5
การข้ามเส้นกันโดยให้ส่วนของภาพต่อเนื่องกัน	-	-	-
การข้ามเส้นกันโดยให้ส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกัน	8	7	1
การจัดภาพให้มีลักษณะสามมิติ	2	1	1
อารมณ์ขัน	8	4	4
ความคิดแปลกใหม่	-	1	-1
เวลา	2	-	2

ตาราง 21 แสดงถึงจำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนความคิดสร้างสรรค์เป็นศูนย์จำแนกตามองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ ปรากฏผลดังนี้

1. ไม่มีนักเรียนคนใดได้คะแนน 0 จากด้านความสมบูรณ์ เนื่องจากนักเรียนทุกคนมีความสามารถด้านนี้
2. ไม่มีนักเรียนคนใดได้คะแนน 0 จากด้านการเพิ่มเติม เนื่องจากนักเรียนทุกคนมีความสามารถด้านนี้
3. มีนักเรียนจำนวน 8 คน ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านเนื้อหาใหม่ และไม่มีนักเรียนได้ 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น 8 คน
4. มีนักเรียนจำนวน 7 คนที่ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านการต่อโยงด้วยเส้น และมีนักเรียนจำนวน 7 คนที่ได้คะแนน 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงไม่มีพัฒนาการเพิ่มขึ้น
5. มีนักเรียนจำนวน 8 คน ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านการเชื่อมโยงให้เกิดภาพเป็นเรื่องราว และมีนักเรียนจำนวน 3 คนที่ได้ 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น 5 คน
6. ไม่มีนักเรียนคนใดได้คะแนน 0 จากด้านการข้ามเส้นกันโดยให้ส่วนของภาพต่อเนื่องกันเนื่องจากนักเรียนทุกคนมีความสามารถด้านนี้
7. มีนักเรียนจำนวน 8 คน ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านการข้ามเส้นกันโดยให้ส่วนต่างๆของภาพเป็นอิสระต่อกัน และมีนักเรียนจำนวน 7 คนที่ได้ 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น 1 คน

8. มีนักเรียนจำนวน 2 คน ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านการจัดภาพให้มีลักษณะสามมิติและมีนักเรียนจำนวน 1 คนที่ได้ 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น 1 คน

9. มีนักเรียนจำนวน 8 คน ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านอารมณ์ขันและมีนักเรียนจำนวน 8 คนที่ได้ 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงไม่มีพัฒนาการเพิ่มขึ้น

10. มีนักเรียนจำนวน 8 คน ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านความคิดแปลงใหม่และมีนักเรียนจำนวน 1 คนที่ได้ 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงมีพัฒนาการลดลง 1 คน

11. มีนักเรียนจำนวน 2 คน ได้คะแนนเป็น 0 จากก่อนการทดลองด้านเวลาและไม่มีนักเรียนคนใดที่ได้ 0 หลังการทดลอง ดังนั้นจึงมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น 2 คน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองซึ่งมีลำดับขั้นตอนของการวิจัยและผลโดยสรุปดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
- 2 เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
3. เพื่อศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
4. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางด้านทางความคิดสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม มีพัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม สูงขึ้น
2. นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม มีพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรได้แก่กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินในระดับ 71-90 เดซิเบล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 8 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

- 2.1 ชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสี
- 2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม
- 2.3 แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ TCT-DP (Jellen and Urban. 1984 : 137 -

155)

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

- 3.1 นำแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม หัวข้อ ความรัก ความโลภ ความโกรธ และความหลง ไปทดสอบก่อนการเรียนรู้ (Pretest) กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน จากโรงเรียนพญาไท
- 3.2 นำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพของ เจลเลน และเออร์บาน (Jellen and Urban. 1984:137-155)ไปทดสอบก่อนการเรียนรู้ (Pretest)กับกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 นำชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม หัวข้อ ความรัก ความโกรธ ความโลภ และ ความหลง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปสอนกับกลุ่มตัวอย่าง (แต่ละหัวข้อใช้เวลาในการดำเนินการสอน 3 ชั่วโมง)
- 3.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม ไปทดสอบหลังการเรียนรู้จากชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสี (Post test) กับกับกลุ่มตัวอย่าง
- 3.5 แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพของ เจลเลน และเออร์บาน (Jellen and Urban. 1984 : 137 - 155) และชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทดสอบหลังการเรียนรู้ (Post test) กับกับกลุ่มตัวอย่าง
- 3.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม ที่ผ่านการทดลองไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปศึกษาจำนวน 5 ท่านตรวจ แล้วจึงนำผลสัมฤทธิ์มาหาค่าเฉลี่ยเฉพาะบุคคล
- 3.7 เก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่ ผู้ปกครอง อาจารย์ และเพื่อนร่วมชั้น
- 3.8 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบสมมุติฐาน

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- 4.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน
 - ค่าเฉลี่ย
 - ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 เปรียบเทียบพัฒนาการของตัวแปรภายในกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ t -test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน

สรุปผลการศึกษากันคว่า

1. นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมมีผลสัมฤทธิ์ด้านนามธรรมเรื่องความโกรธมากเป็นอันดับแรก รองลงมาคือความรัก ความโลภตามลำดับและด้านความหลงเป็นอันดับสุดท้าย
2. พัฒนาการทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01จากการที่นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
3. นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม มีพัฒนาการทางด้านความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01และ มีความคิดสร้างสรรค์โดยเฉลี่ย34.95(คะแนนเต็ม 72 คะแนน)ไม่พบการต่อ โยงด้วยเส้นและการข้ามเส้นกัน โดยให้ส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกันมีนักเรียนจำนวนน้อย(1ใน8 คน)ที่มีความสามารถในด้านนี้

อภิปรายผล

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินในระดับ 71-90 เดซิเบล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน ที่เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม หลังจาก que นักเรียนได้เรียนชุดกิจกรรมการสอนวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมและความคิดสร้างสรรค์ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้เรียนจากชุดกิจกรรมการสอนวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมทั้ง 4 ชุดกิจกรรมได้แก่ ชุดกิจกรรมเรื่องความรัก ชุดกิจกรรมเรื่องความโกรธ ชุดกิจกรรมเรื่องความโลภ และชุดกิจกรรมเรื่องความหลง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่อง ความโกรธมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง เพราะนักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องความโกรธมากเป็นพื้นฐานอยู่แต่เดิม ศรียา นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม. 2541 : 71) ได้กล่าวว่า กลุ่มคนหูหนวกและหูตึงจะชอบเกาะกลุ่มกัน และมักแสดงอาการกร้าวร้าวทางสังคมอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับการที่ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความเข้าใจ รับรู้และแสดงออกถึงความโกรธได้ดี ผู้ปกครองบางรายเล่าว่านักเรียนบางคนแสดงความโกรธออกมามาก โดยแสดงความรุนแรง เกรี้ยวกราดและทำลายข้าวของเครื่องใช้ทุกครั้งที่ไม่พอใจ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ปกครอง จากที่ผู้วิจัยได้สังเกตจากการเรียนการสอนที่ได้ไปศึกษาวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนได้แสดงความโกรธและไม่พอใจเพื่อนบ่อยครั้งด้วยการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทาง จากนั้นจะพูดต่อว่าเพื่อนและแสดงกริยาท่าทางไม่พึงพอใจภาษามือประกอบ อีกทั้งนักเรียนชายบางคนเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่านักเรียนได้มีการชกต่อยระหว่างเพื่อนนักเรียนด้วยกันเสมอ สาเหตุเพราะเพื่อนมาล้อเลียนเขา หลังจากการสอนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม พบว่านักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องของความโกรธได้สื่อแสดงออกมาทางการวาดภาพระบายสีได้เป็นอย่างดี ทั้งสีหน้าท่าทางอันแสดงถึงอารมณ์โกรธได้ชัดเจน เรื่องราวและสีสันของภาพนั้นได้แสดงออกถึงความโกรธที่เกิดขึ้นได้อย่างดี มากกว่าการทดสอบก่อนการเรียน

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่องความรักมากเป็นอันดับสอง เพราะนักเรียนมีความเข้าใจเรื่องความรักมากอยู่เป็นพื้นฐาน เนื่องจากนามธรรมเรื่องความรักเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถสัมผัสได้ตลอดในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความเข้าใจรับรู้และแสดงออกถึงความรักได้เป็นอย่างดี โดยได้แสดงความรักความห่วงใยและอาทรต่อครอบครัว ญาติพี่น้องและสัตว์เลี้ยงเสมอ จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตจากการเรียนการสอนที่ได้ไปศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่านักเรียนได้

แสดงความเป็นห่วงใยและให้กำลังใจเพื่อน ๆ และแสดงความรักและเคารพในครูอาจารย์ หลังจากการสอนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมพบว่านักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องของความรัก เมื่อวาดภาพระบายสีด้านความรักนักเรียนสามารถสื่อแสดงออกมาเป็นภาพวาดได้เป็นอย่างดี ทั้งการวาดภาพที่สามารถแสดงออกถึงสีหน้า ท่าทางของการแสดงความรัก เนื้อหาเรื่องราวของภาพอันแสดงถึงความรักในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างประณีตสวยงาม

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม เรื่องความโลภเป็นอันดับที่สาม เนื่องจากก่อนการวิจัย นักเรียนไม่มีความเข้าใจในคำว่าความโลภ เนื่องจากเขาไม่เคยได้ใช้ จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองพบว่าแม้ว่าเขาจะไม่เคยรู้จักหรือเข้าใจคำว่าความโลภ แต่นักเรียนมีความโลภอยู่เป็นพื้นฐาน ผู้ปกครองบางคนเล่าให้ฟังว่าบางครั้งนักเรียนก็ขโมยเงินของผู้ปกครองเพื่อไปซื้อชุดของเล่น แต่นั่นเพราะความอยากรู้ โลภโดยไม่เข้าใจว่าเป็นสิ่งซึ่งไม่ดี จากการทดลองสอบครั้งแรก นักเรียนไม่มีความเข้าใจในความหมายของความโลภและไม่สามารถสื่อแสดงภาพตามหัวข้อได้ หลังจากที่ถูกวิจัยได้สอนเรื่องความโลภจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในความหมายของคำและพฤติกรรมอันแสดงถึงความโลภได้ดียิ่งขึ้น เมื่อสื่อแสดงออกมาทางภาพวาดนักเรียนสามารถสื่อแสดงทางเนื้อหาของภาพอันแสดงถึงความโลภในลักษณะต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี อันเป็นผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีสูงขึ้น

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่องความหลงเป็นอันดับสุดท้าย เนื่องจากนักเรียนไม่มีความเข้าใจเรื่องความหลงมาก่อน ความหลงตามที่นักเรียนเคยได้เห็นได้แก่ว่าหลงรัก แต่นักเรียนไม่ได้เข้าใจในความหมายของคำนั้น จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองพบว่า แม้ว่านักเรียนจะไม่มีมีความเข้าใจในศัพท์คำว่า ความหลง แต่นักเรียนมีพฤติกรรมอันแสดงถึงความหลง เช่น นักเรียนบางคนหลงเล่นเกมสัจจนไม่ทำการบ้าน เป็นต้น หลังจากที่ถูกวิจัยได้สอนเรื่องความหลงจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นมาก สืบเนื่องจากความเข้าใจในความหลงที่เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตบรรยากาศในการทดลองการสอนพบว่า นักเรียนให้ความสนใจในการสอนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีเป็นอย่างดี ทั้งนี้เป็นเพราะกิจกรรมมีความหลากหลาย ไม่ว่าเนื้อหาขั้นตอนของกิจกรรมที่แปลกใหม่ตลอดจนสื่ออุปกรณ์ทำให้เขาได้เรียนรู้และได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยผู้วิจัยได้ใช้การสอนแบบ 4 MAT ของแมคคาธี (Morris and McCarthy, 1990 : 1) ซึ่งเน้นให้นักเรียนใช้สมองทั้งซ้ายและขวา การเรียนการสอนในห้องเรียนดำเนินไปอย่างราบรื่น มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนอย่างต่อเนื่อง ทั้งการซักถามและได้ตอบ นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน ไม่เครียดและเป็นกันเองกับผู้วิจัย ทั้งนี้

ทราบจากการสัมภาษณ์กับผู้ปกครองทางโทรศัพท์ และได้บอกกับผู้วิจัยว่านักเรียนชอบวิชานี้มากและอยากที่จะมาเรียนอีก ขณะที่ทำการทดลองนักเรียนมีความกระตือรือร้นที่อยากในการเรียนและมีความตั้งใจในการทำงานและรับผิดชอบในการทำงาน แม้ในเวลาที่ไม่สบายก็ได้ให้ผู้ปกครองโทรศัพท์มาบอกผู้วิจัยที่บ้าน เพื่อขอลาหยุดและขอนำงานกลับไปทำต่อที่บ้าน

เนื้อหาความรู้ที่ให้ในขณะที่ดำเนินการสอนในแต่ละหัวข้อ เป็นเนื้อหาความรู้ที่ง่ายต่อความเข้าใจและการนำไปใช้ รวมถึงสื่อการสอนที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งในการกระตุ้นเร้าความสนใจและเสริมสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียน ภาพต่าง ๆ ที่นำมาแสดงล้วนเป็นภาพที่สามารถสื่อถึงความหมายในนามธรรมแต่ละหัวข้อได้อย่างชัดเจน สีสันในภาพสวยงามเป็นแรงกระตุ้นอีกทางหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสนใจ

บรรยากาศการเรียนการสอนและชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จึงเป็นปัจจัยหนึ่งอันเอื้ออำนวยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรมสูงขึ้น

2. พัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นปรากฏผลดังนี้

นักเรียนมีพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสี เรื่องความโลภมากเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังจากการทดลอง พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นร้อยละ 81.77 ผลการวิจัยในเรื่องของผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีเรื่องความโลภ ได้คะแนนเป็นอันดับที่สาม แต่เมื่อพิจารณาจากพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีพบว่า มีพัฒนาการสูงที่สุด ผลสืบเนื่องมาจากเดิมที่นักเรียนไม่มีความเข้าใจในความโลภ เมื่อได้เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมเรื่องความโลภ นักเรียนมีความเข้าใจที่ท่องแท้มากขึ้น จนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกถึงการกระทำต่าง ๆ อันมีเหตุจากความโลภได้อย่างดี

นักเรียนมีพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีเรื่องความหลงเป็นอันดับที่สอง เมื่อพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง พบว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นร้อยละ 81.54 หากเปรียบเทียบระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่นักเรียนได้คะแนนเรื่องความหลงเป็นอันดับสุดท้าย แต่กลับมีพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมมากเป็นอันดับที่สอง ทั้งนี้มีสาเหตุเนื่องมาจากความเข้าใจในความหลงของนักเรียนที่เพิ่มขึ้นจากไม่เข้าใจในความหมายจนเข้าใจและสามารถถ่ายทอดลงเป็นภาพวาดได้ดีมากยิ่งขึ้น

นักเรียนมีพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีเรื่องความโกรธเป็นอันดับที่สาม เมื่อพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมระหว่างก่อน

และหลังการทดลอง พบว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นร้อยละ 32.96 ซึ่งสวนทางกับผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีที่เรื่องความโกรธจะมีผลสัมฤทธิ์มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากการที่นักเรียนมีความเข้าใจในนามธรรมเรื่องความโกรธอยู่เป็นพื้นฐาน แม้ทดสอบการวาดภาพระบายสีก่อนการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีเรื่องความโกรธ ยังมีผลสัมฤทธิ์ที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เมื่อทดลองสอนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีเรื่องความโกรธ ผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีจึงเพิ่มขึ้นมาก ดังนั้นพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลองจึงแตกต่างกันไม่มาก

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีเรื่องความรักเป็นอันดับสุดท้ายเมื่อพิจารณาจากผลการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง พบว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นร้อยละ 18.96 ซึ่งสวนทางกับผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพระบายสีเรื่องความรักที่มีผลสัมฤทธิ์มากที่สุดเป็นอันดับที่สอง ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากการที่นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในนามธรรมเรื่องความรักอยู่มากเป็นพื้นฐาน ครั้นเมื่อทดลองก่อนการสอนผู้วิจัยได้พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่อยู่ในเกณฑ์ที่คืออยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อได้สอนจากชุดการสอนการวาดภาพระบายสีนามธรรมเรื่องความรัก นักเรียนจึงมีความเข้าใจในลักษณะและขอบข่ายของความรักที่กว้างมากยิ่งขึ้น ประกอบกับองค์ความรู้ทางการวาดภาพระบายสี ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนหลังการทดลองจึงมากขึ้น มีผลทำให้พัฒนาการทางผลสัมฤทธิ์การวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมของนักเรียนเพิ่มขึ้นน้อย

3. นักเรียนที่เรียนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมมีความคิดสร้างสรรค์ที่สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะในขณะที่ได้ทำการทดลองการเรียนการสอนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในแต่ละชุดกิจกรรม จะเน้นให้นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจถึงความคิดสร้างสรรค์และการนำเอาความคิดสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้ในทุกกิจกรรม ระหว่างทำการทดลองผู้วิจัยได้กระตุ้นชักถามเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ความคิดความเข้าใจ และนำเอาความคิดสร้างสรรค์ไปใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานวาดภาพระบายสีด้านความคิดนามธรรม

จากผลการวัดความคิดสร้างสรรค์ที่ใช้แบบทดสอบ TCT – DP ของเจเลนและเออร์บาน (Jellen and Urban. 1984 : 137 – 155) ไม่พบการต่อโยงด้วยเส้นและการข้ามเส้นกัน โดยให้ส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกัน มีนักเรียนจำนวนน้อย (1 ใน 8 คน) ที่มีความสามารถในการ

ศรียา นิยมธรรม (2545) กล่าวว่า โดยปกติแล้วเด็กนักเรียนไทยจะมีทักษะทางการเชื่อมโยงภาพได้ดี จากแบบทดสอบ TCT – DP แต่การที่นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินไม่สามารถแสดงออกทางการเชื่อมโยงภาพด้วยเส้น แสดงให้เห็นถึงการคิดโดยขาดการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ โดยเด็ก ๆ กลุ่มนี้จะรับรู้เป็นท่อน ๆ เพราะระบบการคิดของเขาจะเป็นส่วน ๆ ดังนั้นจึงมักจะวาดภาพเป็นส่วน ๆ ไม่ต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน แต่นักเรียนกลุ่มนี้จะสามารถวาดภาพได้ละเอียดเนื่องจากการใช้ประสาทการรับรู้ทางตา จึงสังเกตมาก

ส่วนด้านของการข้ามเส้นกันโดยให้ส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกันนั้น ตามปกติแล้วนักเรียนปกติและนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินมักจะไม่มีความสามารถในด้านนี้ นอกจากนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางศิลปะจะสามารถข้ามเส้นกันโดยให้ส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกันได้

ลลิตพรรณ ทองงาม (2545) กล่าวว่า การที่นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินไม่มีความสามารถทางการเชื่อมโยงภาพด้วยเส้น เนื่องจากภาษาเป็นตัวกั้น เขาจะไม่มีการสื่อสารเชื่อมโยง อาจเพราะเขาบกพร่องทางการได้ยิน ความสัมพันธ์ของเส้นสายในการเชื่อมโยงเรื่องราวจึงไม่มี เนื่องจากเขารับรู้เป็นส่วน ๆ เปรียบเสมือนเขาไม่สามารถสื่อสารอย่างชัดเจนได้ การเชื่อมโยงจึงขาดหายไป

ส่วนในด้านของการข้ามเส้นกันโดยให้ส่วนของภาพเป็นอิสระต่อกันที่นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินจำนวนน้อยที่มีความสามารถทางด้านนี้ เนื่องจากกรอบทางประเพณี วัฒนธรรม การเลี้ยงดู และการเรียนการสอน เช่นการสอนในวิชาต่าง ๆ มักจะให้นักเรียนขีดเส้นกันหน้าทำงานไม่ให้ออกนอกกรอบ ปึงจัยเหล่านี้ทำให้นักเรียนอยู่ในกรอบในระเบียบ ไม่กล้าที่ออกมานอกเขตและแสดงความเป็นอิสระได้อย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะ

1. นักการศึกษาควรมุ่งเน้น จัดเตรียม และมีการจัดการวางแผนการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ด้วยเทคนิควิธีการสอนรูปแบบต่างๆมาประยุกต์ใช้สอนเพื่อให้ นักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของนามธรรมซึ่งเป็นจุดอ่อนของนักเรียนกลุ่มนี้ ดังเช่นการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำศิลปะมาประยุกต์ใช้ในการสอนเรื่องนามธรรมผลวิจัยเห็นชัดว่านักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องนามธรรมด้าน ความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลง เพิ่มมากยิ่งขึ้น

2. ในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินนั้น ควรมุ่งเน้นในการสอนเรื่องการข้ามเส้นกัน เนื่องจากเรื่องดังกล่าวเป็นจุดอ่อนของนักเรียน นักการศึกษาอาจสร้างชุดกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนให้พัฒนายิ่งขึ้น

3. ครู และผู้ปกครองสามารถนำข้อมูลของนักเรียนในรายบุคคลไปใช้ในการพัฒนาความเข้าใจในเรื่องนามธรรมด้าน ความรัก ความโกรธ ความโลภ และความหลงได้ เพราะข้อมูลดังกล่าวทำให้ครูและผู้ปกครองรู้จักนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

4. การเสนอผลเป็นรายบุคคล ถ้านำเสนอเป็นกราฟแท่งก็จะทำให้ผู้เกี่ยวข้องดูผลได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปนักการศึกษาอาจศึกษาถึงเจตคติของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินอันส่งผลต่อการวาดภาพระบายสีในด้านความคิดนามธรรม

2. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรมีการวิจัยถึงกลวิธีวิธีการสอนให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจถึงค่านามธรรมต่างๆที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยสร้างชุดกิจกรรมขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จิษฎา สุวรรณวงศ์. (2522). พัฒนาการด้านสิ่งกับการคิดขั้นนามธรรมในเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ของเด็กในเมืองและในชนบท ในภาคการศึกษา 3. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (สาขา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงหทัย แสงวิริยะ. (2544). การศึกษาผลการใช้แผนการสอนแบบ 4 MAT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบและเจตคติต่อการเรียนเรื่องประชากรศึกษาและการทำมาหากินระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (สาขา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คารณิ ศักดิ์ศิริผล. (2537). การใช้แบบฝึกทักษะการคิดเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน(หูหนวก). ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (สาขา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดิลก ดิลกานนท์. (2539). การฝึกทักษะการคิดเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (สาขา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ตรุเนตร อัสขสวัสดิ์. (2542). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาผลการสอนโดยใช้กิจกรรม 4 MAT และการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้ปัญหาของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (สาขา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทวีเดช จีวบาง. (2544). ความคิดสร้างสรรค์ศิลปะ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- นาคยา ภัทรแสงไทย. (2527). “พัฒนาความคิดสร้างสรรค์,” รวมบทความการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก. ม.ป.พ.
- บงกชพันธุ์ ทองงาม. (2533). การศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิ่น มุกุกันต์. (2514). แนวสอนธรรมชาติตามหลักสูตรนักธรรมชาติ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คลังวิทยา.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2539). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.

- มยุรี หิรัญศรี. (2538). การศึกษาผลของการทดลอง เพิ่มพลังงานจักรวาลประกอบการฝึกสมาธิ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการปรับตัวของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขา)กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- ลลิตพรรณ ทองงาม. (2539). การพัฒนาเครื่องมือคัดแยกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านศิลปศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม). (สาขา)กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2540). คู่มือพัฒนาศักยภาพเพื่อนำไปสู่ความเป็นอัจฉริยะทางศิลปะ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลลิตพรรณ ทองงาม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, กรองชนก ทองงาม เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ห้องศิลปะโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545.
- ศรียา นิยมธรรม. (2535). ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยาการศึกษาและสังคม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรียา นิยมธรรม และ ประภัศสร นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.
- ศรียา นิยมธรรม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, กรองชนก ทองงาม เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พรักหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สิริมา หมอนไหม. (2543). การศึกษาพิเศษองค์ความรู้และกระบวนการ. กรุงเทพฯ : กลุ่มส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา สำนักงานกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

สิริวรรณ ตะรุตานนท์. (2542). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดแก้
ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยการสอนแบบ 4 MAT
กับการสอนแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สาขา)กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. (2543). เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการที่เน้นผู้เรียนเป็น
ศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อารีย์ รังสินนท์. (2527). *ความคิดสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ห้างหุ้นส่วนจำกัด
ชนะการพิมพ์.

Bower, Patricia Shane. (1987, May). "The Effect of the 4 MAT System on Achievement and
Attitudes in Science," *Dissertation Abstracts International*. 1987:197.

Jellen, Hans G. and Urban, Klaus K. (1986, Autumn). "The TCT-DP (Test for Creative
Thinking-Drawing Production : An Instrument that Can Be Applied to Most Age
and Ability Groups," *The Creative Child and Adult*. Quarterly. 11(3) : 137 – 155.

Singer, Dorothy G. and Mary, Louise Lalahan. (1976, February). "Imagination Content in
Dreams of Deaf Children," *American Annals of the Deaf*. 1976:44 – 48.

McCarthy, Bernice. (1990). "4 MAT in Action II : Sample Lesson Plans for use with the 4
MAT System," *Excel*. INC, 200 West Station Street Barrington in the United States
of America.

Rawley, Silver A. (1977, June). "The Question of Imagination, Originality and Abstract
Thinking by Deaf Children," *American Annals of the Deaf*. 1977:34 9– 354.

Wilkerson, Rhonda M. and Kinnard, P. (1988, March). "Effects of the 4 MAT System of
Instruction on Students Achievement, Retention, and Attitudes," *Dissertation
Abstracts International*. 88 (4) : 357 – 368.

ภาคผนวก

ชุดการสอนสำหรับครู

ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม
ระดับชั้น ป. 6

เรื่อง ความโกรธ

จำนวนเวลา 3 คาบ

2. สาระสำคัญ

ความรู้สึกโกรธเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากความไม่พอใจ และขุ่นเคืองใจ ซึ่งสามารถนำความรู้ประสบการณ์ จากความโกรธ แล้วสร้างสรรค์จินตนาการและถ่ายทอดออกมาทางการวาดภาพระบายสี

2. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

4. นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ในเรื่องความโกรธมาสร้างสรรค์จินตนาการสร้างผลงานทางการวาดภาพระบายสี
5. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความโกรธในใบงานได้ถูกต้อง
6. นักเรียนนำเสนอผลงานให้เพื่อนดู

3. เนื้อหาสาระ

1.ความโกรธ

หนังสือพระไตรปิฎกฉบับประชาชน (2525:52) ให้ความหมายของคำว่าโกรธ “ความโกรธ (โทสะ) ความคิดประทุษร้ายเป็นมูลรากแห่งอกุศล”

ความโกรธตามพจนานุกรมบัณฑิตยสถานฉบับ (2525:120) ให้ความหมายว่า “ขุ่นเคืองใจอย่างแรง, ไม่พอใจอย่างแรง”

ความโกรธนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี เกิดขึ้นจากความไม่พึงพอใจ ขาดสติคือขาดเหตุผล ปล่อยใจคิดคล้อยไปตามอารมณ์ที่ไม่พึงพอใจหรือความขุ่นเคืองใจ

ความโกรธเกิดขึ้นตามสถานการณ์ต่างๆ เช่น โกรธน้อยใจที่พ่อแม่เอาใจน้องมากกว่าตน โกรธที่เพื่อน ๆ ล้อเลียน โกรธเมื่อไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าห้องจากครูประจำชั้น โกรธที่พ่อแม่รักกลับบ้านช้าทำให้อดดูรายการการ์ตูนเรื่องโปรด โกรธที่พ่อแม่ไม่ยอมซื้อของเล่นให้ โกรธที่พ่อแม่หรือครูอาจารย์ว่ากล่าวตักเตือนสั่งสอน โกรธที่จะไปดูโทรทัศน์แต่พ่อแม่ให้ไปอ่านหนังสือ เป็นต้น

ความโกรธยังแสดงกริยาให้เข้าใจได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า เช่น หน้าแดง ตาขวาง คิ้วขมวด กัดฟัน พุดจาหยาบคาย ตะโกน โวยวาย และการแสดงออกทางท่าทางเมื่อกระทืบเท้า กำหมัดแน่น จนถึงขั้นชกต่อยและทะเลาะวิวาทกัน เป็นต้น

โทษของความโกรธนั้นมีมากมาย เช่น เมื่อเราโกรธจะไม่มีใครอยากเข้าใกล้ ไม่มีใครอยากคบกับคนที่อารมณ์ไม่ดี ความโกรธมากมายจนในที่สุดจะนำไปสู่การทะเลาะชกต่อยจนอาจมีเรื่องถึงขั้นคิดคุก ดังนั้น นักเรียนจึงควรระวังตัวไม่ให้เป็นคนที่มีโทษง่าย

วิธีระงับความโกรธนั้นก็คือ การมีอารมณ์ขัน คิดในแง่ดี และเป็นคนที่มีความเหตุผล

4. ขั้นตอนการสอน

ขั้นที่ 1 ขั้นการสร้างประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกขวา)

1.1 ครูให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่อง กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่พร้อมกัน

1.2 ครูซักถามนักเรียนว่าด้วยบัตรคำว่า “นักเรียนคิดว่าผู้ชายคนนี้ทำถูกหรือไม่ แล้วทำไมเขาจึงทำอย่างนั้น”

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

2.1 ครูนำภาพหมายเลข 1.1 มาให้นักเรียนดูถามว่า “ภาพนี้แสดงความรู้สึกอย่างไร”

2.2 ครูซักถามนักเรียนว่า “นักเรียนเคยเห็นการกระทำแบบนี้ไหม” และ “นักเรียนคิดว่าความโกรธนี้ดีหรือไม่”

2.3 ครูนำภาพ 1.1 และ 1.2 มาเปรียบเทียบแล้วถามพร้อมทั้งบัตรคำว่า “จากภาพ 2 ภาพนี้ นักเรียนอยากอยู่ใกล้ใครมากที่สุดให้นักเรียนชี้ภาพที่นักเรียนพอใจที่จะอยู่ใกล้”

ขั้นที่ 3 บูรณาการสังเกตความรู้สึกรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

ครูให้นักเรียนคิดจำลองสถานการณ์อันก่อให้เกิดความโกรธโดยทำใบงานที่ 2/1

ขั้นที่ 4 ความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

4.1 ครูให้นักเรียนอ่านใบองค์ความรู้ที่ 1

4.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาขององค์ความรู้

4.3 ครูซักถามนักเรียนว่า “นักเรียนจะวาดภาพคนที่กำลังโกรธ นักเรียนจะวาดอย่างไร หน้าตา และท่าทางที่แสดงถึงความโกรธจะวาดอย่างไร” จากนั้นครูให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาลองวาดภาพคนที่กำลังโกรธบนกระดานเพื่อเป็นตัวอย่าง

4.4 ครูสาธิตวิธีการวาดหน้าตาท่าทางที่แสดงถึงความโกรธด้วยลายเส้นอย่างง่ายและให้นักเรียนศึกษาเพิ่มเติมในใบองค์ความรู้ที่ 2

ขั้นที่ 5 ปฏิบัติตามความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

5.1 ครูให้นักเรียนออกแบบภาพความโกรธในใบงานที่ 2 / 2 ข้อที่ 1 และ ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริงในข้อที่ 2

5.2 นักเรียนลงมือปฏิบัติตามที่นักเรียนคิดออกแบบจัดองค์ประกอบภาพตามใบงานที่ 2 / 2 และ ข้อที่2 ได้อย่างเหมาะสมและประณีต

ขั้นที่ 6 ปรับแต่งแนวคิดของตัวเอง (พัฒนาสมองซีกขวา)

นักเรียนตกแต่งผลงานของตนให้ประณีตสมบูรณ์

ขั้นที่ 7 วิเคราะห์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

7.1นักเรียนเขียนคำบรรยายเกี่ยวกับภาพที่แสดงความโกรธที่เป็นผลงานของนักเรียน ลงในใบงานที่ 2 / 2 ข้อที่3

7.2 นักเรียนเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์และห้องเรียนให้เรียบร้อย

ขั้นที่ 8 แลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองและผู้อื่น (พัฒนาสมองซีกขวา)

8.1 นักเรียนร่วมกันนำผลงานของตนเองมาติดบอร์ดเพื่อจัดแสดงผลงาน

8.2นักเรียนพุดนำเสนอผลงานแล้วให้เพื่อน ๆ ผลัดกันมาดูผลงานดิชมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์

5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อการสอน

1. แผ่นภาพ : ภาพ1.1ใบหน้าที่โกรธ และภาพ1.2ใบหน้าที่มีความสุข
2. บัตรคำ
3. นิทานเรื่องกลองข้าวน้อยฆ่าแม่
4. องค์กรความรู้เรื่องความโกรธ
5. ใบงานที่2/1 และ2/2
6. กระดาษ80 ปอนด์, สีเทียน OIL PASTEL และ ดินสอ

การวัดและประเมินผล

วาดภาพระบายสี (50 คะแนน)

1.รูปแบบของภาพวาดประกอบด้วย(10 คะแนน)

- การจัดวาง
- จุดเด่น
- ทิศทาง
- การเคลื่อนไหว

- ลีสัน

2.สาระที่เกิดจากภาพ(20 คะแนน)

- นักเรียนสามารถวาดภาพได้โดยมีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้

3. ผลงานสำเร็จ (10 คะแนน)

4.สาระที่เกิดจากการบรรยายภาพ(10 คะแนน)

- นักเรียนสามารถเขียนบรรยายความรู้สึกที่แสดงออกมาจากภาพได้

ข้อเสนอแนะในการสอน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความจำกัดในการสื่อสาร โดยเฉพาะกลุ่มที่หูตึงขั้นรุนแรง เขาจะสามารถได้ยินเสียงเพียงน้อยนิด หรืออาจแทบไม่ได้ยินเลยหากไม่ได้ใช้เครื่องช่วยฟัง กระนั้นก็ตามการติดต่อสื่อสารจึงเป็นไปได้ลำบาก ทั้งกับเพื่อนนักเรียน ครู และกับผู้ปกครองของเขา

นักเรียนกลุ่มนี้จึงมักจะมีอารมณ์ที่เก็บกด เนื่องจากช่องว่างทางการสื่อสาร ทำให้เวลาโกรธเขาจะมีอารมณ์ที่ค่อนข้างจะรุนแรงคอยอาจแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางที่ชัดเจนมากเกินไปจนเกินไป ดังนั้นการสอนเรื่องความโกรธ จึงเป็นเรื่องที่เขาพอจะเข้าใจ ครูจึงจะต้องอธิบายว่าความโกรธเป็นสิ่งที่ไม่ใช่อย่างไร และชี้แนะให้เขาเข้าใจถึงวิธีระงับความโกรธ เพื่อไม่ให้กระทบและเกิดความเดือดร้อนต่อผู้อื่นภายหลัง

ใบงานที่ 2 / 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1. ให้นักเรียนตอบถึงรู้สึกที่จะเกิดขึ้นตามเหตุการณ์ต่างๆดังนี้

1.1 ถ้าหากเพื่อนของนักเรียนมาลือนักเรียนบ่อยๆ นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

.....

1.2 ถ้าหากน้องของนักเรียนทำกระตึกน้ำของนักเรียนแตกนักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

.....

1.3 ถ้าหากสุนัขกระโดดใส่นักเรียนทำให้ เลือดของนักเรียนสกปรก นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

.....

1.4 ถ้าหากเพื่อนไม่ยอมคบกับนักเรียนหันไปคบกับเพื่อนใหม่ นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

.....

1.5 ถ้าหากคุณพ่อเข้าใจผิดคุณนักเรียนโดยที่นักเรียนไม่ได้ทำผิด นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

.....



องค์ความรู้เรื่องความโกรธ

ความโกรธนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี เกิดขึ้นจากความไม่พึงพอใจ ขาดสติคือขาดเหตุผล ปล่อยใจคิด
คล้อยไปตามอารมณ์ที่ไม่พึงพอใจหรือความขุ่นเคืองใจ

ความโกรธเกิดขึ้นตามสถานการณ์ต่างๆ เช่น โกรธน้อยใจที่พ่อแม่เอาใจน้องมากกว่าตน โกรธ
ที่เพื่อน ๆ ล้อเลียน โกรธเมื่อไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าห้องจากครูประจำชั้น โกรธที่พ่อแม่รับ
กลับบ้านช้าทำให้อดดูรายการการ์ตูนเรื่องโปรด โกรธที่พ่อแม่ไม่ยอมซื้อของเล่นให้ โกรธที่พ่อแม่หรือ
ครูอาจารย์ว่ากล่าวตักเตือนสั่งสอน โกรธที่จะไปดูโทรทัศน์แต่พ่อแม่ให้ไปอ่านหนังสือ เป็นต้น

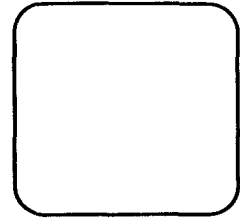
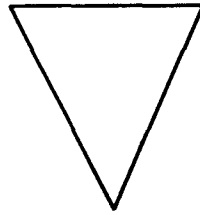
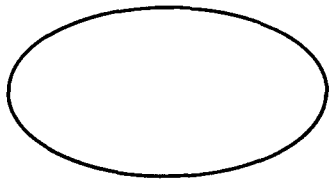
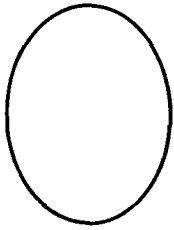
ความโกรธยังแสดงกริยาให้เข้าใจได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า เช่น หน้าแดง ตาขวาง คิ้ว
ขมวด ถัดฟัน พุดจาหยาบคาย ตะโกน โวยวาย และการแสดงออกทางท่าทางเมื่อกระตือรือร้น กำหมัด
แน่น จนถึงขั้นชกต่อยและทะเลาะวิวาทกัน เป็นต้น

โทษของความโกรธนั้นมีมากมาย เช่น เมื่อเราโกรธจะไม่มีใครอยากเข้าใจ ไม่มีใครอยากชูงับ
คนที่อารมณ์ไม่ดี ความโกรธมากมายจนในที่สุดจะนำไปสู่การทะเลาะชกต่อยจนอาจมีเรื่องถึงขั้นคิดคุก
คังนั้น นักเรียนจึงควรระวังตัว ไม่ให้เป็นคนที่โกรธง่าย

วิธีระงับความโกรธนั้นก็คือ การมีอารมณ์ขัน คิดในแง่ดี และเป็นคนที่มีความเหตุผล



วาดใบหน้าที่เริ่มต้นด้วยรูปเรขาคณิต

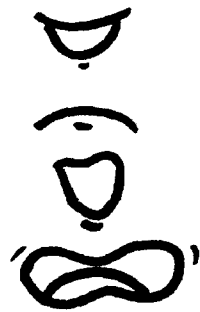


ตาแบบต่างๆ

หูแบบต่างๆ

ปากแบบต่างๆ

จมูกแบบต่างๆ



พววดของผู้ที่กำลังโกรธ

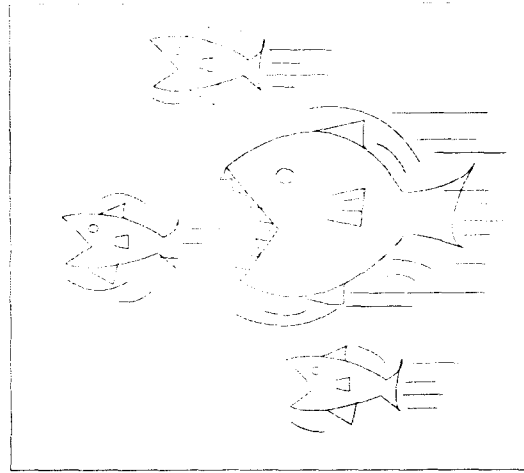
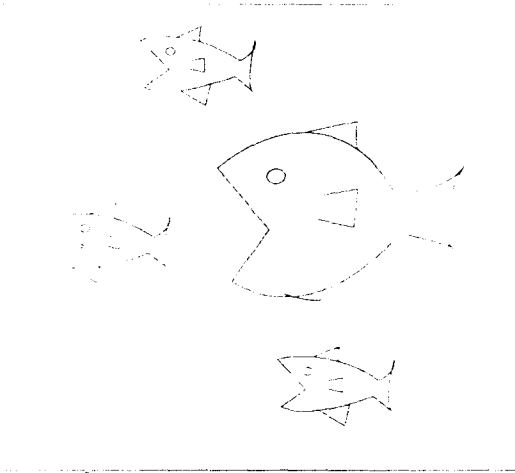


การเคลื่อนไหว

100

การวาดภาพที่เคลื่อนไหวนั้นสามารถใช้เส้นเป็นองค์ประกอบ ทำให้เกิดภาพที่เคลื่อนไหวดูแล้วไม่นิ่งเฉย

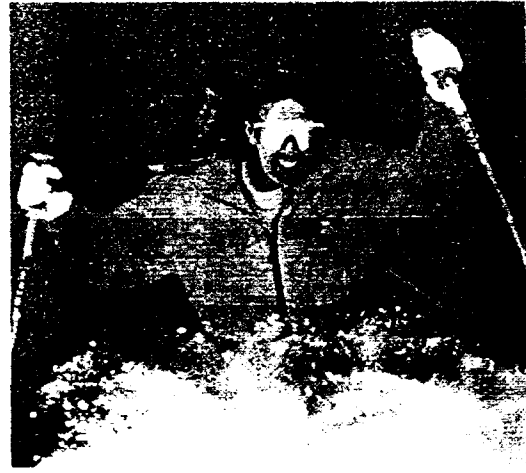
ภาพที่ 1



ภาพที่ 2



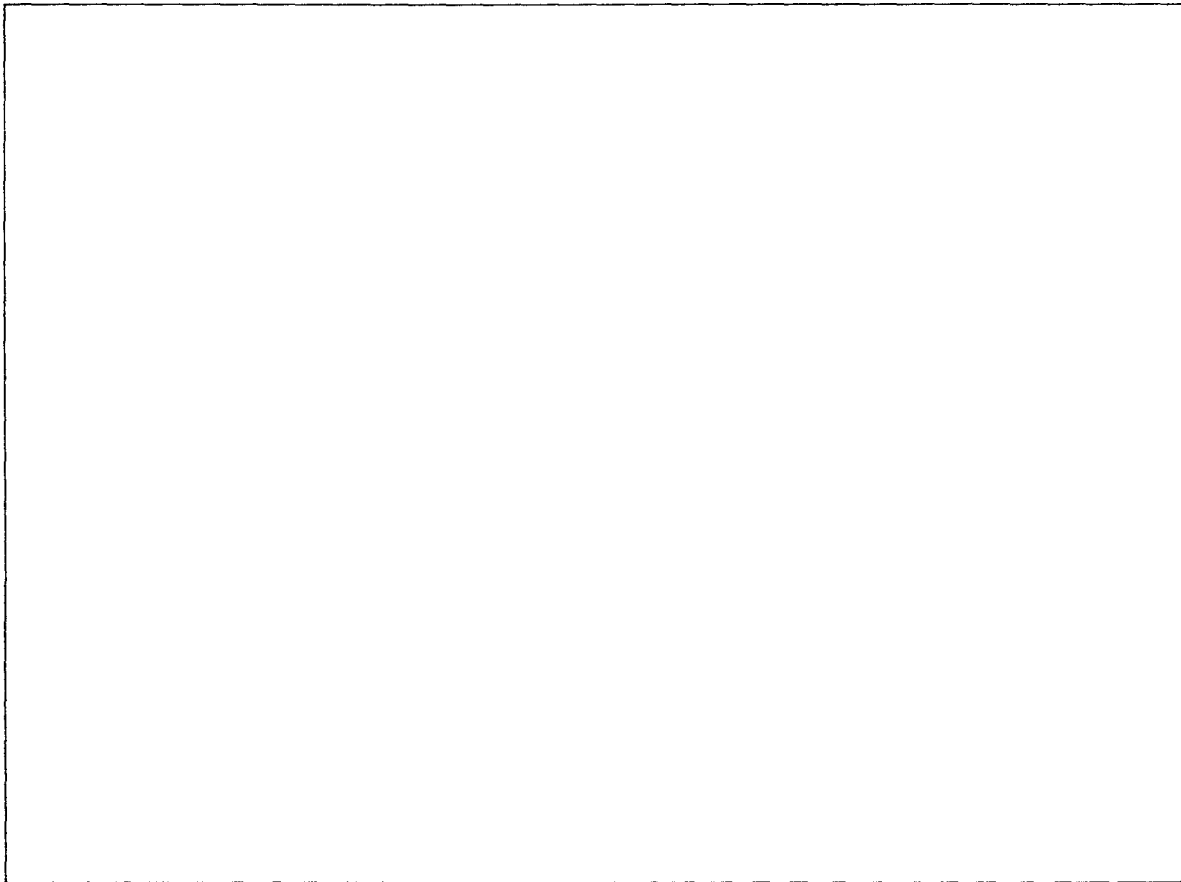
ภาพที่ 3



ใบงานที่ 2 / 2

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1. ให้นักเรียนสร้างสรรค์ออกแบบภาพวาดในหัวข้อเรื่อง ความโกรธ



2. ให้นักเรียนวาดภาพความโกรธพร้อมทั้งระบายสีให้ประณีตสวยงาม

3. ให้นักเรียนบรรยายภาพความโกรธที่นักเรียนได้วาดไว้ในข้อที่ 2

ภาพสื่ออุปกรณ์การสอนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีเรื่อง ความโกรธ



ภาพที่ 1.1



ภาพที่ 1.2



ภาพที่ 1.3



ภาพที่ 1.4



ภาพที่ 1.5

นิทานเรื่อง ร้องไห้ น้อยๆ แม่



กล่องข้าวน้อยมาแม่





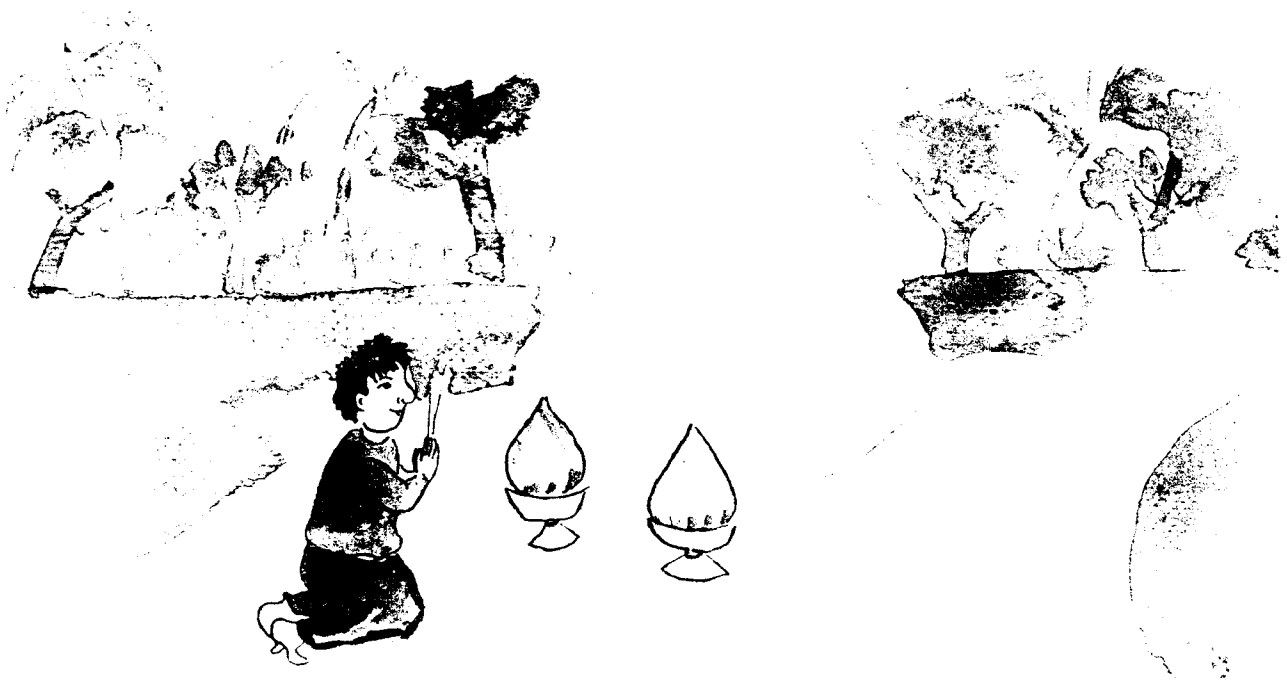
นานมาแล้วมีครอบครัวชาวนาครอบครัวหนึ่ง เป็นครอบครัวที่ยืนชั้นแข็ง มีลูกชาย หนึ่ง
คนต่อมาเมื่อเมื่อพ่อแม่แก่ลง ก็ให้ลูกชายไปทำไร่ไถนาแทน ทุกวันแม่จะเป็นคนทำอาหาร
และนำไปส่งให้ลูกที่ทุ่งนา



วันหนึ่งแม่ไปส่งอาหารข้า ลูกชายหิว โกรธแม่ที่ส่งอาหารมาให้ตัวเองข้า พอแม่มาถึงก็ด่าแม่
แล้วต่อว่า “มาข้าแล้วยังเอาข้าวใส่กล่องใบเล็กมาให้ฉันคนเดียว” แม่อธิบายแต่ลูกชายไม่ฟัง
เสียงด้วยความโกรธจึงเอาไม้ทุบตีแม่



หลังจากนั้นก็มานั่งกินอาหาร เมื่ออิ่มแล้ว อาหารก็เหลืออีกมาก เมื่อนึกขึ้นได้ก็รีบไปดูแม่
แต่แม่ตายเสียแล้ว ลูกชายเสียใจร้องไห้



ด้วยความสำนึกผิดจึงบวช และสร้างเจดีย์เป็นการอุทิศส่วนกุศลให้แม่เพื่อไถ่บาป

ชุดการสอนสำหรับครู

ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

ระดับชั้น ป. 6

เรื่อง ความรัก

จำนวนเวลา 3 คาบ

1. สาระสำคัญ

ความรู้สึกรักเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากความชอบใจอย่างผูกพัน ซึ่งสามารถนำความรู้ประสบการณ์ จากความรัก แล้วสร้างสรรค์จินตนาการและถ่ายทอดออกมาทางการวาดภาพระบายสี

2. วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ในเรื่องความรัก มาสร้างสรรค์จินตนาการสร้างผลงานทางการ วาดภาพระบายสี
2. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความรักในใบงานได้ถูกต้อง
3. นักเรียนนำเสนอผลงานให้เพื่อนดู

3. เนื้อหาสาระ

1.ความรัก

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (หน้า 727) ได้ให้ความหมายของคำว่าความรัก ดังนี้ ความรักคือ “ความชอบอย่างผูกพันด้วยความชื่นชมยินดี”

ความรักคือความชอบอย่างผูกพัน ความรักในโลกของเรามีมากมาย เริ่มตั้งแต่ความรักที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่ไม่รู้ตัว ได้แก่ เรารักตัวเราเอง รักพ่อแม่ ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก รักพี่ รักน้อง รักปู่ ย่า ตา ยาย รักป้า น้า อา รักครู อาจารย์ รักเพื่อนๆ

ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง รักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก นั้นเป็นความรักที่บริสุทธิ์ เป็นความรักที่เสียสละ เป็นความรักที่มีเมตตา ความเอื้ออาทร ความปรารถนาดี ห่วงใย มีแต่จะเกื้อกูลที่จะคอยให้ คอยชี้แนะอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีมีประโยชน์ให้แก่ลูก ดูแลเอาใจใส่ลูกอยู่เสมอไม่ว่ายามสุขหรือทุกข์เจ็บป่วย การหุงหาอาหารมาให้ลูกได้รับประทาน การส่งให้ลูกให้เข้าเรียนหนังสือ เพื่อมีความรู้สูงจะได้มีอนาคตที่สดใสก้าวหน้า

สิ่งที่ลูกสามารถแสดงความรักต่อพ่อแม่ได้นั้น คือ การแสดงความกตัญญูทดแทน ได้แก่ การเป็นคนดีเคารพเชื่อฟังคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ตั้งใจเรียนเมื่อเติบโตมาทำงานสามารถเลี้ยงชีพ รับผิดชอบตัวเอง และครอบครัวได้ และการดูแลเอาใจใส่ท่าน เมื่อท่านเจ็บป่วยและแก่เฒ่า

ไม่เฉพาะแต่มนุษย์เราเท่านั้นที่มีความรัก แต่สัตว์อื่นๆก็แสดงความรักได้เช่นกัน เช่นความรักของ แม่คนที่ป้อนอาหารให้ลูกนก แม่ช้างที่ปกป้องลูกช้าง และแม่และลูกสิงโตดูแลซึ่งกันและกัน เป็นต้น

ความรักอีกประเภทหนึ่งนั้นเป็นความรักที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่ใกล้เคียง ได้แก่ รักสัตว์เลี้ยง รักบ้าน รักสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ รักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และรักประเทศชาติ

ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง ความรักในธรรมชาติแวดล้อม และประเทศชาตินี้เป็น หมายถึงการที่เรารักและหวงแหนผืนแผ่นดินที่เราได้อยู่อาศัยอันเป็นสมบัติของเราทุกคน

เราสามารถดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและประเทศชาติได้โดย การดูแลรักษาความสะอาดในชุมชน การปลูกและดูแลต้นไม้เพื่ออากาศที่บริสุทธิ์ ลดมลพิษ และการปกป้องประเทศเมื่อเกิดศึกสงคราม

2. ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่นักเรียนคิด จินตนาการขึ้นเองจากประสบการณ์ที่พบเห็นและจากองค์ความรู้แล้วปรับประยุกต์ขึ้น ตามเนื้อหาและเรื่องราวของความโกรธ โดยใช้เส้น สีดินและรูปทรง ที่แสดงออกถึงความรู้สึกอันเกี่ยวกับความโกรธเป็นผลงานทางการวาดภาพระบายสี

3.รูปแบบที่เกิดขึ้นจากการวาดภาพ โดยให้นักเรียนวาดภาพระบายสีหัวข้อเรื่อง ความรัก

ในภาพให้มีจุดเด่น มีทิศทาง มีการเคลื่อนไหว การจัดวางภาพได้เหมาะสมกับหน้ากระดาษ มีเนื้อหาและเรื่องราวที่นักเรียนแสดงออกถึงความรัก แล้วลงสีได้อย่างประณีตสวยงาม

4. ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นการสร้างประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกขวา)

1.1 ครูนำภาพ 1.1-1.10มาให้นักเรียนดู ถามว่า “นักเรียนว่าภาพนี้ดูแล้วชอบไหม สีต้นสวยหรือเปล่า”

1.2 ครูถามว่า“จากภาพทั้ง9นี้ นักเรียนดูแล้วคิดว่าภาพแสดงถึงอะไร” (ความรัก ความชอบ ความเอื้ออาทร)

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

2.1 ครูให้นักเรียนดูทำใบงานที่1/1 จากนั้นจึงเฉลยคำตอบ

ขั้นที่ 3 บูรณาการสังเกตสู่ความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

3.1 ครูซักถามนักเรียนโดยชูบัตรคำว่า “หากนักเรียนจะต้องวาดรูปเรื่องความรัก นักเรียนจะต้องวาดโดยมีเนื้อหาเรื่องราวอย่างไร”

ขั้นที่ 4 ความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

- 4.1 ครูแจกใบองค์ความรู้ให้นักเรียนอ่าน
- 4.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาขององค์ความรู้
- 4.3 ครูนำภาพ 1.1 ถึง 1. 9 ให้นักเรียนดูอีกครั้งหนึ่ง ชักถามค ด้วยบัตรคำ่ว่าแต่ละภาพตรงไหนเป็นจุดเด่น ใช้พื้นที่ในการวาดภาพได้เหมาะสม และครูอธิบายพร้อมเรื่อง วิธีการระบายสี oil pastel ให้นักเรียนเข้าใจ
- 4.4 ครูให้นักเรียนออกแบบในใบงานที่1/2 ข้อที่1 และวาดภาพระบายสีที่แสดงถึงความรักในข้อที่2
- 4.5 นักเรียนออกแบบในใบงานที่1/2 ข้อที่1 และวาดภาพระบายสีที่แสดงถึงความรักในข้อที่2

ขั้นที่ 5 ปฏิบัติตามความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

- 5.1 ครูให้นักเรียนทำใบงาน 1 / 2 ข้อที่2
- 5.2 นักเรียนลงมือวาดภาพระบายสีในใบงานที่1/2 ข้อที่2

ขั้นที่ 6 ปรับแต่งแนวคิดของตัวเอง (พัฒนาสมองซีกขวา)

นักเรียนตกแต่งผลงานของคนให้ประณีตสมบูรณ์

ขั้นที่ 7 วิเคราะห์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

- 7.1 นักเรียนเขียนคำบรรยายเกี่ยวกับภาพที่แสดงความรักที่เป็นผลงานของนักเรียน ลงในใบงานที่ 1/2 ข้อที่3
- 7.2 นักเรียนเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์และห้องเรียนให้เรียบร้อย

ขั้นที่ 8 แลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองและผู้อื่น (พัฒนาสมองซีกขวา)

- 8.1 นักเรียนร่วมกันนำผลงานของตนเองมาติดบอร์ดเพื่อจัดแสดงผลงาน
- 8.2นักเรียนพุดนำเสนอผลงานแล้วให้เพื่อน ๆ ผลัดกันมาดูผลงานชื่นชมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์

5. วัสดุอุปกรณ์และสื่อการสอน

1. ภาพที่ 1.1-1.4 พ่อแม่ และลูกในอิริยาบถต่างๆ
2. ภาพที่ 1.5 ครอบครัวของลิง

3. ภาพที่ 1.6 ครอบครัวของช้าง แม่ ลูก
4. ภาพที่ 1.7 ครอบครัวของนกเพนกวิน
5. ภาพที่ 1.8 ครอบครัวของหมีแพนด้า
6. ภาพที่ 1.9 ภาพครอบครัวหมี
7. ภาพที่ 1.10 ภาพครอบครัวนก
8. บัตรคำ
9. องค์ความรู้
10. ใบงาน 1 - 1 และ ใบงาน 1 - 2
11. กระดาษ คีนสอ และ สี oil pastel

6. การวัดและประเมินผล

วาดภาพระบายสี (50 คะแนน)

1.รูปแบบของภาพวาดประกอบด้วย(10 คะแนน)

- การจัดวาง
- จุดเด่น
- ทิศทาง
- การเคลื่อนไหว
- สีเส้น

2.สาระที่เกิดจากภาพ(20 คะแนน)

- นักเรียนสามารถวาดภาพได้โดยมีเนื้อหาเรื่องราวถามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้

3. ผลงานสำเร็จ (10 คะแนน)

4.สาระที่เกิดจากการบรรยายภาพ(10 คะแนน)

- นักเรียนสามารถเขียนบรรยายความรู้สึกที่แสดงออกมาจากภาพได้

ข้อเสนอแนะในการสอน

เนื่องจากนักเรียนมีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูตึง) ดังนั้นเวลาที่ครูสอน ครูควรจะต้องพูดให้ชัดเจน ช้า และข้อความที่กระชับได้ใจความ เพราะนักเรียนส่วนใหญ่จะอาศัยการอ่านริมฝีปากจากครูผู้สอน

สื่ออุปกรณ์ในการสอนนักเรียนกลุ่มนี้มีความสำคัญมาก เพราะสื่ออุปกรณ์การสอนเหล่านี้จะเป็นตัวเชื่อมทางการสื่อสารให้นักเรียนมีความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น

สื่ออุปกรณ์อื่นสำคัญในการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษา (วาดภาพระบายสี) ได้แก่ รูปภาพที่สื่อความหมายชัดเจนมีการจัดองค์ประกอบได้สวยงาม และบัตรคำสำหรับสื่อสารเนื้อหาที่ครูสอน

องค์ความรู้เรื่องความรัก

ความรักคือความชอบอย่างผูกพัน ความรักในโลกของเรามีมากมาย เริ่มตั้งแต่ความรักที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่ใกล้ชิด ได้แก่ เรารักตัวเราเอง รักพ่อแม่ ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก รักพี่ รักน้อง รักปู่ ย่า ตา ยาย รักป้า น้า อา รักครู อาจารย์ รักเพื่อนๆ

ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง รักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก นั้นเป็นความรักที่บริสุทธิ์ เป็นความรักที่เสียสละ เป็นความรักที่มีเมตตา ความเอื้ออาทร ความปรารถนาดี ห่วงใย มีแต่จะเกื้อกูลที่จะคอยให้ คอยชี้แนะอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีมีประโยชน์ให้แก่ลูก ดูแลเอาใจใส่ลูกอยู่เสมอไม่ว่ายามสุขหรือทุกข์เจ็บป่วย การหุงหาอาหารมาให้ลูกได้รับประทาน การส่งให้ลูกไปเข้าเรียนหนังสือ เพื่อมีความรู้สูงจะได้มีอนาคตที่สดใสก้าวหน้า

สิ่งที่ลูกสามารถแสดงความรักต่อพ่อแม่ได้นั้น คือ การแสดงความกตัญญูทดแทนที่ได้แก่ การเป็นคนดีเคารพเชื่อฟังคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ตั้งใจเรียนเมื่อเลิกเรียนมีงานทำสามารถเลี้ยงชีพ รับผิดชอบตัวเอง และครอบครัวได้ และการดูแลเอาใจใส่ท่าน เมื่อท่านเจ็บป่วยและแก่เฒ่า

ไม่เฉพาะแต่มนุษย์เราเท่านั้นที่มีความรัก แต่สัตว์อื่นๆก็แสดงความรักได้เช่นกัน เช่นความรักของ แม่นกที่ป้อนอาหารให้ลูกนก แม่ช้างที่ปกป้องลูกช้าง และแม่และลูกสิงโตดูแลซึ่งกันและกัน เป็นต้น

ความรักอีกประเภทหนึ่งนั้นเป็นความรักที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่ใกล้ชิด ได้แก่ รักสัตว์เลี้ยง รักบ้าน รักสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ รักธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และรักประเทศชาติ

ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง ความรักในธรรมชาติแวดล้อม และประเทศชาตินี้เป็น หมายถึงการที่เรารักและหวงแหนผืนแผ่นดินที่เราได้อยู่อาศัยอันเป็นสมบัติของเราทุกคน

เราสามารถดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและประเทศชาติได้โดย การดูแลรักษาความสะอาดในชุมชน การปลูกและดูแลต้นไม้เพื่ออากาศที่บริสุทธิ์ ลดมลพิษ และการปกป้องประเทศเมื่อเกิดศึกสงคราม



ข้อที่ไปงาน 1 / 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1. ภาพใดที่นักเรียนคิดว่าเป็นภาพที่แสดงถึงความรักเขียนเครื่องหมายถูก (/) หน้าภาพนั้น



1.



2.



3.



4.



5.



6.



7.



8.

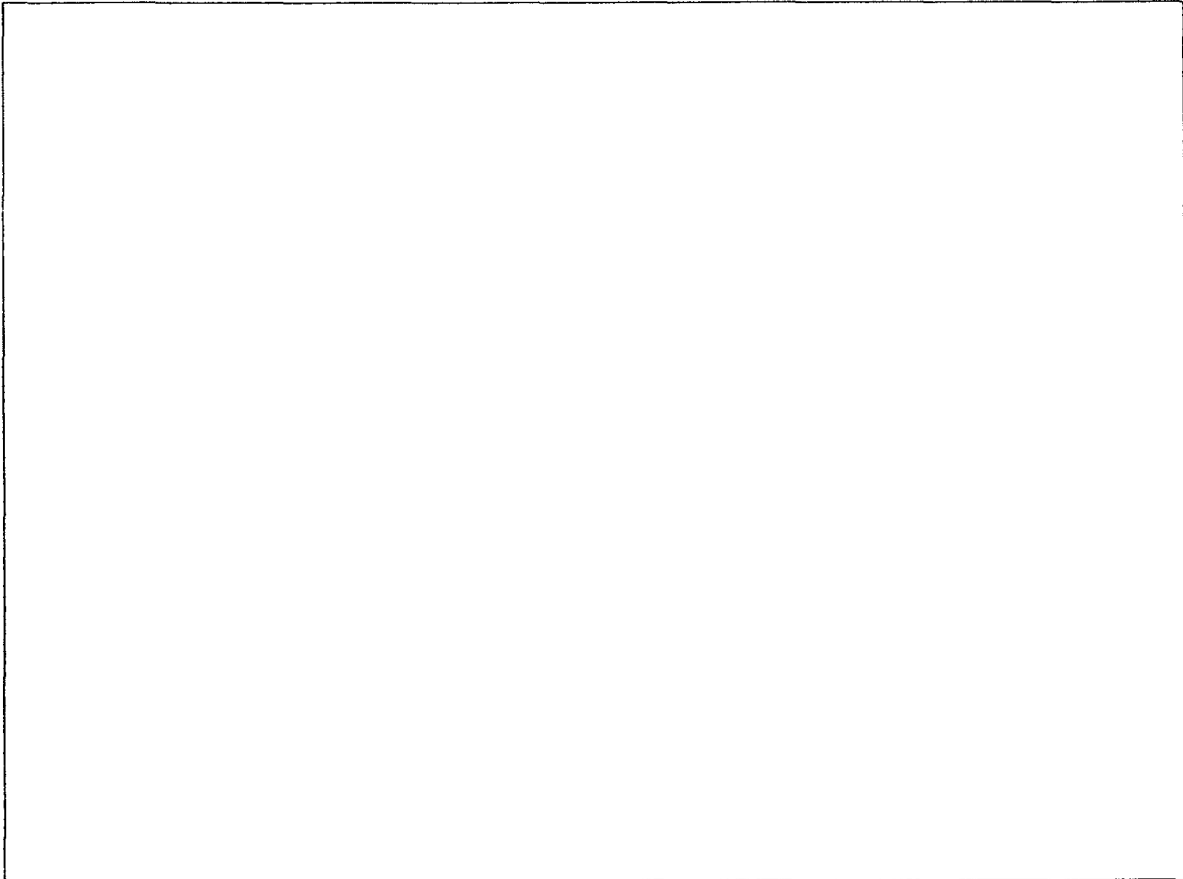


9.

ใบงานที่ 1 / 2

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

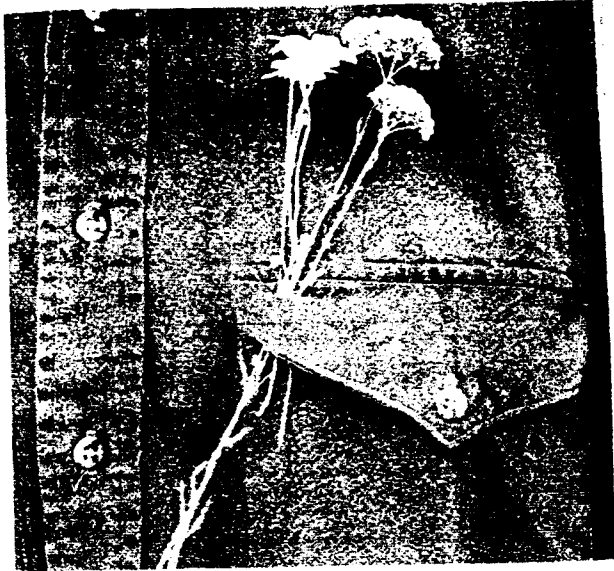
1. ให้นักเรียนสร้างสรรค์ออกแบบภาพวาดในหัวข้อเรื่อง ความรัก



2. ให้นักเรียนวาดภาพความรักพร้อมทั้งระบายสีให้ประณีตสวยงาม

3. ให้นักเรียนบรรยายภาพความรักที่นักเรียนได้วาดไว้ในข้อที่ 2

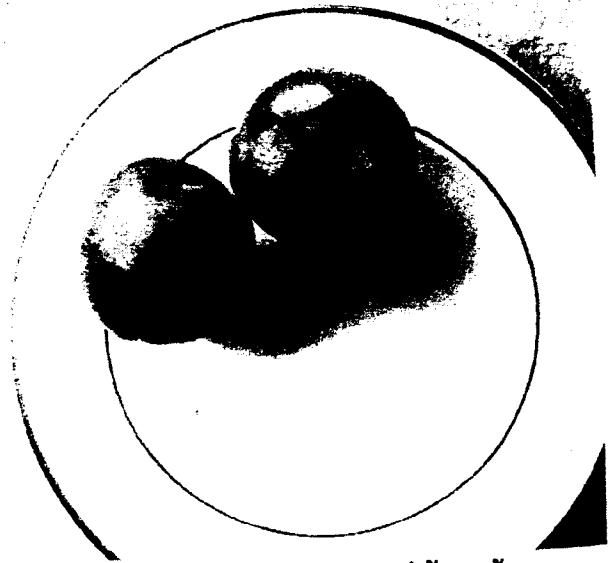
จุดเด่น



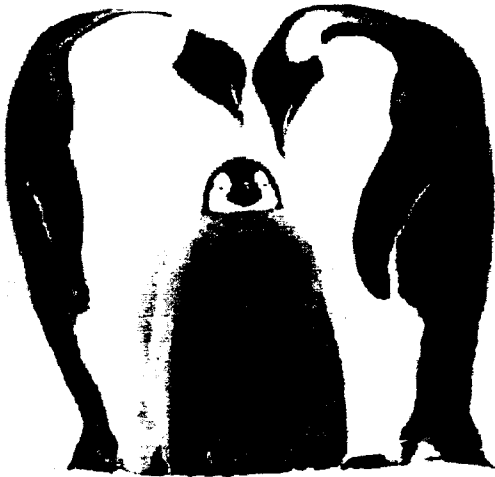
ดอกไม้เป็นจุดเด่นเพราะดอกไม้มีรูปทรง และสีที่เด่น
ต่างไปจากสื่อ



รองเท้าเป็นจุดเด่นเพราะสีที่สดใส



ผลไม้เป็นจุดเด่นเพราะอยู่ข้างหน้า

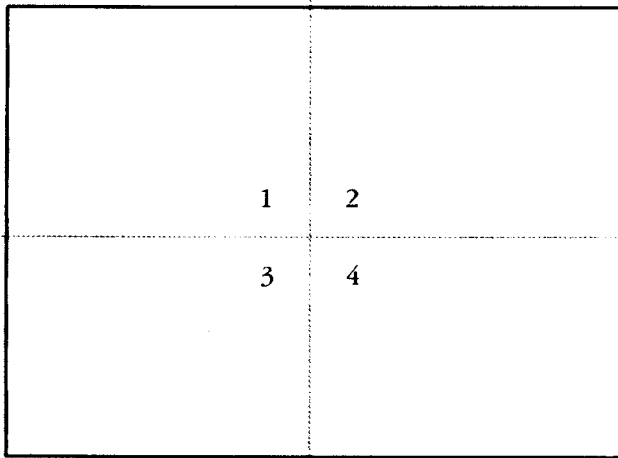


ครอบครัวนกเพนกวินเป็นจุดเด่นเพราะมีรูปร่างที่ใหญ่ชัดเจน
ละอยู่กลางภาพ

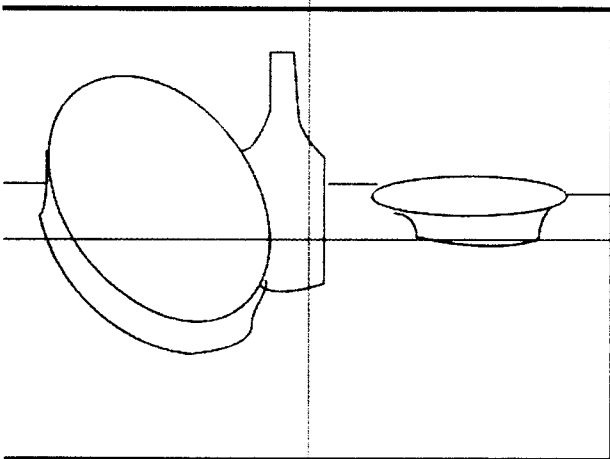
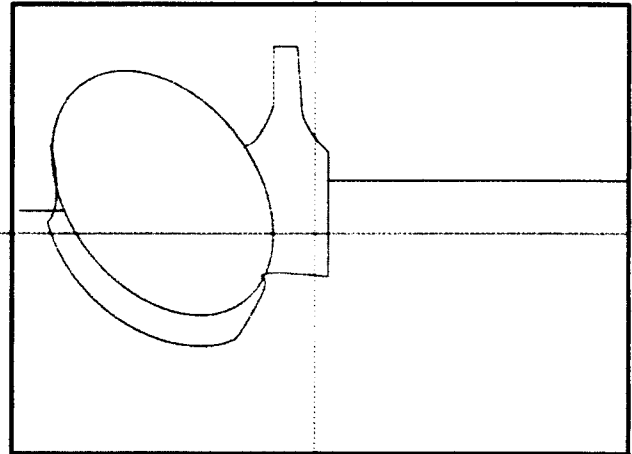


แก้วเป็นจุดเด่นเพราะแก้วอยู่ข้างหน้า และมีรูปร่างที่ชัดเจน

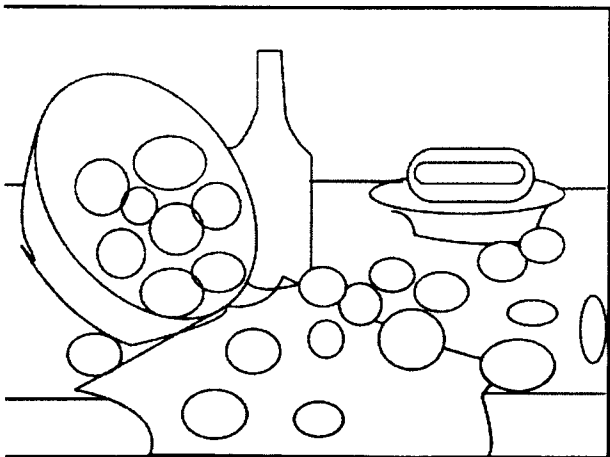
1. แบ่งกระดาษเป็น 4 ส่วน



2. วาดภาพลงในช่องแต่ละช่องให้เต็ม ไม่ให้เหลือช่องว่าง



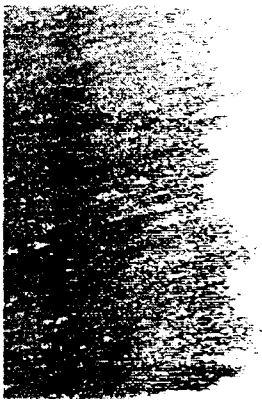
3. แต่งเติมรายละเอียดของภาพให้สมบูรณ์



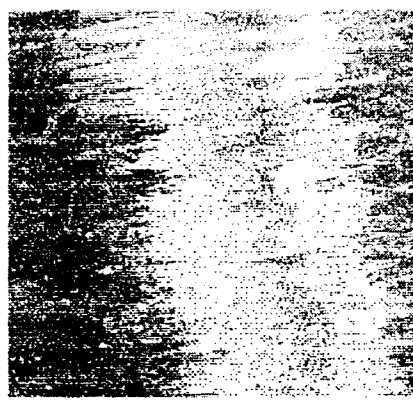
4. ระบายสีในภาพให้สวยงาม



เทคนิคการระบายสีเทียน



1.1



1.2

เริ่มโดยระบายสีใน
ช่วงสั้นๆ ระบายสีไป
ทางไหนทางนั้น
แล้วต่อเป็นช่วงๆ ติด
ต่อกันจนจบบริเวณที่
ต้องการระบายดัง
ตัวอย่างที่ 1.1-1.2



2.1



2.2

วิธีที่ 2 ระบายสี
โดยไล่น้ำหนักอ่อนแก่
ของสี
ระบายสีเข้มก่อนแล้ว
ค่อยๆ ไล่ไปจนถึงสีอ่อน
หรือจะระบายสีที่อ่อน
จนไปถึงสีที่เข้มตาม
ต้องการดังตัวอย่างที่
2.1-2.2

- เริ่มจากการเลือกสี
ที่ต้องการระบายไป
 ในทิศทางเดียวกัน
 และเว้นพื้นที่ขาวไว้

เป็นบางที่

- เลือกสีที่ใกล้เคียง

กับสีแรก ระบายทับสี

เดิมเป็นบางช่วง แต่เหลือ
 สีเดิมที่ระบายครั้งแรกไว้บ้าง

- เลือกสีที่ต่างกับทั้งสองสีแรก

ระบายตรงช่องขาวที่เหลือ

ทั้งนี้เพื่อไม่ให้สีที่ทับกันสีจะเปลี่ยน

ได้ วิธีนี้สามารถนำมาระบายแม่น้ำ

ต้นไม้ และบริเวณที่ต้องการแสดง

ความเคลื่อนไหว

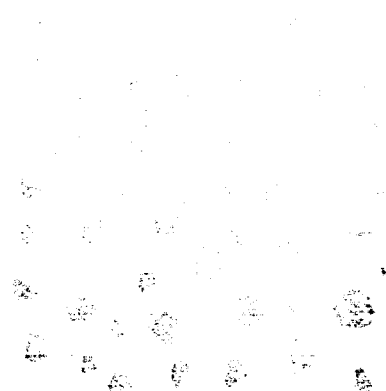
3.1

3.2

3.3



4.1

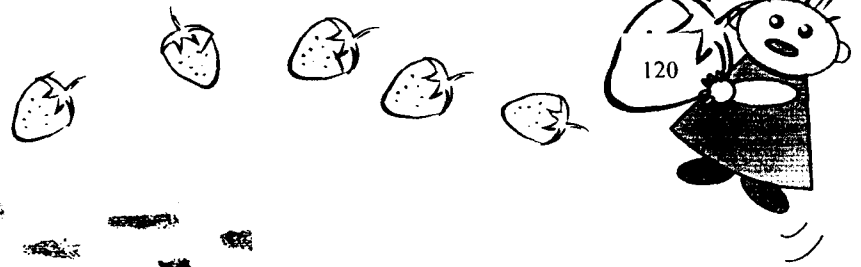


4.2

วิธีที่ 4 การระบายสี

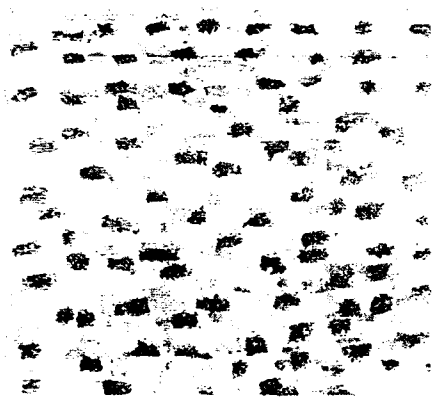
เริ่มโดยระบายสีเป็น
จุดถี่ๆ สีเดียวหรือหลา
สีก็ได้โดยให้จุดกระจา
บนเนื้อที่ที่ต้องการแล้ว
จึงระบายสีให้เต็มพื้นที่
หรืออาจจะระบายสีเรียบ
ให้เต็มพื้นที่ก่อนแล้วจึง
ต่อเติมจุดที่หลังก็ได้

เทคนิคการระบายสีเทียน



5.1

5.2



5.3

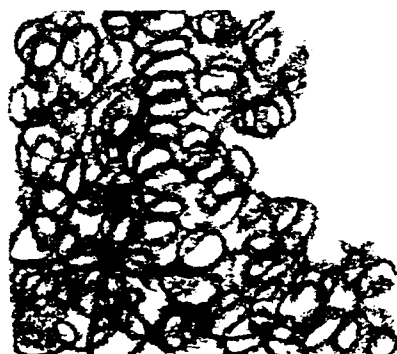
วิธีที่ 5 การระบายสี

นำสีมาขีดเป็นเส้นประไปตลอดเนื้อที่โดยมีทิศทางของการระบายในทางเดียวกันเส้นประที่ระบายอาจมีช่วงที่ยาวหรือถี่ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการเมื่อประสีทั่วบริเวณแล้วให้เลือกสีอื่นๆมาประตามบริเวณที่เว้นว่างให้ทั่วจนเสร็จนักเรียนอาจระบายสีพื้นในพื้นที่ที่ต้องการระบายก่อนแล้วจึงประเส้นทับไปเพื่อให้เกิดพื้นผิวที่แตกต่างตามใจชอบ



ที่ 6 การขูดสี

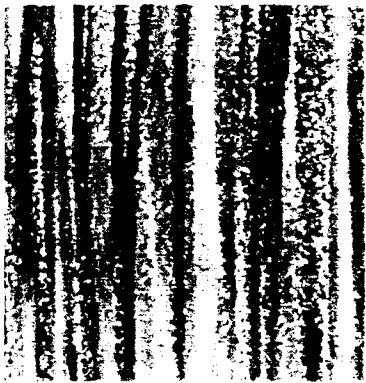
มโดยระบายสีด้วย
ขูดคือระบายสีแบบขูด
ถี่ๆให้ทั่วบริเวณที่ต้อง
ระบาย จะระบาย
แบบขูดซ้อนกันก็ได้
ก็ใช้ได้หลายวิธีที่ซับซ้อน
ก็สวย ด้วยวิธีการ
บายแบบนี้อาจใช้ใน
ระบายต้นไม้หรือ
จใช้ระบายสิ่งที่ต้อง
รให้ดูเคลื่อนไหว



6.1



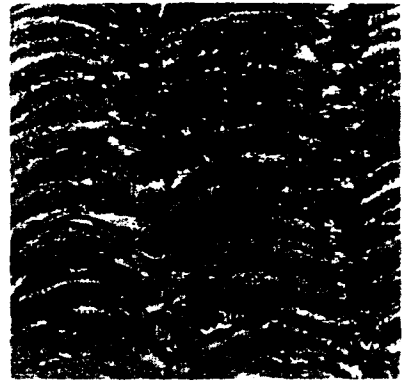
6.2



7



8



9

วิธีที่ 7 การระบายสี
แบบเส้น

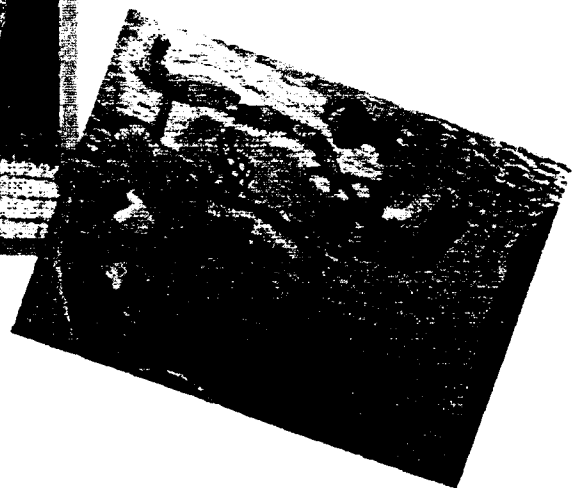
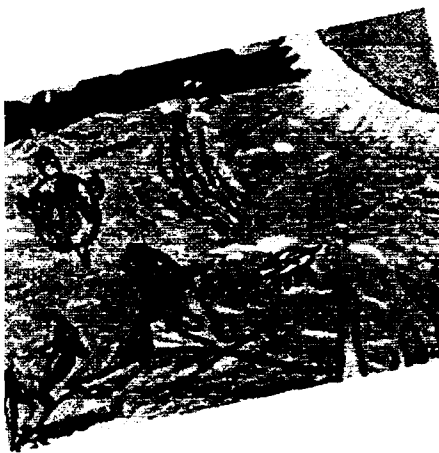
ระบายสีโดยลากเป็น
เส้นยาวตามความต้อง
การ ให้เป็นเส้นซ้อน
กันถี่ๆ จะเป็นเส้นหนา
หรือบางตามต้องการ

วิธีที่ 8 การระบายสี
แบบเส้นหยัก

เริ่มโดยระบายสีที่เลือก
แล้วระบายเป็นเส้นหยัก
ซ้อนกัน ให้มีความถี่
หรือหายไปตามต้องการ

วิธีที่ 9 การระบายสี
แบบเส้นโค้ง

ระบายสีเป็นเส้นโค้ง
ซ้อนกัน จะระบายเป็น
เส้นบาง หรือเส้นหนา
ก็ได้ตามต้องการ



อ้างอิงเทคนิคการระบายสี
จากหนังสือคู่มือพัฒนาศักยภาพเพื่อ
ไปสู่ความเป็นอัจฉริยะทางศิลปะ
โดย รศ.ลลิตพรรณ ทองงาม

ภาพสื่ออุปกรณ์การสอนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีเรื่อง ความรัก



ภาพที่ 1.1



ภาพที่ 1.2



ภาพที่ 1.3



ภาพที่ 1.4



ภาพที่ 1.5



ภาพที่ 1.6



ภาพที่ 1.7



ภาพที่ 1.8



ภาพที่ 1.9

ชุดการสอนสำหรับครู

ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

ระดับชั้น ป. 6

เรื่อง ความโลภ

จำนวนเวลา 3 คาบ

3. สาระสำคัญ

ความโลภเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากความอยากได้โดยสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ซึ่งสามารถนำความรู้ประสบการณ์ จากความโลภ แล้วสร้างสรรค์จินตนาการและถ่ายทอดออกมาทางการวาดภาพระบายสี

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

7. นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ในเรื่องความโลภ มาสร้างสรรค์จินตนาการสร้างผลงานทางการวาดภาพระบายสี
8. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความโลภในงานได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถนำเสนอผลงานให้เพื่อนชม และรับฟังคำวิจารณ์ด้วยความมั่นใจความโลภ

3. เนื้อหาสาระ

หนังสือพระไตรปิฎกฉบับประชาชน พ.ศ. 2525 หน้า 52 ได้ให้ความหมายของคำโลก “ความโลภ (โลภะ) คือ ความอยากได้เป็นมูลรากแห่งอกุศล”

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (หน้า 727) ได้ให้ความหมายของคำว่าความโลภ ดังนี้ ความโลภคือ “ความอยากได้ไม่รู้จักพอ”

ความโลภนั้นเกิดขึ้นจากความอยากได้โดยวิธีที่ผิด บางครั้งความอยากได้ของตัวเองก็ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเช่น

การลักขโมยของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง เช่น เห็นเพื่อนมีของเล่นชิ้นใหม่ อยากได้จึงขโมยของเขา หรือขโมยเงินของผู้อื่น

บางครั้งอยากได้เงินมากจึงไปเล่นการพนัน เช่น พนันฟุตบอล เล่นไพ่ เล่นม้า และซื้อหวยได้คืนต้องเสียเงินทองที่เกิดจากการเล่นการพนันไปอย่างมากมาย

การคดโกงก็เป็นความโลภเช่นกันได้แก่ อยากได้คะแนนมาก ๆ จึงทุจริตข้อสอบโดยการลอกข้อสอบจากเพื่อน เมื่อครูจับได้จึงสร้างความเดือดร้อนให้กับตนเองและเพื่อนไปด้วย

การเอาเปรียบผู้อื่นก็เป็นความโลภอย่างหนึ่ง ได้แก่ เมื่ออาจารย์ให้ขนมมาแบ่งกันกับเพื่อน ๆ ตัวเองหยิบมากกว่าเพื่อน ทำให้เพื่อนบางคนไม่ได้รับประทาน หรือเมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่มกับเพื่อน ตัวเองอยากได้คะแนนมากๆแต่ไม่ยอมทำงานและมักให้เพื่อนทำงานหนักเสมอ

ความโลภนั้นก่อให้เกิดโทษมากมาย ไม่ว่าจะเป็นจากการลักขโมย การฉ้อโกง และการเอาเปรียบ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น สุดท้ายผู้ที่มีความโลภนั้นจะต้องได้รับการลงโทษถึงขั้นติดคุก

2. ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่นักเรียนคิด จินตนาการขึ้นเองจากประสบการณ์ที่พบเห็น และจากองค์ความรู้แล้วปรับประยุกต์ขึ้น ตามเนื้อหาและเรื่องราวของความหลง โดยใช้เส้น สี สันและรูปทรง ที่แสดงออกถึงความรู้สึกอันเกี่ยวกับความหลงเป็นผลงานทางการวาดภาพระบายสี

3. รูปแบบที่เกิดขึ้นจากการวาดภาพ โดยให้นักเรียนวาดภาพระบายสีหัวข้อเรื่อง ความโลภ ในภาพให้มีจุดเด่น มีทิศทาง มีการเคลื่อนไหว การจัดวางภาพได้เหมาะสมกับหน้ากระดาษ มีเนื้อหา และเรื่องราวที่นักเรียนแสดงออกถึงความโลภแล้วลงสีได้อย่างประณีตสวยงาม

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 สร้างประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกขวา)

- 1.1 ครูอธิบายความหมายของคำว่าความโลภด้วยบัตรคำ พร้อมยกตัวอย่างของความคลั่งคร่ำว่ำ
- 1.2 ครูให้นักเรียนอ่านเรื่อง เทวดากับคนตัดฟืน
- 1.3 ครูถามนักเรียนด้วยบัตรคำที่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนตัดฟืนคนที่2 ทำไมจึงไม่ได้ขวานเงิน ขวานทองกลับบ้าน.....

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

- 2.1 ครูนำภาพเกี่ยวกับความโลภต่างๆ(ภาพ1.1-1.4) มาให้นักเรียนดู
- 2.2 ครูซักถามนักเรียนโดยใช้บัตรคำว่า “ภาพเหล่านี้เป็นภาพของการกระทำใด (การลักขโมย การเล่นเกมพนัน การนักเรียนลอกข้อสอบ และการเล่นเกมพนันบอล)”
- 2.3 ครูถามว่า “การกระทำเหล่านี้เกิดขึ้นจากอะไร”

ขั้นที่ 3 บูรณาการสังเกตสู่ความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

- 3.1 ครูให้นักเรียนดูภาพ1.3 ภาพการลอกข้อสอบ แล้วถามนักเรียนเพื่อจินตนาการต่อไปว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากเหตุการณ์นี้

ขั้นที่ 4 ความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

- 4.1 ครูให้นักเรียนอ่านองค์ความรู้

4.2 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาของความโกรธ

4.3 ครูอธิบายเรื่องการการจัดวางภาพ จุดเด่น เนื้อหาเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องความโลภ คำนี้ถึงการใช้สีได้เหมาะสมและอย่างสวยงาม

ขั้นที่ 5 ปฏิบัติตามความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

5.1 ครูแจกใบงานที่ 3/1 ข้อที่1ให้นักเรียนออกแบบ และให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงานวาดภาพระบายสีในข้อที่2

5.2 นักเรียนนักเรียนลงมือปฏิบัติตามใบงานที่3/1 ข้อที่1และ 2

ขั้นที่ 6 ปรับแต่งแนวคิดของตนเอง (พัฒนาสมองซีกขวา)

นักเรียนตกแต่งปรับปรุงผลงานให้สมบูรณ์ มีความประณีตและสวยงาม

ขั้นที่ 7 วิเคราะห์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

7.1 ครูให้นักเรียนอธิบายภาพผลงานและแสดงความคิดเห็นของตนต่อภาพวาดในใบงานที่ 3/1 ข้อที่3

7.2 นักเรียนเก็บรักษาวัสดุอุปกรณ์และห้องเรียนให้เรียบร้อย

ขั้นที่ 8 แลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองและผู้อื่น (พัฒนาสมองซีกขวา)

8.1 นักเรียนร่วมกันนำผลงานของตนเองมาติดบอร์ดเพื่อจัดแสดงผลงาน

8.2นักเรียนพุดนำเสนอผลงานแล้วให้เพื่อน ๆ ผลัดกันมาดูผลงานดิชมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบ

การณ์

5. สื่ออุปกรณ์

1. แผ่นภาพเกี่ยวกับ “ความโลภ” ได้แก่

- ภาพ1.1การลักขโมย
- ภาพ1.2การเล่นการพนัน
- ภาพ1.3นักเรียนลอกข้อสอบ
- ภาพ1.5การพนันฟุตบอล

2. หนังสือนิทานประกอบเรื่อง “ความโลภ” ได้แก่เรื่อง “เทวดากับคนตัดฟืน” จากนิทาน

อีสป แปลโดย Suprabha Moleeratanong และภาพโดย วิชัย

3. บัตรคำ

4. องค์ความรู้และใบงาน
5. สี OIL PASTEL, กระดาษ 80 ปอนด์, ดินสอ

6. การวัดและประเมินผล

วาดภาพระบายสี (50 คะแนน)

1.รูปแบบของภาพวาดประกอบด้วย(10 คะแนน)

- การจัดวาง
- จุดเด่น
- ทิศทาง
- การเคลื่อนไหว
- สี

2.สาระที่เกิดจากภาพ(20 คะแนน)

- นักเรียนสามารถวาดภาพได้โดยมีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้

3.ผลงานสำเร็จ(10 คะแนน)

4.สาระที่เกิดจากการบรรยายภาพ(10 คะแนน)

- นักเรียนสามารถเขียนบรรยายความรู้สึกที่แสดงออกมาจากภาพได้

7. ข้อเสนอแนะในการสอน

สำหรับกิจกรรมครั้งนี้ได้เน้นให้นักเรียนนึกความรู้ความเข้าใจเรื่องความโลภ ผลของความโลภ การระงับความโลภอย่างมาก เพราะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนี้ไม่มีความเข้าใจเรื่องนี้ แต่มีได้หมายความว่าเขาจะไม่มีความโลภ เพียงแต่ภาษาเป็นสิ่งกั้นความเข้าใจในความหมายของคำ

ดังนั้นครูควรให้ตัวอย่างของการทำความโลภในรูปแบบต่างๆ ทั้งสิ่งที่เกิดขึ้นใกล้ตัวและสิ่งไกลตัว โดยอาจนำภาพข่าวมาร่วมในการสอน สิ่งที่สำคัญที่เขาควรรู้มากที่สุดคือความโลภเป็นสิ่งที่ไม่ดี และควรละเว้นออกห่าง

องค์ความรู้เรื่องความโลภ

ความโลภนั้นเกิดขึ้นจากความอยากได้โดยวิธีที่ผิด บางครั้งความอยากได้ของตัวเองก็ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนเช่น

การลักขโมยของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง เช่น เห็นเพื่อนมีของเล่นชิ้นใหม่ อยากได้จึงขโมยของเขา หรือขโมยเงินของผู้อื่น

บางครั้งอยากได้เงินมากจึงไปเล่นการพนัน เช่น พนันฟุตบอล เล่นไพ่ เล่นม้า และซื้อหวยใต้ดิน ต้องเสียเงินทองที่เกิดจากการเล่นการพนันไปอย่างมากมาย

การคดโกงก็เป็นความโลภเช่นกัน ได้แก่ อยากได้คะแนนมาก ๆ จึงทุจริตข้อสอบโดยการลอกข้อสอบจากเพื่อน เมื่อครูจับได้จึงสร้างความเดือดร้อนให้กับตนเองและเพื่อนไปด้วย

การเอาเปรียบผู้อื่นก็เป็นความโลภอย่างหนึ่ง ได้แก่ เมื่ออาจารย์ให้ขนมมาแบ่งกันกับเพื่อน ๆ ตัวเองหยิบมากกว่าเพื่อน ทำให้เพื่อนบางคนไม่ได้รับประทาน หรือเมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่มกับเพื่อนตัวเองคอยเลื่องงานและมักให้เพื่อนทำงานหนักเสมอ

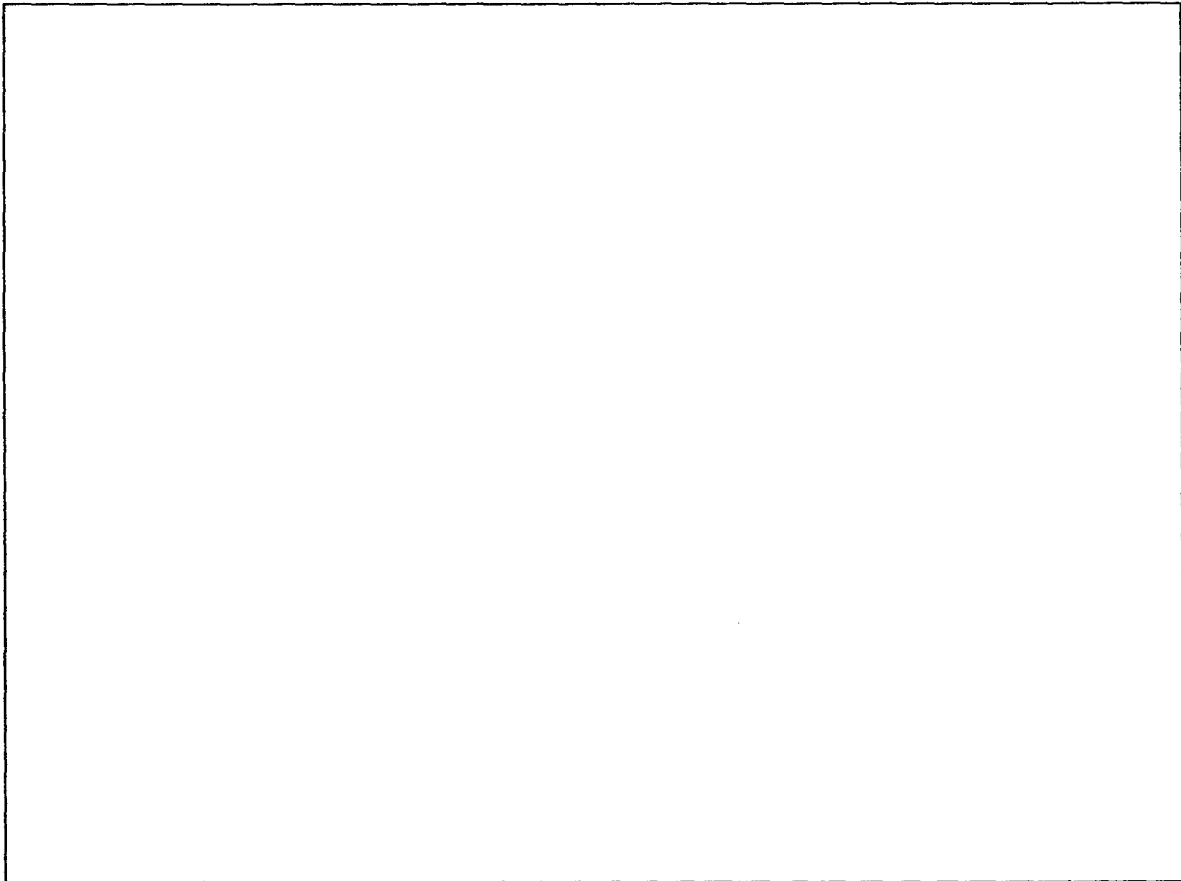
ความโลภนั้นก่อให้เกิดโทษมากมาย ไม่ว่าจะเป็นจากการลักขโมย การจี้ปล้น การคดโกง และการเอาเปรียบ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น สุดท้ายผู้ที่มีความโลภนั้นจะต้องได้รับการลงโทษถึงขั้นติดคุก



ใบงานที่ 3 / 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1. ให้นักเรียนสร้างสรรค์ออกแบบภาพวาดในหัวข้อเรื่อง ความโลภ



2. ให้นักเรียนวาดภาพความโลภพร้อมทั้งระบายสีให้ประณีตสวยงาม

3. ให้นักเรียนบรรยายภาพความโลภที่นักเรียนได้วาดไว้ในข้อที่ 2

ภาพสื่ออุปกรณ์การสอนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีเรื่อง ความโลภ



ภาพที่ 1.1



ภาพที่ 1.2



ภาพที่ 1.3



ภาพที่ 1.4



ภาพที่ 1.5

นิทานเรื่อง เทวดากับคนตัดฟืน





ท้าวทาบคนตัดฟืน



ชายตัดฟืนคนหนึ่ง เข้าไปตัดฟืนในป่า เผอิญเขาทำขวานตกลงไปในแม่น้ำ



เทวดาอยู่ใกล้ ๆ เห็น สงสารจึงแสดงกายให้คนตัดฟืนเห็น แล้วเอื้อมมือลงไปที่แม่น้ำ
หยิบขวานทองมาให้ ชายตัดฟืนไม่ยอมรับ เพราะไม่ใช่ขวานของตนเอง



เทวดาจึงเอื้อมมือไปหยิบขวานไม้มาให้ ชายตัดฟันดีใจกราบขอบคุณ เทวดาเห็นชายตัด
ฟันเป็นคนซื่อสัตย์ จึงยกขวานเงินและขวานทองให้แล้วหายตัวไป



ชายตัดฟืนจึงนำขวานทองและขวานเงินไปอวดและเล่าเรื่องให้เพื่อน ๆ ฟัง



เพื่อนอยากได้บ้างจึงเข้าป่าไปตัดฟืนแล้วโยนขวานทิ้งแม่น้ำแล้วร้องให้ เทวดาก็มางม
ขวานให้เช่นเคย เอาขวานทองมาให้ นี่ของเจ้าไซ้ใหม่ ไซ้ของข้าเอง เทวดาจึงต่อว่า “เจ้า
คนโกงไม่น่าคบ” พูดแล้ว เทวดาก็หายวับไปพร้อมกับขวานทอง ชายตัดฟืนคนนั้นไม่ได้
อะไรเลย

ชุดการสอนสำหรับครู

ชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

เรื่อง ความหลง

ระดับชั้น ป. 6

จำนวนเวลา 3 คาบ

5. สาระสำคัญ

ความหลงเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากความเข้าใจผิดคิดว่าสิ่งที่ชั่วเป็นสิ่งดี ซึ่งสามารถนำความรู้ประสบการณ์ จากความหลง แล้วสร้างสรรค์จินตนาการและถ่ายทอดออกมาทางการวาดภาพระบายสี

6. จุดประสงค์การเรียนรู้

9. นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ในเรื่องความหลง มาสร้างสรรค์จินตนาการสร้างผลงานทางการวาดภาพระบายสี
10. นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหลงในใบงานได้ถูกต้อง
11. นักเรียนสามารถนำผลงานให้เพื่อนชม และรับฟังคำวิจารณ์ด้วยความมั่นใจ

3. เนื้อหาสาระ

หนังสือพระไตรปิฎกฉบับประชาชน 2525 หน้า 52 ได้ให้ความหมายของคำว่าหลงว่า “ความหลง (โมหะ) ความหลงเป็นมูลรากฐานแห่งอกุศลหมายถึง ความเขลา ความไม่รู้”

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หน้า 842 ได้ให้ความหมายของความหลง ดังนี้ “สำคัญผิด, เข้าใจผิด, หกมุ่น, มัวเมา, คลั่งไคล้, เกลิบเกลิ้ม”

ความหลงเป็นสิ่งที่ไม่ดี หมายถึง การเข้าใจผิด การคิดผิด คิดโดยไม่ใช้ปัญญาไปคิดพิจารณา

คนเรานั้นมีความหลงหลายอย่าง เช่น หลงเชื่อคนง่าย(เข้าใจผิดคิดว่าไว้ใจคนอื่นทำให้ถูกหลอกในภายหลัง) หลงตัวเอง (เข้าใจผิดคิดว่าตัวเองดีที่สุด ไม่มีใครดีกว่า) หลงกลัว(เข้าใจผิดกลัวทุกอย่างโดยไม่มีเหตุผล) หลงยศตำแหน่ง (เข้าใจผิดคิดว่าเมื่อมียศตำแหน่งแล้วจะมีอำนาจอยู่เหนือผู้คน)

ความหลงมักจะเกิดจากการขาดสติไม่ได้พิจารณาด้วยความรอบคอบ ไม่มีเหตุผลคิดผิดไปจากความเป็นจริงความต้องการ และมักจะบิดเบือนไปจากข้อมูลและความเป็นจริง เช่น ความหลงผิดคิดว่า การสูบบุหรี่เป็นของเท่ หลงดื่มสิ่งของที่มีเมา ได้แก่ การดื่มเหล้าเพื่อเป็นการเลี้ยงฉลองชัยชนะหรือเลี้ยงสังสรรค์ฉลองวันเกิด หรือดื่มเหล้าเพื่อจะแก้ปัญหาก็ทำให้เกิดความกล้า นี่เป็นการคิดผิดหลงผิดหรือกินยาบ้าเพื่อให้มีแรงมีความขยันทำงาน ขยันอ่านหนังสือนี้ก็เป็นการหลงผิด แท้ที่จริงแล้วบุหรี่เหล้า และสิ่งเสพติดทั้งหลายนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดี เพราะทำให้ไม่แข็งแรง เกิดโรคภัยไข้เจ็บง่าย

วิธีที่จะระงับความหลงนั้น คือ การใช้ปัญญาพิจารณาเหตุการณ์ต่างๆอย่างรอบคอบถึงผลเสียต่างๆที่นำมาทำความเดือดร้อนสู่ตนเองและสังคม

2. ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่นักเรียนคิด จินตนาการขึ้นเองจากประสบการณ์ที่พบเห็น และจากองค์ความรู้แล้วปรับประยุกต์ขึ้น ตามเนื้อหาและเรื่องราวของความหลง โดยใช้เส้น สี สันและ รูปทรง ที่แสดงออกถึงความรู้สึกอันเกี่ยวกับความหลงเป็นผลงานทางการวาดภาพระบายสี

3.รูปแบบที่เกิดขึ้นจากการวาดภาพ โดยให้นักเรียนวาดภาพระบายสีหัวข้อเรื่อง ความหลง ในภาพให้มีจุดเด่น มีทิศทาง มีการเคลื่อนไหว การจัดวางภาพได้เหมาะสมกับหน้ากระดาษ มีเนื้อหา และเรื่องราวที่นักเรียนแสดงออกถึงความหลง แล้วลงสีได้อย่างประณีตสวยงาม

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 สร้างประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกขวา)

- 1.1 ครูอธิบายความหมายของความหลงด้วยบัตรคำ พร้อมทั้งยกตัวอย่าง ความหลง แบบต่างๆ และอธิบายความหมายให้แก่ นักเรียนเช่น การหลงตัวเอง การหลงเกมส์ เป็นต้น
- 1.2 ครูให้นักเรียนอ่านนิทานเรื่องหลงตัวเองพร้อมกัน
- 1.3 ครูสุรปนิทานและซักถามนักเรียนว่าอีกาหลงตัวเองอย่างไร

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์ประสบการณ์ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

- 2.1 ครูนำ ภาพกลุ่มที่1 ภาพ1.1, 1.2, 1.3 รูปภาพต่าง ๆ มาให้นักเรียนดู แล้วถามนักเรียนว่า “นักเรียนเห็นรูปเหล่านี้แล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง.....(ชอบ, ไม่ชอบ, กลัว)”
 - 2.2 ครูถามนักเรียนว่า “ภาพที่นักเรียนเห็นเป็นภาพอะไร การกระทำจากภาพนี้เป็นการกระทำ ถูกหรือผิด”
7. ครูถามนักเรียนด้วยบัตรคำว่า “ทำไมบางคนจึงต้องเสพสิ่งเสพติดในเมื่อรู้ว่ามันไม่ดี”
- 2.4 ครูอธิบายโดยใช้บัตรคำจากภาพว่า “การเสพสิ่งเสพติดและการดื่มเหล้า เป็นการหลงผิด คือเข้าใจผิดคิดว่าสิ่งเหล่านั้นดีให้ประโยชน์ให้ความสุขแก่ตนเอง แท้จริงเป็นพิษภัยแก่ตนเอง ผลยังทำให้คนรอบข้าง และ สังคมเดือดร้อน”

ขั้นที่ 3 บูรณาการสังเกตสู่ความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

ครูให้นักเรียนดูภาพที่คนที่เสพยาเสพติด แล้วถามนักเรียนว่าผลสุดท้ายจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา

ขั้นที่ 4 ความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

- ครูอธิบายเทคนิควิธีการออกแบบจัดองค์ประกอบภาพ
- ครูให้นักเรียนอ่านองค์ความรู้
- ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องความหลง

- ครูให้นักเรียนทำใบงาน 4/1 หลังจากที่นักเรียนทำใบงานแล้ว ครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้องให้นักเรียน

ขั้นที่ 5 ปฏิบัติตามความคิดรวบยอด (พัฒนาสมองซีกขวา)

- ครูให้นักเรียนออกแบบใบงานที่ 4 - 2 ข้อที่ 1 แล้ววาดภาพระบายสีในข้อที่ 2
- นักเรียนลงมือทำงานตามใบงาน 4 - 2 ข้อที่ 1 และ 2

ขั้นที่ 6 ปรับแต่งแนวคิดของตนเอง (พัฒนาสมองซีกขวา)

นักเรียนตกแต่งปรับปรุงผลงานให้สมบูรณ์ มีความประณีตและสวยงาม

ขั้นที่ 7 วิเคราะห์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ (พัฒนาสมองซีกซ้าย)

7.1 ครูแจกใบงานชุดที่ 4 / 2 ข้อที่ 3 ให้นักเรียน นักเรียนเขียนบรรยาย เรื่องความหลง ตามเนื้อเรื่องที่ นักเรียนวาดภาพ

7.2 นักเรียนเก็บรักษาและทำความสะอาดวัสดุอุปกรณ์ให้เรียบร้อย

ขั้นที่ 8 แลกเปลี่ยนความรู้ของตนเองและผู้อื่น (พัฒนาสมองซีกขวา)

8.1 นำผลงานทั้งภาพและคำบรรยายภาพมาจัดแสดงบอร์ดในห้องเรียน

8.2 นักเรียนพุดนำเสนอผลงานของตน และ ให้เพื่อนๆ ดิชมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

5. สื่ออุปกรณ์

1. แผ่นภาพเกี่ยวกับความหลง ได้แก่
 - 1.1 ภาพการสูบบุหรี่และโรคจากการสูบบุหรี่
 - 1.2 ภาพการดื่มสุรา
 - 1.3 ภาพยาบ้าและผลของการเสพยาบ้า
2. นิทานเรื่อง หลงตัวเอง
3. บัตรคำ
4. ใบองค์ความรู้ และ ใบงาน
5. กระดาษ ดินสอ และ สีเทียน oil pastel

6. การวัดและประเมินผล

วาดภาพระบายสี (50 คะแนน)

1.รูปแบบของภาพวาดประกอบด้วย(10 คะแนน)

- การจัดวาง
- จุดเด่น
- ทิศทาง
- การเคลื่อนไหว
- สีสันท

2.สาระที่เกิดจากภาพ(20 คะแนน)

- นักเรียนสามารถวาดภาพได้โดยมีเนื้อหาเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนดให้และสื่อความหมายได้

3. ผลงานสำเร็จ (10 คะแนน)

4.สาระที่เกิดจากการบรรยายภาพ(10 คะแนน)

- นักเรียนสามารถเขียนบรรยายความรู้สึกที่แสดงออกมาจากภาพได้

7. ข้อเสนอแนะในการสอน

การสอนเรื่องความหลงเป็นความรู้ใหม่สำหรับนักเรียน การยกตัวอย่างต่างๆของการกระทำที่เกิดจากความหลงจะช่วยเสริมความเข้าใจของนักเรียนมากยิ่งขึ้น

การสอนที่ได้ผลสำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินวิธีหนึ่งคือการอ่านจากองค์ความรู้เนื้อหาขององค์ความรู้จะต้องกระชับ ได้ใจความภาพประกอบจะต้องชัดเจน เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้มีความสามารถที่ต่ำเขาจึงมีความตั้งใจในการอ่าน และทำให้เข้าใจในเนื้อหาการสอนมากยิ่งขึ้น การสรุปเนื้อหาขององค์ความรู้จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะย้ำและวัดความเข้าใจของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง

แม้ว่าการใช้บัตรคำและการเขียนบนกระดานจะทำให้การสื่อสารแจ่มชัด แต่ครูควรฝึกให้นักเรียนอ่านริมฝีปากด้วยเช่นกันเพื่อการเตรียมนักเรียนให้พร้อมรับกับสถานการณ์ประจำวัน

ใบงานที่ 4 / 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

1. ให้นักเรียนเลือกคำตอบต่อไปนี้ ความรัก ความโลภ ความโกรธ ความหลง ไปเติมลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

1.1 การสับกัญชา เป็น.....

1.2 การดูแลเอาใจใส่พ่อแม่ เป็น.....

1.3 การดื่มเหล้า เป็น.....

1.4 การทะเลาะและทู่ตีเพื่อน เป็น.....

1.5 การเสพยาบ้า เป็น.....

1.6 การเล่นกับสัตว์เลื้อย เป็น.....

1.7 การพนันฟุตบอล เป็น.....

1.8 การเข้าใจผิดคิดว่าสูบบุหรี่แล้วคูคิ เป็น.....

1.9 การที่พ่อค้าขายของแพงเอากำไรมากเกินไป เป็น.....

1.10 การมีน้ำใจแบ่งปันขนมให้เพื่อนๆ เป็น.....

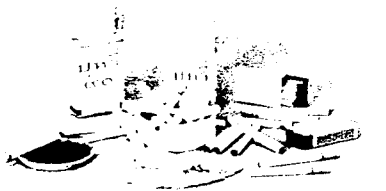
องค์ความรู้เรื่องความหลง

ความหลงเป็นสิ่งที่ไม่ดี หมายถึง การเข้าใจผิด การคิดผิด คิดโดยไม่ใช้ปัญญาไปพิจารณา

คนเรานั้นมีความหลงหลายอย่าง เช่น หลงเชื่อคนง่าย(คิดไว้ใจคนผิดทำให้ถูกหลอกในภายหลัง) หลงตัวเอง (คิดว่าตัวเองดีที่สุด ไม่มีใครดีกว่า) หลงกลัว(กลัวทุกอย่างโดยไม่มีความกลัวที่จำเป็น) หลงยศตำแหน่ง (คิดว่าเมื่อมียศตำแหน่งแล้วจะมีอำนาจเหนือผู้อื่น)

ความหลงมักเกิดจากการคิดไม่รอบคอบ ไม่มีเหตุผลคิดผิดไปจากความเป็นจริง ความถูกต้อง และมีจะผิดไปจากข้อมูลและความเป็นจริง เช่น ความหลงผิดคิดว่าการสูบบุหรี่นั้นดี หลงดื่มสิ่งที่มีเมามา ไล่แก่ การดื่มเหล้าเพื่อเป็นการเลี้ยงฉลองชัยชนะหรือเลี้ยงส่งบรรดาคนงานวันเกิด หรือดื่มเหล้าเพื่อจะแก้ปัญหาคความกตัญญู หรือให้เกิดความกล้า นี่เป็นการหลงผิด การกินยาบ้าเพื่อให้มีแรงมีความขยันทำงาน ขยันอ่านหนังสือนี้ก็เป็นหลงผิด แต่ที่จริงแล้วบุหรี่ เหล้า และสิ่งเสพติดทั้งหลายนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดี เพราะทำให้สุขภาพไม่แข็งแรง และก่อให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บ

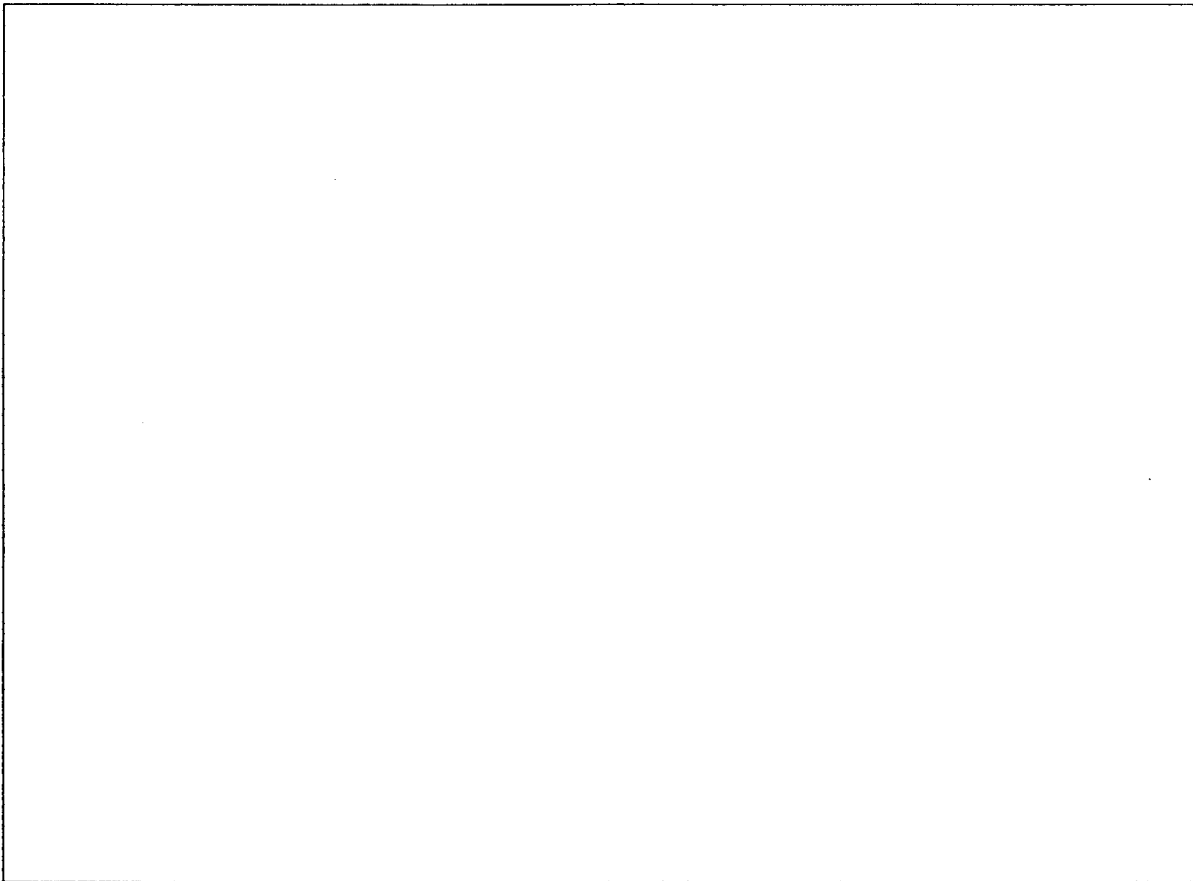
วิธีที่จะระงับความหลงนั้น คือ การใช้ปัญญาพิจารณาเหตุการณ์ต่างๆอย่างรอบคอบถึงผลเสียต่างๆที่นำมาทำความเดือดร้อนตัวตนเองและสังคม



ใบงานที่ 4 / 2

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

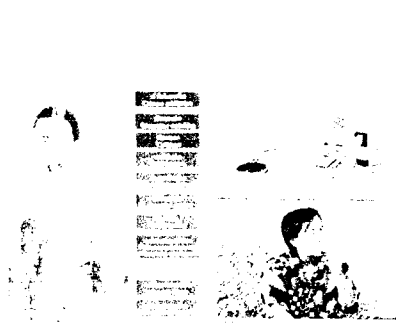
1. ให้นักเรียนสร้างสรรค์ออกแบบภาพวาดในหัวข้อเรื่อง ความหลง



2. ให้นักเรียนวาดภาพความหลงพร้อมทั้งระบายสีให้ประณีตสวยงาม

3. ให้นักเรียนบรรยายภาพความหลงที่นักเรียนได้วาดไว้ในข้อที่ 2

ภาพสื่ออุปกรณ์การสอนจากชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีเรื่อง ความหลง



ภาพที่ 1.1



ภาพที่ 1.2



ภาพที่ 1.3

นิทานเรื่อง หลงตัวเอง



๑ หลังตัวเอง





กาลครั้งหนึ่งมีนกฝูงใหญ่อาศัยอยู่ด้วยกันในป่าใหญ่ มีกาคัวหนึ่งเป็นทุกข์ ไม่มีความพอใจใน
ตนเอง มองดูตัวเองไม่สวยมีขน ขนก็ดำ



แต่หลงชื่นชมนกยูงอยากเป็นนกยูง เพราะมีขนสวยและเห็นบรรดานกทั้งหลายก็ชื่นชอบนกยูง ว่า
นกยูงสวยและสง่างาม เวลานกยูงฟ้อนรำจะกางปีก กางหางขยับตัว ไปมาอย่างสวยงาม



กาซึ่งมีความอยากจะเป็นนกยูงได้แอบขโมยจิกขนนกยูงมา แล้วนำมาตกแต่งแซมขนของตัวเอง
 เดินอวดเพื่อนนกด้วยกันว่าตัวมันก็เป็นหนึ่งที่มีความสวยเป็นเลิศไม่แพ้กันยูง ไม่ว่าเดินระบำรำ
 ฟ้อนก็เก่งสวยยิ่งกว่านกยูงเสียอีก พวกนกต่าง ๆ ก็พากันมาดูและชื่นชมกว่ามีขนสวย แล้วถามว่า
 ท่านชื่ออะไร กาจึงตอบว่าฉันชื่อกาฟ้า



พวกเราเหล่านกที่อาศัยอยู่ในป่านี้ไม่เคยเห็นท่านมาก่อน ขอให้ท่านเดินรำให้พวกเราดูเป็นขวัญตา
ด้วยเถอะ กาหลงคำหวานและหลงตัวเองว่าเป็นหนึ่งทำอะไรก็ได้ ได้เดินรำขณะที่เดินรำตามจังหวะ
และกระโดดไปมาบนนกยูงที่กานำมาแซมกับขนของตนเองก็หลุดออก จึงทำให้เห็นโฉมหน้าที่แท้
จริงว่ากาฟ้าที่แท้ก็คือนกกา แล้วยังมีนิสัยขี้ขโมยไปจิกขนของนกยูงมา

เสียดีก พวกนก ๆทั้งหลายจึงทำโทษไม่ให้กาเข้าฝูงตั้งแต่นั้นมา

“นักเรียนลองจินตนาการดูซิว่ากาจะรู้สึกอย่างไรเมื่อไม่มีเพื่อนและถูกขับออกจากฝูง”



บรรยากาศในการเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม





บรรยากาศในการวาดภาพพระบายสีด้วยชุดกิจกรรมวาดภาพพระบายสีด้านนามธรรม





นักเรียนนำเสนอผลงานจากการวาดภาพระยาสีด้านนามธรรม



ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

1. ศ.ศรียา นิยมธรรม ภาควิชาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. รศ.ถลิตพรรณ ทองงาม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
(ฝ่ายประถม)
3. ผศ.ดร.สุนีย์ เกษมประสิทธิ์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบทดสอบหาความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบความคิด
สร้างสรรค์ (TCT-DP)

1. รศ.ลลิตพรรณ ทองงาม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
(ฝ่ายประถม)

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจให้คะแนนภาพวาดของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินก่อนและหลังการ
สอนด้วยชุดกิจกรรมการวาดภาพระบายสีด้านนามธรรม

1. รศ.ลลิตพรรณ ทองงาม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
(ฝ่ายประถม)
2. ผศ.อำนาจ เข็นสบาย ภาควิชาทัศนศิลป์
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. ผศ.นवलลอ ทินานนท์ ภาควิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. อ.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า ภาควิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
5. อ.สุรเดช วันทยา โรงเรียนสาธิตบางนา

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวกรองชนก ชื้อสกุล ทองงาม

เกิดวันที่ 16 เดือน มกราคม

พุทธศักราช 2521

สถานที่เกิด

เขตดินแดง จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

บ้านเลขที่ 115 ซ.ประชาสงเคราะห์ 27 ถนนประชาสงเคราะห์
แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

อาจารย์สอนวิชาศิลปศึกษา

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

โรงเรียนนานาชาติไทย-จีน

บ้านเลขที่ 101/177 หมู่บ้านบางพลีนีเวส อำเภอบางพลีใหญ่

สมุทรปราการ 10540

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2527 โรงเรียนDiplomatic School ประเทศเมียนมาร์(พม่า).

พ.ศ.2533 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร(ฝ่ายประถม).

พ.ศ.2537 โรงเรียนSt.Gorge's School ประเทศฮ่องกง.

พ.ศ.2538 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม).

พ.ศ.2542 ศป.บ. (ศิลปกรรมศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พ.ศ.2543 ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

พ.ศ.2544 ประกาศนียบัตรครุการศึกษาพิเศษ จากภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

พ.ศ.2546 กศ.ม (ศิลปศึกษา) การศึกษามหาบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.